

בטה"ת

ס פ ר

אבות על בנים

ביאור על מס'

אבות

חיברתיו בעזר צור ישועתי

הק' שאול בראך

מניסרא יע"א.

אביד דקה"י קאששוי, מלפנים אביד בקה"י
קראל ובק"ק מאגענדארף יע"א.
בעל המחבר ספר "משמרת אלעזר" וס' "ליבא בעי-
"וס' "שאל שאל".

שנת תרפ"ו לפ"ק.

בדפוס המשובח והמפואר של הרבני הנגיד

מו"ה יעקב ווידער נ"י
סעאיני — (ס. וואראהל)
קאמ. סאטמאר (ראמעניען)

הקדמה

יש אחד דעוזר דליס. ונפשות נעים דהוא יריס. וזכר שלמים שומר
 אמונים. בעזר ומוסר דתורה דהקים. יתברך האחד הנוסח אשר
 לא עזר חסדו ואמיתו מעמלי תורה גם צדור האחרון אשר הנסיונות רבו למעלה
 ראש, וזכור אני צימי ילדותי שומעתי דיצת רצים שצבוק העתים ח"א להיות
 תורתו אומנתו רק וני שמשמש צתור רצ וח"א להיות רצ אס לא יתבולל צלימוד
 חכנות חילוכית כי המון עם שואפים שלא יגרע הרצ שלהם מכוונרי אומות
 העולם והוצא צם' משנת חכמים ס' ת"ה שצנכת תפ"ח הרצ הקדוש ויו"ה חיים
 ריינעס אצ"ד צלעווצערק קידש עם שמים צרצים וקיבל הכל צשומח והתורה
 צרצים שנה שחתכו לשינו מפני שלמד לשון לאטיין ושאר לשונות וז"ה לכל
 ישראל שלא ילמדו את צניהם שום לשון מלשונות העמים וילאח בשמחו צאחד.
 ורבתה המספחת לדרוש דרשות צלשון לאומים עם ועם כלשונו וואז ירדה
 התורה פלאים והי' לימוד התורה עפל ולימוד לדרוש צלשון האומות
 עיקר וגאונ' ארץ לעקו ככוכביא ע"ז כי הם הצינו שזה הריקות וחורבן התורה
 וצוה"ר גם נעשו גזירות חוקי המדינה כי שלוחי המדינה הישראלית צלאנדטאג
 ואויצערבוים שהי' פושעים הם חרפו וגדפו צמוקהלות את הרצנים ופעלו עד
 שגזרו שצבוק קהלות הרצ לריק להיות מלוד צחכמות חילוכיות עד שיקרא
 דאקטאר וצשאר קהלות לריק להיות מאטורירע וגם צקהלה היותר קטנה לריק
 ללמוד עכ"פ הצירגערשול קלאסקען וצישיצות צלו זמן צקריאת פרעדיגטען
 ופושעי ישראלים ומוילא כשנעשו רצנים לא הי' להם יד ושם צש"ס וגם לאחר
 שנעשו רצנים הרגל נעשה טצע לא התמידו צלימוד וצלו יוניהם צאמירת
 פרעדיגטען, ופצם שומעתי שצעלי צתים מקהלה אחת אמרו הרצ שלנו אינו
 רצ רק פארייר (צלע"ז נקראו כן הכוורים) שחלק גדול מהשנה אינו צציתו
 ונוסע צאלה וקס"י.

ובענין זה אעתק מכתב מהרב הגאון הקדוש בעל חת"ס סופר וצ"ל.

שילית ב"ה יום ב' דסליחות תקצ"ג.

תחל שנה וברכותיה על ראש י"ג הרב המופלג מו"ה מיכל ג"י.

בנחיצה רבה אשיב, אין עת לכתוב לשם מיד ולאחר, אמנם דעתי לכתוב להם
 בל"ג שיגדרו גדר שלא יקבלו שום רב הנוסע ודורש אפי' חסון
 כאלונים המבזים כבוד התורה ומחללי כבודם ומבלים זמן עצום, ושוכחים למודם
 בלמוד קושיא ופירוקי' ולדורש דרשת דמים, ולמה לא יקיים מאחזק"ל יומא ל"ח
 בשמך יקראוך ובמקומך יושיבוך ומשלך יתנו לך, אין אדם נוגע במה שמוכן
 לחברו

הקדמה

לחברו. ואינם רוצים לחיות חיי צער איזה שנים עד שירום ד' קרנם וסוף הכבוד לבא. אבל הם רצים אחר הרבנות והיא בורחת מהם ובעויה יש להאריך בזה אבל אקצר. ואין לי פנאי להאריך וה' שניתנו יאריך הכ"ד החותם בברכת השנים.

משה"ק סופר מפ"פ דמיין.

ובמקום מולדתי עיר כייערא ה' רב אצ"ר גאון ולדיק מפורסם כש"ת מו"ה יחזקאל בנעטא ז"ל וזה לפני מותו שיעשו גדר ד' אמות סביב לקברו מטעם שאולי יקחו אחריו רב דרוש זלע"ז והוא אינו רוצה להיות קבור בחוף ד' אמות שלו וכדי שלא יהי' הפסד לקהל הרשה לקבור בחוף ד"א אלו כפלים, והמון עם נכפתו ומשבו שחס יחי' הרב מלמוד נחממת חילוניות יפעול להם עוצות אלל השרים והאמת לא כן הוא כי ד' יתן חן ליראיו וכל מלכים ושרים ציד ד', וסיפר הלדיק המפורסם כקש"ת מו"ה יחזק ז"ל רי"ך שצקהלה אחת גדולה צכלאוואקיי ה' הרב גאון וקדוש ולאחר הסתלקותו נחרו בגאון מפורסם וזה כבר דרש זלע"ז וצעת צואו לדרשה ראשונה קראו צבי הקהלה לראשי השרים שיצאו לשמוע הדרשה שלו וצעת פרידהם שאלו אותם אם מלא הדרשה חן צעיקיהם והשיצ הראש שצחס שהוא דרשן מוצחר אולם הרב הזקן ה' איש קדוש, ורליתי מכתב מכ"י הגאון הקדוש מו"ה שמעון סופר ז"ל מקראקא צו סיפר שהגאון צעל שיערי תורה התגורר צמחצן פישניאן וכשע הגאון מו"ה שמעון לצקרו וגם צנו הגאון מו"ה ירמיי' צעוו ז"ל צא לצקר אציו והתחיל השערי תורה להתאונן על הדרשות זלע"ז ואמר שזה יבחר ח"ו ידיעה הסורה מיישראל וצחוף הדצרים צא גם הגאון הנזכר צקהלה גדולה שצכלאוואקי לצקרו וציקש הגאון מו"ה ירמיי' אציו שאל ידצר כעת מענין דרשות זלע"ז לפי שהגאון הנזכר דרש זלע"ז והגאון שע"ת הרע לו זה מאוד וקס על רגליו וקיכל קללות נמנכת להדרוש זלע"ז והגאון הנ"ל שצ לציתו וציומים מועטים של"ח, והגאון הלדיק כקש"ת מו"ה יודא ז"ל גרינוואלד האצ"ר דק"ק סאקמער סיפר ענין פלא שהגאון הקדוש כקש"ת מו"ה הלל ז"ל ל"ש האצ"ר צק"ק קאלאמיא ה' צמחצן צאדטן והגאון מו"ה יודא נכע לשס לצקרו ומלאו יושצ על ספסל וסיפר לו זה כמה שנים הייתי יושצ על ספסל זו ואמרתי תהלים צא אלי הגאון הלדיק כקש"ת מו"ה יודא ז"ל אקחד שהי' אצ"ר צק"ק ד' בערדאהעלי וציקש ממנו שאחקן נשמחו שיש עליו דין על שהוא לא רצה אז להסכים לגזור איסור לדרוש זלשון זע"ז וחצי מאן גצרא דקמסהיד עליו.

ותו צענת תרכ"ח צאסיפת רצנים גאונים לדיקים גזרו איסור לדרוש זלע"ז וצ"ל א) אסור לדרוש דרשה זלשון אוה"ע וכן אסור לשמוע דרשה האמורה זלשון אוה"ע ע"כ לריך כל צר ישראל אשר ישמע שרצ אי אחר דורש זלשון נכרי לעצור הציהכ"כ וללאח חולה והדרוש לריך לדרוש זלשון יהדות שמדצרינ צו ישראל הכשרים אנשי מדינה הוצא עכ"ל, והסכיתו לזה כל צתי דינים מארצב ארלות ורצותיו שצא"י ורצותיו שצגילה כמזכר צק' מעשה אצות.

ועוד גזרו ב) אסור לכנס להתפלל צציהכ"כ אשר אין לה ציוה צאמלע. ג) אסור לעשות צציהכ"כ צמגדל. ד) אסור לעשות מלצושים מיוחדים לש"ן ומשוררים

הקדמה

ג

ומשוררים צלופן סיה" רומים לשאר כימוסי דמות. ה) אסור לעשות מחילה המזדלת בין עזרת נשים ואנשים צלופן שיוכלו להסתכל אנשים זכרים וכן אם כבר נעשה לא יכנסו זה רק יעשו כנהוג ממי קדם. ו) אסור לשמוע תפלת קאהר קו"ח להתפלל עומה או לענות אמן אחריהם אף אם הוא ויכיר ע"כ לקיים יש צדד וידוס. ז) צתי כנסיות הנקראים קאהר שול מאחר שהוא צית אפקורקות אסור ליכנס לתוכם כדאיחא צומס' שצת דף קט"ז שאפי' יודפין אחריו להורגו אסור ליכנס לצתיים של אלו. ח) אסור לעשות החופה ציהכ"כ רק תחת השמים. ט) אסור לשנות שום מנהג יהדות או שום כימוס ציהכ"כ מאשר מקובל מאבותינו ואבות אבותינו.

והנה צענין שלח לשנות הלשון כתב הגאון ח"ס צאה"ע ח"צ ת' י"א שגם הקדמונים ה" צקיאים ללועזים צלע"ז אך צכוונה שצשו הלשונות מפני גזרות י"ס דצר שצירושלמי פ"ק דשצת ועל לשונם, וצחלק חו"מ ת' קל"ז כתב שלח יחא הרצ וכותצ'י פלכתר ומקוראי צספרים חיובים ומחלוצים צלע"ז כי אסור לקבל תורה מפיו וכמעמיד אסירה צהיכל ד', ומרן מהר"ם ש"ק ז"ל צלוח"ה ק"י ע' כתב שדעתו ה' אם כוונתו רצו" לא מלאתי מקום לאסור לו צמקוס שאין רוצין לשמוע כ"א צלע"ז ואם הוא לא ידרוש צלע"ז יקבלו אחר שאינו הגון אצל חצירי רצו עלי והסכימו שלח כדצרי ומוכרח אני לקבל דצריהם צאימה וציראה ומחילה לקור מדצריהם עכ"ל.

שוב כדפס ק' תורת משה לח"ס ושם מצואר שיפה כוונת חצירי של מרן ז"ל שאפי' אם כוונת הדורש צלע"ז לשם שמים הוא אסור, וז"ל צפ' נשא עה"פ כה מצרכו אם ידרוש הדורש צלשון עם זר וילציס דצרי התורה צולצוט שק אפי' אם יהי' דצרים עוצים וכאמרים לשם שמים ומ"מ התורה שהיא חגורת שק אינו כנכסה צלצ השומעים והיינו דכתצ תורה יצקשו מפ' כי מלאך ד' לצלות הוא שוללכים אין מכירין צלשון ארומי אז תורה יצקשו מפ'.

ופשתה המספחת עד שגם צקהלות קטנות שכל העם מוקלה מדצרים צלשון יהודית ואין מציין כלל צלע"ז דרשו הרצנים צלע"ז ונעשו צתי כנסיות כצתי תיאטראות וצילדותי כשהליקו אותי ללמוד חכמת חיכוניות היתה המיד תצוצתי וכי מוכרח אני להיות רצ וצ"ה כי הפליא הקדו עומדי והציאני לרעות צקהלה חסודה קהל מאגענדארה וכתן לי חן צעיניהם ושומעו לקול דצרי אעפי' שדרשה צלשון יהדות וגם אני יגעתי המיד לדרוש דצרים שיש להם קיום והרואה יראה שצויצל העצר אם נמלא פעם אחד צצנים הרצה כדפס ספר מהדורשים צלע"ז אין צהה שום חידוש ופירש צתוה"ק, וצילדותי שומעתי הלצה כאה מליש אחד ששומע דרשה ומפעדיגער ואמר שומעתה הוא מצין הכתוב (קהלת ג') עת לחשות געת לדצר וצ"צ דצכל עמים יש למשל עת שלח כולד צו יגס לא ועת צו אצל האיך יש מליאות שלח לחשות ולא לדצר ועתה ששומעתי זה הצנתי שאפשר שלח לחשות וצכ"ז אין מדצר מאומה כי אין צו שום מוש.

והנה צחנתי וכסיתי שאם אדם עומל ויגע למדש איזה דצר צתורה לתרן איזה קוסיא אז זכות התורה מסייעו שיכנסו גם דצרי מוסר צלצ השומעים, וגם כי הצציאים שהי' מוחזקים לצציאים לא הולרכו לומר דצרי תורה כי הי' נודע שציאים צסם ד' ומלתו על לשונם אצל עתה מוכרחים להראות שדצרי המוסר כחצוים

ומחלוקת ומריבות ודיני תורה כפסק מרן זל"ל שאם הכזור מורדים ציורש אין כאן תורת ירושה.

ועוד זאת אדרוש כבר אמרו חכמי"ל שה"פ רצים חללים הפילה זה שלא הגיע להוראה ומורה וכבר נלעטערו על ענין זה גדולי הדורות וגמרו שלא לקבל רצ רק מי ששלשה רצנים נחשבו לנשותיו ומלא ראו לזה ואם כי תקנה עשו בזה אבל עדיין לא עלתה ארובה למחלת זה עמי ואוי לקהלה שנפל בחלקם רצ שלא הגיע להוראה ולפעמים נמלאו קרובים ומחותכים שאין רואין חיבה לקרוביהם, וגם וכי לא נמלאו בכל המדינה שלשה רצנים כאלו שהן עלמון לא הגיעו להוראה ואם הם יתקבלו יחד יסמכו לנשמותם וגם אם באמת ה"י ראוי להוראה אם אח"כ אינו לומד כתיב אם תעזבני יום יומים אעזבך ועל שו"צ מוטל החיוב לחזור על חלומותיו בכל חודש ואם ימלא רצ שכל נגמחו להיות דעפוייטער וכדומה ויצא מלימוד תורה כמו השד מן ויהי נועם הכי אין תקנה לקהלה כזו לעולם ומה טוב אם ה"י מסייעים לזה רצותי וחצרי שאם יארע בזה ובחוק הקהלה ימלאו אנשים מצינים שהרצ מורה שלא כדת שיה"י רשות צידם לבקש צ"ד לנשותיו עכ"פ אם רכונם להשליש נועות להולאת ישיבת צ"ד, ועי"ז הסומכים יזהרו למי לסמוך וגם הרצנים ידעו שחוב גדול מוטל עליהם להקדיש כל כחותיהם ללימוד התורה.

ועוד ראיתי צעניי בדור הזה שנחמט מאלד ידיעת התורה ע"י שלא שומעו לעלת חכמיו הקדושים שאמרו סיני ועוקר הרים סיני עדיף שאם כי טובה גדולה עשו רבותו בזה שלמדו תלמידיהם ללמוד צעיון היעז ולא להיות בכלל גמרא גמור ומורחא תהא, וכבר ראיתי תלמידים ציטצות מדינות אחרות שנחמט ידעו כל הש"ס צע"פ ובכ"ז לא למדו צעיון היעז אבל לאחר כל אלה בכל זה ההכרח נותן להקדיש רוב הזמן לגירסא, וגם שלא יצלו זמן צמצות חידושים רצים וכבר כתב הגאון דברי חיים צח"צ חיו"ד ת' מ"ז שאין מנהג צמדינת פולין לפלפל ולחדש חידושים זולת גדול הדור או לורצא מרבנן הראוי להיות גדול ויתר הלימודים עוסקים בתורה ש"ס ופוסקים להצין היעז, ומייגעין על חידושי מהרש"א זל"ל או מנ"א להצין כראוי ולא עלתה על לבם לחדש כי יודעים ומכירין ערך עלמון שאין צבחס לחדש דבר אמת וככונ לא כן צמדינות אחרות מפלפלים בהצלים וכל מי שידע רק מיימרא צש"ס תיכף אומר חידושים עכ"ד. ומה מתקו דבריו להמתצון באמת.

ועוד זאת אדרוש למלא לרי למיעוט ידיעת תהיק כי הלצות נחמטעו ונחלשו הגופים וגם עול המחכות הן מלימוד צשולען שלהם שנים רבות והן מלד עול הלצא ומעור נחמטעו עשירי עם אשר יתכדצו לצם להחזיק מחנם עשרה או עשרים שנה על שולחנם וע"כ מעט נמלאים אשר יה"י להם ידיעה הנלרכת למורה הוראה צישראל ומיד שנעשה רצ רצו עליו הערדות כי זה שה"י עוסקים תמיד תפרנסים צעלי בתים מטיילין בדוריתו על הרצנים ומאין יצא עזריתו הא"ך ימלאו גדולי הדור שיה"י צדיהם הלכה צרורה והעלה היעולה לזה שנעשה כמו שעשו אבותינו צמ"רים שכל ע"י אנשים ה"י עושין לצנים צעד עשרה והעשירי ה"י יושב צאהל תורה וצני ישראל כשרים הם נותנין נועשר ממה שמרויחים וא"כ כל ע"י אנשים ה"י יכולין לכלכל איש יושב שה"ת וגם צפחות מזה כי תלמידי חכמים לאהצתם התח"ק הם קוצלים דומק ואין לריבין כ"כ לפרנסה כמו שאר צני אדם ומותרים

ומותירים על תענוגות בני אדם ולכך גם אם ירלו ליתן מהמעשר לשאר עניים מ"מ יספיק הנשאר לח"ח ואם ה' עושין כן ה' החורה מלוי' אחד וצפרטות אם יושבים צקצע עה"ת ואין עליהם עול לצור צזמן מועט יעשו גדולי תורה והצטייחו הכתוב (צהושע ח') גם כי יתנו צגוים עתה אקצלם ויחלו מעט ממשא המלך ושרים ותרנם התרגום ואפי' יחמון צזער אעדי מכהון מרות מלכין ושלטוכין ולכאורי כראה שהוליא פשט הכתוב ממשמעו דחיצת מעט קאי שירות להם מעט ממשא מלך ושרים והוא חדגם שילמדו מעט אולם ודאי מוכרח דמייירי קרא צשכי עכנים דמאחר דצרישא דקרא אחר שצזכות הלימוד יקצלו מהגולה איך צסיפא דקרא אחר שיחלו רק ונעט ממשא מלך ושרים ועכ"כ ל"ל דזה מייירי אם לא יקיימו כי יתנו ולזה פירש דמייירי שלומדים רק מעט ומכ"מ יחלו מעט ממשא מלך ושרים, וזה שכתב צלשון תרגום יחנו ולא ילמדו צלשה"ק י"ל שמרמו להעלה שכתבנו שיחצרו ט' אנשים ויחזיקו העשירי על התורה ולכך נקוט לשון תרגום לפי צצלשון זה הוא לשון נתינה טע"י שיחנו מעשר לח"ח יתרצה ידועת התורה ואפשר רמז גם י"ד חנו דהיינו שיחנו מעשר ללרכי הלימוד.

בענין קטגוריא שאמרו חכמ"ל שיהי' צעיקצא דמשיחא אחן פה מקום לדברי אדם גדול צענקים הגה"ל כקש"ת מו"ה ישראל זצ"ל הלוי זל"ל שהי' ראש צ"ד צציר אויהעל יותר מארצעים סכה ושימש תחת הגאון הקדוש צצל ישתח משה ז"ל שכתב וז"ל צעוה"ר הפרוך מרובה על העומד צדור הזה כמה קטגוריא ומתנגדים על לדיקים וח"ח הגם שיש כמה סיבות צ"ז מה הגיע להם ומה ראי על ככה אותן מתנגדים ומקבעין ויחריך סיפורים לצאר הכל כי לקר צאנו אצל אחת מן הסיבות הנה עפ"י ראות עיני המון צצעלי תורה וצעלי עצורה היות צצעלי תורה עושין תורתן קצב דהיינו יומם וליילה ועצודתם ארעי דהיינו עצודה זו חפלה ומתפללין חפלה קלרה צתוך עם קדוש כנהוג ממחת רצ ערדות צעק ליימודם הם ותלמידיהם וצפרט אותן שיש להם גם ערדת צצור צכתה עניינים שונים ויש מן צעלי עצודה זו חפילה שעושין חפילתן קצב צהכנות ואריכות קודם חפילה ואח"כ ותורתם ארעי ממנה דציקות צה' ואח"כ להם כ"כ צעק התורה ודוגמא מעין זה מלינו צחסידים הראשונים צצרכות ל"צ ע"צ עיי"ש ושמואל צדורו וכו' ועיין צצירוכין דף י"ז ע"א צקרא זה דור דורשיו מצקשי פניך וגו' ור"ל יש צדור שדורשין ומפקחין על לרכי רבים להנהיגם צתורה ולאפרושי מליסורי וכדומה ויש מהם מצקשי פניך דהיינו המתפללין חמיד על עם ה' ועל לרכיהם ומלכותא דרקיב כעין מלכותא דארעא כי יש שרי המלך שונים יש ממונה על עצירה זו ויש על עצודה זו סוף סוף הם משרי המלך מהם יושבים ראשונה צמלכות רואי פני המלך ומהם למוטה וזה וכל אחד לפי צצידתו וכולם מקצלים עליהם עול מלכות ככה הוא מלכותא דרקיב על עם קדשי קדש ישראל לה' יש כמה מדרגות דקא חשיב אותם המ"צ צפי אמור לדיקים חסידים קדושים טהורים חמומים ישרים מלמדי חנוקות הנה יושבים ראשונה צמלכות שמים לע"ל עיי"ש, והנה המוני עם וקייצתם הנותנגדים כי לפי ראות עיניהם דומה להם כי צעלי תורה וצעלי עצודה הנה כמו שני הפכים ולפעמים זה מחזיק צזה וזה מחזיק צזה יצא כפ שלישי החכמים צצעיניהם ואמרו חכמים לא כדצרי זה ולא כדצרי זה וד"ל.

בא וראה גם צימן התנאים היו צ' כיתות צין ח"ח וצין צעלי עצורה זו תפילה בצרכות ר"פ אין עומדין דר"ח ה" תלמוד של רי"ז וחלה צכו של רי"ז וא"ל רי"ז לר"ח חניכא צני צקס עליו רחמים ויחי' והניח ראשו צין צרכיו וכו' וחי' ואמר רי"ז אלמלא הכיח צן זכאי את ראשו כל היום צין צרכיו לא ה" משגיחין עליו וכתב שם המרש"א וז"ל ר"ח רגיל תמיד צצית ד' להתפלל לפניו ית' על המאורעות של הצריות וכו' ורי"ז ה" עוסק צעסקי לצור וה" לריכין לו רצים לח"ת שהי' צאותו הדור אצ"ד ולא ה" לו פנאי להתפלל תמיד על הצריות עכ"ל הרי להדי' דהן הן הדצרים אשר כחצנו.

והגם שתלמידו רחצ"ד תפלתו ה" עושה רושם למעלה צשמים וכתקצב והצריות צאו לפניו להתפלל עליהם אעפ"כ גדולת רי"ז ורוב קדושתו וחכמתו צמקומה עומדת כמזכור צסוכה דק כ"ח שלח הכיח מקרא וכו' שיחת מלאכי השרת מעשה מרכצה וצודאי כל אותן מעלות המה רק מחת אלקים לאורציו ולשונוי מלותיו לצדקס צו הגם שלא ה" לו פנאי להתפלל צצירות תמיד כמו תלמידו וככה הוא הדוגמא צכל דור והצאתי אחת לדוגמא מחכמי המשכה.

ועתה נציא עלה לדוגמא מחכמי אמוראי צתראי עד היכן ונגיע מעלת התורה ועצורה שהם שני עמודים ולא ראי זה וכו' אעפ"כ יחדיו הם תמים צגמ' תענית כ"א צ"צ אצ"י אחי צ"י שלומא ומתיצחא דרקיע כל מעלי יומא דצצתא ולצרא כל מעלי יומא דכיפורי הוי קא חלשי דעתי' דצרא משום אצ"י א"ל ונסתייך דקא מגנית אכלהו כרכי ופי' רש"י אכל צני עירך כראה מזה להדי' דאצ"י ה" לדיק יותר מציא דהרי צתורה צצא ה" יותר גדול מאצ"י ורא"י דהרי צצ"ו קי"ל הלכה כצרא לגצי אצ"י חוץ מי"ל קג"ס (כמזכור צצ"ו כ"צ ע"צ) הרי עד כמה ונגיע לדקתו של אצ"י צשלמא דיד' ומתיצחא דרקיע אמנס אחר החקירה קלת צסומע להיפך כי גדול כהו של צצא יותר מאצ"י שאיחא צשמואל א' ס' ט"ז כאשר שם צדור ור' עמו ומזה דרשו צגמ' סנהדרין ל"ג ע"צ ור' עמו שהלכה כמותו צצ"ו הרי להדיא מי שזכה לפסוק הלכה כמותו הוא מהנאמר עליו ור' עמו ונאמר צצ"ו הלכה כצצא הרי מעלותו של צצא מן ה' עלמו ומה שלא הגיע אליו שלמא ומתיצחא דרקיע רק פעם אחת צשנה כל ונעלי יומא דכיפורי ע"כ ל"ל דגם אפי' צ"ד של מעלה לא צחכו צמעלות צצא ולדקותיו מה שזכה למעלה משמי מרום ומצוד עלמו ית' והגם שהיו מכריזין על אצ"י צרקיע הזהרו צו וצתורתו (כמזכור צפסחים קי"צ ע"צ) לא ראי זה כראי זה ולא וכו' הלך השוה צצזה תריוויהו לדיקים גמורים הם וככה הוא צכל דור ודור, דור דור ודורשו, ודור דור ונגיעגיו ופרנס לפי הדור, והדור לפי הפרנס כמזכור צעירוכין י"ן צין כך וכך אפוש' פלוגתא ל"ל ולא מפשיקן.

רבינו הקדוש הוא ר' יודא הנשיא הוא ה" כלון של יאעיה וכמ"ש צקס המקוצצים כשי"א הוא נוטריקון כלון של יעקב אצינו וזכה שהתורה צצע"פ דהיינו המשכה כיתן על ידו כי מימות משה רצע"ה עד רצינו הקדוש לא היו מלמדין תורה צצצים צתורה צצע"פ כצדורו של רצי (כמזכור צהקדמה הרמז"ס צס' משכה תורה) ולא ה" עושה עיקר מן תפילה וצעסק התפילה ה" הוא רק טפל ותלמידי תלמידיו דהיינו ר' חייא וצניו הרעישו את כל העולם כולו צתפילתם למעלה צשמי מרום עד שכמעט רגע הציאו את משיח ה' (כמזכור צצ"ה פ"ה ע"צ)

הקדמה

ורבי עלמו העמיד אותו לפני העמוד ורבי לא זו שהי' פטור מן החפילה מחמת עסקו הרבה בחורה (כמבואר בשבת י"א עיי"ש) אפי' גם ק"ש דאורייתא לא הי' קורא אלא פסוק ראשון שזע ישראל (ובמבואר בצרכות י"ג), ע"כ ועתה נחזה אכן מעלת של רבינו הק' דשענה פטירתו לזה כר יי' דולק צמקוים ושלחן יי' ערוך וצכל מעלי שצחא אחי לציתו מה שלא זכו לזה כל חלדיקים אשר לפניו ולאחריו וכמבואר בכהנחות ק"ג ע"א.

והבאתי כל זה ללמוד ממנו איך שגדול הדור וקדוש עליון רבינו הק' השפיל עלמו נגד חלמידיו בחפילה כי הכל לריבין לחפילה כי הוא יותר מחורה ומעש"ט וראי' משה רב"ה כמבואר בצרכות דף ל"ב ע"כ גדולה חפילה יותר וכו' עוד יש ללמוד מהכ"ל הגם שדורינו מחוייבים אהנו בחפילה כמבואר בפ"ק דשבת והיות שיש גדולי הדור כמה מרבי' חורה שאין מאריבין בחפילה רק חפילה קלרה צ"צור וכמה המוני עם פחותי הערך מרננים צתריהו ע"ז חלילה להרהר אחריהם כי לדקחם עומדת לעד כי הם טרודים ללמוד וללמד ואם אין גדיים אין חייסים וחורה מה תהא עלי' וכדומה כהנה וכהנה ראי' וא"ל לפרעם מחמת כי לקר צאתי וחזן לזה מעשה רב אני הגבר ראו עיני והייתי מחאצק מעשורי צין גדולי החורה וגדולי לדיקים וכמה לדיקים צעלי העצודה שכולם יודעים אותם שהם לאו מגדולי צעלי חורה כ"כ אעפ"כ ישצו לפניהם גדולי רננים מופלגי תורה מפורסמים כעצדים לפני אדונים וגם אני צחוך אותן הצאים ואני כמעט הייתי נחצטל צעלמותי כצוצו לפני האצוקה גדולה צכלל ופרעו וכמו כן הייתי לפני גדולי החורה והשתקל מילולי אם לא צרשום.

סוגר הדברים אין לנו אלא ה' אחד וחורה אחת ועצודה אחת ועם א' ואז א' לכלנו ע"כ אותן המחנגדים והמקנערים זע"ז וזע"ז יצינו וישפטנו צעלום מה כוונתם הלנו הוא אם וכו' וצעמדו ציומא דדינא רבה לפני חוקר לצ וצוחן כליות יענה ויאמר לשם שמים הי' כוונתי עכ"ל. ולקיים חדק לשוני לחיכי אם לא אזכרכי אמרתי אשיחה וירוח לי לעורר לצ אחיי למען הליל אותם וידי פח מוקשים לצל יתפתו לקול המסיתים ומדיחים ליקח חלק צמה שהם קורין גאולה לארץ וערם אענה אליע מה שאמרתי זה כמה צפירוש כחוצ זה אם לא אזכרכי אם לא אעלה את ירושלים על ראש שמחתי דל"צ מה זה ראש דייקא וגם הלשון אעלה וי"ל דצקובה דף מ"ד מבואר דצזמן צציהמ"ק קיים אם הי' חל יום א' של סוכות צצצת הי' נוטלין לולב ואם חל צאחד משאר הימים צצצת לא הי' נוטלין לולב גם צמקדש ומענה אם חל יום ראשון של סוכות צצצת אז אי אפשר לשכוח מן ירושלים שאז כל ישראל צעלים מלקיים המלכה דולקחתם לכם ציום הראשון וצזמן צציהמ"ק קיים הי' אפשר לקיים והנה סוכות נקראו ימי שמחה כמו שחקנו אנשי כנה"ג זמן שמחתינו ע"ש הקרא ושמחתם לפני ד' אלתיכם צצצת ימים ונמלא יום ראשון של סוכות הוא ראש זמן השמחה ואיתא צציקוני וזה"ק חיקון חליכר עה"פ אעלה צחמר שחיצת אעלה הם ר"ה ארצעה וימים "אחרוג "ערצה "לולב "הדס ומענה יומחק אם לא אעלה על ראש שמחתי אם לא אקח ארצעה וימים ציום א' של סוכות אז מוכרח אני לצבור את ירושלים לאפוקי צשאר הימים שגם צציהמ"ק לא הי' נוטלין לולב אם חל צצצת, וגיסי חציצי הרצ החו"צ כש"ח מו"ה

הקדמה

מז"ה אליעזר שליט"א פריעדמאן עורכני שכדריי יולא מחוס' מגלה דף כ' ע"צ שצטצט שאין נוטלין לולצ לריכין להזכיר ודפח"ח.

בדבר התנועה הזכרת זיה שהצ'או מוקלת ספרים שגאולה השלישית תהי' ע"ד שה' צימי עזרא זה ודאי טעות גמור הוא דמי לא ידע ומגלות ס' זוה"ק שאמר לו אל'י ז"ל שצזכות ספרו יצא חי"ה הגואל וגם לאנשים פשוטים שאין להם ילצ להצין שנסמת התורה נחגלה לו אם יראה רק דצרים פשוטים יתצבר לו שה' לופה וסוף העולם עד סופו וכעין שכתב הרמב"ן צס"פ האזינו שהסירה כוללת כל העמידות ואלו היתה הסירה הזאת נכתב אחד מן החזנים צכצכים שהגיד ויראשית אחרית כן ה' ראוי' להאמין זה ופני שנתקיימו כל דצרי' ואף כי אמתנו באמין וכלפיה צכל לצ לדצרי' האלקים מפי נצ'או הנאמן צכל ציתו אשר לא ה' לפניו ואחריו כמוהו עליו השלום עכ"ד כן אני אומר על ס' זוה"ק שכתב צפ' וירא דף ק"יז עה"פ ויעש ד' לשרה שצטש ואלות שנה לחלף הששי יפתחו שערי המכונה למעלה וועייני חכמה לזוטה וידוע דמיום שנצדח העולם עד זמן הזה לא נחגלו המלאות חדשות כ"כ צזכות הטבע כמו צזאה שנים אלו, וכן מש"כ צזוה"ק פ' נשא דף ' שיתקנו צמקומות רצות שלא יראו פני עני רק שיקצ' דצ' קליצ כמו שצטו צדירות האחרונים הנקרא צלע"ז אצפטרטיגונג געלר, וכן כל העולם ה' צזושך וכל מי שאמר שיש עוד ישוב צצילש שחקו ויוזנו יצתה צדירות האחרונים מלאו מדינת אמעריקא ולפני אלפים שנה כתב צזוה"ק ויקרא דף ' עה"פ אם צצח שלמים שיש מדינה מיושנת צעולם כשהיום ומתחיל להאיר אללנו אז ומתחיל אללם חשכה לילה, וצזוה"ק איתא מפורש שגאולה האחרונה לא תהי' כמו צימי עזרא רק צנכים ונפלאות מעין גאולת מלרים ועוד יותר מזה הרבה והוא דצעמים ה' כתוב נפלה ולא תוסף קום צתולת ישראל והוא נראה לכאור' באלו חיו אין תקוה להגאל עוד וצצרכות דף ד' ע"צ המתקין קלת ואחרו דצמערצא מתרבי לה הכי נפלה ולא תוסף לנפול עוד קום צתולת ישראל ותידין זה לפי הצנה פשוטה, דחוק דועפיק לקרא צסכינא מריפא ויהי ויתקן דצרי זוה"ק פ' פקודי עה"פ ויקם ושה דף רל"ז ע"צ דצעמוס צ' כתיב אקום את סוכת דוד הטופלת והוא כותירה להכתיב כפלא ולא תוסף קום יפירש דציונאל אחריתא היא קונת מעלמה ולא אוקים לה הקצ"ה דהא צגלותא דמלרים קצ"ה אוקים לה ועציד כוונת נסין צגין לאקמא לה וצגלותא דצצ' לא אוקים לה צגין דלא עציד לון נסין דגרים חוצה אלל היא קונת וסליקו צני גולה כאינון דלא הוה לון פריקא ולא הוה היאוצתא דקצ"ה עלייהו צגין דגרים ההוא חוצה דאינון נשים נכריות וע"ד קצ"ה לא אוקים לה לכבי' ולא עציד לה נסין וגבוראין צההיא זונא כדקא יאות אלל לזונא דלתי ולא תוסף קום כתיב לא תוסף קום מעלמה אלל קצ"ה יוקים לה דכתיב אקום את סוכת דוד הטופלת וכתיב (ירמ' ל') ואת דוד מלכס אשר אקים להם עכ"ל, וכ"כ צזוה"ק פ' תצא שגאולה העתידה תהי' צדרך נס כיליאת מלרים, והוסף צזוה"ק ויקרא דף ה' עה"פ אם עולה קרצנו משל כאה נפלה ולא תוסף להקיום לא כתיב משל למלכא דרגו על מערונותיא ואשרי לה מהיכלא לזונא ידיעה כד הוה מטי ההוא זונא וייד מערונותיא הות אללת ותצת קווי' מלכא וכן זונא חד ותרין ותלת זונין לזונא צתרייתא אחרתקת מהיכלא דמלכא ואשרי לה מלכא מהיכלי' לזונא

הקדמה

י

למחל רחיקא אחר מלכא האי זמנא לאו הוא כשאר זמנין דהיא תיתי קמאי סבי
אלא אלא חיל' עס כל בני היכלי' ואחצנע עלה כד מעל לגבה חמל לה דהות
שכינה לעפרא חמל חמל יקרא דמערוכיתא. צההו זמנא וצעותין דמלכא לקצלה
עד דאחיד לה מלכא צידוי' ואוקים לה ואחיא וגו' כך קצ"ה כל זמנין דכנעס ישראל
צגלותא כד הוה מצי' זמנא היא אהיאת וסדרת קמי מלכא והשתא צגלותא דא לאו
הכי אלא קצ"ה יומיד צידהא ויוקיס לה וגו' תא חזי דהכי הוא דהא כתיב
נפלה ולא תוסיף קום וע"ד כתיב (עמוס ב') ציום ההוא אקום את סוכת דוד
הנופלת היא לא תוסיף קום כזימנין אחרנין אצל אני אקום את סוכת דוד עכ"ד,
ולע"ד לתשוות ש"ס דידן עס הזה"ק צפירוש הכחוצ נפלה ולא תוסיף קום אלא
שנתנו הסדר לדברי הזה"ק ודאי' לפירשו דהנה אני פרשתי פסוק זה כפשוטו
עפי' ש"ס דידן ויוצן לכל אדם צשכל אנושי צהקדם הפסוק צישע"י כי צחס
במחרתם ולא צכסף תגאלו ול"צ איך שייך מוכירה צחס דלזה שם מנתה ראוי'
וגם איזה ציחור למה שאמר ולא צכסף תגאלו צשלמא צעה שהיינו עצדים לפרעה
שייך גאולה צכסף אצל כשאין אדם מחזיק צנו וארצו' מי שמוכר צאות מעמד
העולם יודע שכל האומות הי' שמחים כשירלו ישראל ללאת מהם וצשומה הי'
נותנין להם לידה לדרך וכן כשהסביוו ראשי האומות ציווינו להלצת צאלפור
שיתנו מקום לישראל צארץ ישראל צאמר צאותי שעה אז צפרקום שאין זה רק
לטיבה הישראל' רק עוצת העולם וכונתם כדי שיפצרו עוני הארצות והיהודים
כמו שהי' מוגבל צפי' שרי המדינות שהעירקען הם עס איזא ולריכין לרחותו אחיראפא
לאיזא בן עס צכ"י הם מן איזא ולריכין להפטר מהם צחייראפא ויחזרו לאיזא
וא"כ מה שייך גאולה צכסף וכ"ל דניצא על דור האחרון סצאו רשעי ישראל
שומלערים לישראל צכל העולם ולהם כסף רצ והשתדלו לקנות צכסף ארץ אשר
צו יוחי יגישי כח ולא ירדפו אותם וקראו זאת מקום צטוח צלע"ז בעזיכערטע
היימשענדטע והצטחון אינו רק נגד האומות לצד אלא גם נגד הצורא ציה סגור
היו אשר שצט אפי' שכל זמן שישראל לא יסוצו צתשובה יקום השם מהם ע"י
הגוים והם חשצו שאם יהי' להם מדינה מיוחדת יוכלו לעצור על כל התורה
ואין מי שיצטר אותם והנה כמלא צהם כונה אנשים מפורסמים אעפי' שלא שמרו
תורה"ק אצל לא רצו להטעות עומ ונשצו צכל צגולי העולם וסצו ונכישתם ואחרו
מוש כלשין התוכחה וצגוים ההם לא תרגיע ולא תמלא מנות לכף רגליך וכמאמר דוד
צתהלים קל"ע אנה מפניך אצרת אשא כנפי' שחר אשכנה צאחרת יס גם שם ידך
תנחני ותאחזני ימיך אצל רשעי' עולם לא נתנו חומן ילדציהם ופצרו כסף וזהו
כעפר לקנות קרקע צמדינת ארגענטייען ולצסוק הוסיפו להרע לקנות קרקע צארץ
הקדושה וכמה סכלים המה ציווי צית שני לא עצרו רק סצעים שנה מעת סגלו
והארץ נשארה שוממה ולא דר צה שום אדם וחזרו ותיי מקפר מלאו מקום להתיישב
לא בן עתה שעס ישראל נחרצו להרצה וייליין צע"ה וצנתים כתיסצו שם צאלפים
שנה עס עז וקשה הערציים שא"א לרחיחסו וארץ ישראל כעדות חכ"ל הנפלאה
מאוד צגייען דף כ"ז עה"פ צירמ"ג ארץ חודש נחלת צצי מה צצי זה אין עורו מחזיק
את צצרו אף ארץ ישראל צזמן סיוסצ"י על"י רווחה וצזמן שאין יושצ"י על"י במדא
והעיד האלטיך הקדוש ק"פ שופטים עה"פ לא תשיג צצול ושהארץ נכתובלה כ"כ
עד שות' פרקה על ת' פרקה שהיא מהלך מ' יום לארבה ומהלך מ' יום
לרמזה

לרחצה כעת לעינינו כעשה מהלך יום אחד לרחצה שהוא מן הירדן ועד ים עכו וג' או ד' ימים לארצה עכ"ל הרי כמה נחשפן ארץ הקדושה ונמשך זה י"ש עוד חלק מסויים שהוא מדבר לא יוכלו לשים זרע, ועוד נוסף אם ה"י כפילתינו בדרך הטבע ה"י מקום לטעות שגם באולתינו תה"י בדרך הטבע אצל נחשנות עולם אם ה"י עוד כזה שעם המלח יגדש עם המנוח עד סוף העולם ולא יסחר והם צאצא הנשמה כזה עוד בעולם ונפילתם ה"י באופן כורא מאוד וגם שומת הארץ הוא באופן כורא לא כמלא דוגמתה בעולם וכתב ר' צח"י פ' בחקתי עה"פ ושמועו עליה אויביכם ודרשו בתו"כ שהאויבים הצאים אחריכם לא יוכלו זה נחת רוח ומה אמר שאף חיושבים זה יכהנו שומה עלי' שלא יבנו עלי' חומה ומגדל וכל האומות ישתדלו לבנותה ואין להם כח ויש כזה סימן גדול לישראל שמיום שחכמה לא קבלה אומה ולשון ולא תקבל צד שיסובו אפריחים לתוכה עכ"ד.

עוד נוסף הלז העיד הנביא ירמ' צאיכה ד' לא האמינו מלכי ארץ ויושבי תבל כי יצא לר ואויב בשערי ירושלים ואיך נהיית כזאת ואין מנוס רק לעדות תוה"ק צפ' האמינו אם לא כי לורם ונכרם ותרגום חונקלם מסרינו וגברא קטילא קטלו כדאיתא בפסיקתא דרב כהנא פסקא דצבי ירמיה' אות ו' כיון שילא ירמ' מירושלים ירד מלאך מן השמים ונתן רגליו על החומה ופרלן קרא ואמר יצאו השונאים ויכנסו לבית שאדונו אינו בתוכה ויצונו אותה ויחריצו אותה ויכנסו לברם ויקללו את גפניו שהשומר הכיחו והלך לו שלא תה"י משבחים ואומרים אתם כנשחתם אותה קרי' כבושה כנשחתם עם הרוב הרגתם כי הצורא צ"ה וקדם צידם וכן צופעים ד' זה הלשון ציד אשה ימכור ד' את סקרא ותרגום ימסור ית סקרא וז"כ הנביא נגד דור האחרון שחוששים שנכחם ירשו ארץ לז"א חנם נמכרתם מלשון מסירה שוקר אחכם ציד האויבים צלי שום מחיר שוקרם צידן וא"כ תוכלו להצין כי לא צבקה תגאלו ואין מנוס רק לשבז אל ד' ומעתה דברי ש"ס דידן מותאמים לדברי זוה"ק רק שהסבירו והציאו רא"י מוכרחת לפירוש הזה"ק כי לדברינו הפירוש פשוט בכתוב מאחר שהנפילה ה"י בדרך כורא ונפלא ונתפזרו בכל פנות העולם עד שלא תוסף נפילה כי ירדו עד לעפר ומה תדע כי לא תוסף קום מעלמה כפי' זוה"ק רק אם יקומה ד' ובדרך הטבע אין מליחות לזה וד' אלקים לצלות יען ומי יפר ע"כ מאחר שהנפילה היא שלא בדרך הטבע עד שאין להוסף נפילה ע"כ קום צחולת ישראל אם יסובו נחשונה אצל לא יקומו מעלמם רק בדרך נסים גלויים וענן הולך לפנייהם כמו שה"י צמדצ וכמש"כ האצבעצ צק' מעייני הישועה מעיין ט' תמר ד' שיגורשו ישראלים מארלות הגוים ויתהלכו מגוי אל גוי וממלכה אל עם אחר ולא יסקעו ולא ינוחו עד יצאו אל ארץ אדמתם ותה"י ציאתם בהשגחת הש"י ובהנהגת כבודו וד' הולך לפנייהם צעמוד ענן.

וב' הח"ק צפירו תורת משה פ' שופטים בהפיעה עה"פ מה כאוו על ההרים אינו דומה גאולה העתידה צ"צ לגאולות שעברו כי אז לא ה"י מושג לכל כי השם שוכן בתוכינו אצל היו מאמינים לנביאים ולחכמים שה"י מרגשים בהשגת תוה"ק וראו נסים ונפלאות הרבה אשר הם עדות שהשכינה שורה צישראל אצל לא ה"י מושג לעין כל משא"כ לעת"ל יה"י מראים באצבע הנה אלקינו זה כמנזאר

צפוק מס' תענית והנה אפשר הי' ראוי כבר כמה פעמים להיות גאולים גאולה שאינו שלימה לשום שלום ציינו לבין אומות העולם שאנו שוכנין בלגלס אז יותר מזה להיות גאולה ממש כמו צבית שני אצל אין חפץ בזה כי אם גם אכחנו אפשר שנתפטר ונקבל גאולה כזו וי"א אבותינו הקדושים לא יתנו עתה כ"א בגאולה שלימה וטוב לישראל לקבל אורך הגלות כדי שתהי' צפוק גאולה שלימה. **אולם** יש כת אחרת מאמינים בני מאמינים ש"א להיות גאולה צדי אדם ולא בכחם ירשו ארץ אצל התאמלו לבנות חורבות אה"ק ולגאול הארץ וכמה לדיקים מפורסמים צדויות שלפנינו התאמלו לעורר לב אחיהם לקצוץ דירתם צאה"ק שהיא מלח חסובה מאוד לגאול את הארץ ואני מוסיף עוד שאלה זו מסוגלת להציל הגאולה השלימה המקווה בדכתיב תהלים ק"ג אתה תקום תרחם ליון כי עת לחננה כי צא מועד כי רלו צריך את אצני' הרי מפורש שאלה צה"ק להציל מסוגלת לקרב זמן הגאולה, ויש כת אחרת קלי הדעת שאין וכוונת לשם מלח וגם יודעים ומצינים שהצל היא התנועה הלינית לרפא שבר צה עמי צהצנים האמת כי בדרך העצב אין מוצא להציל לפרנס אפי' חלק עשירית מאומותינו אצל הם אלהים בני עומס ורואים שהם נרדפים בכל העולם וממלכת אנגליה מצנעת שהיהודים אשר יקצו דירתם צאה"ק תשומר אוחם מרדיפות אם כי נראה צחוש שאינו מחמת טובתם לאומה הישראלית כי הנסיון יוכיח שצב מוקם שאין שכלת הדת גדולה התישבו יהודים רבים וצמלכות אנגליה ולרפית ואיטליה היהודים ומי מספר וצער אחת צשאר מלכות נמלאים יותר יהודים וצב מדינתם וי"א צודאי הצנחתם נאמנה שרולים לשומר היהודים שיתישבו צאה"ק יהי' עומס מה שיהי' או מפאת שרואים ש"א להליל צשאר מדינות מרדיפות והם מאמינים שארץ הקדושה היא נחלת אבותינו אם מעטם שהם יודעים האמת שאין צב העולם עצדים נאמנים כעם ישראל צב המקומות פזוריהם שקצו צלצותם דברי הנציחים לדרוש את שבו' המדינה אשר התגוררו צתובם ווי' שאינו שוכן ישראל צהחלט יודה צצומשן קרוב לאלפים שנה צב העולם הי' עצדים נאמנים והעצדים האדומים ההינדוס והשחורים המלרים רוח המזידה שוכן צקרם ותמיד הסכנה מרחפת שיתגוררו צהם ע"כ יש להם נחת אם יהי' להם עצדים לצנים שיתרפו נפשו למות עצור גדולת ממלכתם צכ"ז עכ"פ פליעה מועעת היא שיתו איזה מאות אלפים יהודים צלי רדיפות ומגור מקצוץ ואלו השתי כתות ציינו יש צומר עליהם כחצר למלך כוזר כוונתם לר"י אצל אין מעשיך לריון וטועים הם כי הלדיקים אשר השתדלו צישוץ הארץ הי' כוונתם שיתישבו שם יראים ושלמים ויתאמלו עוד יותר לחיות עפ"י החורה שעשו צהיותם שרויים צחול' וצפרעות לקיים מלות התליות צארץ וכן הי' מעט גלותינו עד היום לא נקצו להציל רק קדושים וטהורים אשר מקרו נפשו לקצוץ כל היסורים רק לעצור את השם צאה"ק אצל לא כן צתנועה הלינית אשר כפרו צהשם וצחיתו צפרנס ועושים להכניס ממש לא נמלא צשום אומה ילשון מיות ואפיקורסת והפקירות כמו שנמלא צין מנהלי התנועה וצין משרתיהם החלולים וכעדות חכמ"ל חולין י"ג ע"ב אין מינין צאומות ולא די שהם כופרים גמורים שוכלים שכלת מות ליהודי שוחר תורתו וכי הלזה יקרא ישוב הארץ הלא חרבן גדול כזה לא הי' עוד מעולם ועל"י קובן הנציח ארץ לצי שיקרה מכל המדינות כלילות יופי משוש כל הארץ שנה נחמ"ס לא

הקדמה

לֹא יְהוָה קדש וְלֹא תְהִי קְדוּשָׁה אִיבָה הִיטָה לְזוֹנָה קרִי נִאֻמָּה וּמוֹשֶׁה כְּדוֹר הַמִּצְוֹל כָּל אֲשֶׁר יִסְפְּרוּ רַעֲיוֹת עֲלֵיהֶם אִינוּ כְּטֶפֶה וְעַן הֵם יוֹנֵה שֶׁהֲדַעְנוּ בְּאֵמֶת וְהֵנָּה אִם יִשְׂרָאֵלִים כְּשֶׁרִים יִסְפְּרוּ זֹאת אֵין וְאִמְרֵיהֶם לֵהֵם אֲזָל אִם וְהֵם וְהַמִּוֹנֵם יַעֲדוּ עִיז יִאֻמָּנוּ, וְצִיּוֹנִים אֵלֶּה נִדְפַס וְאִישׁ וְאִשָּׁרָם יִאֻדֵּר צִוּלָם שֶׁמֶן הַאֲלִימְשֶׁר צִבְרִין שֶׁנִּקְרָא צִין הַכִּבְדִּים לַפְתִּיחַ הַאֲוִיָּוֶרְזִימְשֶׁר וְהוּא אִינוּ חֲסִיד כְּמוֹ שֶׁהֲעִיד עַל עֲלֵמוֹ שֶׁסֶּהֱרָה אִפֹּי עַל שְׂרָאָה מְזוֹנָה עַל פֶּתַח אִישׁ יְהוּדִי וְהֲעִיד שֶׁסֶּהֱרָה אֲלֵל הַקִּדֵּר לְבִיל פֶּסַח יִאֲכָלוּ חֵמֶן וְהוּא עוֹשֶׂה צִמְצוּמוֹ שְׁחֹק וְהוּאֵל הַאֲוִיָּוֶרְזִימְשֶׁר שֶׁלֹּם אִיבָה וְלֹא יְהוָה אֲוִיָּוֶרְזִימְשֶׁר וְהוּא צִיּוֹנִי רַק כִּשְׂמֵרָה גִּעֲשֶׁעֲפֶנּוּ לְסִמָּה עֵינֵי הַצִּיּוֹת הַמִּנְהַלִּים חִיִּים כְּשֶׁרִים וְהַפְּעוּלִים וְהֵם צִרְעָז מִי יִתֵּן אִיבָה וְיַעֲתִיקוּ חִיּוֹנֵי לְלִשָּׁן יְהוּדִית וּלְפִזְרוֹ צִין הִירָאִים אֲוִי יִפְתָּחוּ עֵינֵיהֶם לְשִׁמּוֹעַ וּפִי אִישׁ שֶׁאִינוּ חֲסִיד שֶׁכָּל מַעֲשִׂיהֶם הֵזָל וְהוּא.

וּמַעַת שֶׁהַחֲמֵלָה תְּמוּנָה הַלְוִיָּתִית. לֹא פִסְקוּ לָרוֹת וְכָל הַעוֹלָם וּמוֹשֶׁה כָּל הַתּוֹכַחָה נִתְקִיָּיָה וּצִרְיָתִית בְּאֻמְתֵּינוּ הַקְדוּשָׁה כָּכָל יִקְוּוֹת פְּזוּרֵיהֶם וּמוֹשֶׁה כְּסִדוֹס דְּמִיָּוִי וְשַׁעֲרֵי פִרְכָּסָה נִקְבְּרוּ וְרִדְיָתִית וּמִלְחָמוֹת עַד אֵין קָן, וְלִמְאֻמִּין אֵין זֶה חִידוֹשׁ כִּי הַלְוִיָּתִים דְּמִיָּוִים צִמְעִיהֶם וּמוֹשֶׁה לְהַפְרִיָּס אֲשֶׁר כְּדוֹר הַחֲסִידִין וְחִפְרִין וּמוֹגְדִין לְכָל גְּדוּלֵי יִשְׂרָאֵל מִי שֶׁאִינוּ מִחֲזִיק עֲמָהֶם וְכִתִּיב יִשְׁעִי קָה ג' הַעֵם הַמִּכְעִיסִים אֲוִיָּה עַל פִּנֵּי תִּמְרִיד וּכְפִירוֹשׁ הַרְדִּיק שֶׁצִּירִיבָלִים עֲשֵׂי הַעֲצוּת וְכִתִּיב (אֲסִתֵּר ז' ח') הַגֵּם לְכַזּוֹם אֶת הַמִּלְכָּה עִיז צִצִּית וְעִ"כּ מִדַּת הַדִּין יִתְחַסֵּה צִעוּרָה עַל כָּל הַעוֹלָם. **וְהֵנָּה** (צִיבָה א' ח') כִּתִּיב חֲמָה חֲמָה יְרוּשָׁלַיִם עַל כֵּן לְנֶדָה הִיטָה וְכִ"צ הַכְּפִילוֹת חֲמָה חֲמָה וְגַם זֶה הַנְּתִיבוֹת טַעַם עַל כֵּן לְנֶדָה הִיטָה, וְצִיּוֹר הַמִּדְרָשׁ רָצָה לְנֶדָה הִיטָה לְעִטְלוֹל הִיטָה וְגַם צִיּוֹר הַמִּדְרָשׁ רָצָה חֲמָה צִבְלִים דְּכִתִּיב חֲמָה חֲמָה וְלִקִּי צִבְלִים דְּכִתִּיב כִּי לִקְחָה מִיד ד' כִּפְלִים כָּכָל חֲמָתִיה וְיִתְחַמּוּ צִבְלִים דְּכִתִּיב נִחְמוּ נִחְמוּ עִיז, וְגַם צִיּוֹר הַכְּתוּב הַגִּל דִּאִיק אֲפִשֶׁר שֶׁהַצִּוֹרָה צִ"ה יַעֲנִישׁ צִבְלִים יוֹתֵר וְהִרְאִיוּ לֵהֵם וְגַם צִיּוֹר הַכְּתוּב (צִיבָה ח' ז') דְּצִוּוּ עַל לֵב יְרוּשָׁלַיִם וְקִרְאוּ אֲלֵי שֶׁהוּא לְכִאֲוִר, כְּפִילוֹת לְשׁוֹן, וְיִ"ל כִּי פֶלֶא עֲלוֹם עַל כְּפִילַת אֲוִיָּה יִשְׂרָאֵלִית שֶׁצִּעַת שֶׁלִּחְמוֹס הַאֲוִיָּצִים גִּרְשׁוֹם מִאֲרָלָם וְהִנִּיחוּ אִהֶ"ק לְשִׁמָּה וּלְחִרְצָה וְזִכְרוּ יְיֹוֹת עוֹלָם צִיּוֹ שְׁנוֹת דוֹר וְדוֹר אִם נִימָלֵךְ כְּכִפִּילָה זֶה וְדִרְךְ וְכִימוֹס הַעוֹלָם שֶׁהַמִּלְחָמָה לְלוֹנוּ שִׁישְׁאִירוּ צִאֲרָלָם וְיִהִי לֹא לֹאֵם כִּי כֵּן דִּרְךְ הַעוֹלָם שֶׁהֵם הַמִּגְדֹּל צִיּוֹרָה אֵרֶץ מִלְחָמָה שֶׁסֶּהֱרָה יוֹתֵר כִּי מוֹרְגֵל צִעֲצֵה וְיִ"ל כִּי חֲמָה חֲמוֹר מִשְׁאֵר הַחֲמוּרִים וְעִ"כּ הִי עֹנֶשׁ יוֹתֵר כְּמוֹ שֶׁכְּתִיב חוֹס' צִכְתּוֹצוֹת דָּק ק"י עִיז צִדִּיָּה הוּא חֲמוֹר שֶׁהִי חֲמוֹר ר' חִיִּים דְּעִכְשָׁיו אִינוּ מְזוֹרָה לְדוֹר צִאֲרֵן יִשְׂרָאֵל כִּי יֵשׁ כְּמָה מְזוֹת הַמְּלִיּוֹת צִאֲרֵן וְכִמָּה עִינְשֵׁן שֶׁאֵין אִינוּ יִכּוֹלִין לִיְזַרֵּר מֵהֶם וְלַעֲמוּד עֲלֵיהֶם וְכִדְעָה שֶׁאִינוּ דוֹמָה מִי שֶׁעִינְשֵׁן חֲלֵל הַמִּלְחָמָה לְמִי שֶׁעִינְשֵׁן הַפְּלִטִין שֶׁלֹּא וְאֵרֶץ הַקְדוּשָׁה מִיּוֹמָתָה לְעִצְרוֹת הַשֶּׁם וְהִיא אֵרֶץ אֲשֶׁר ד' אֲלִקִּיד דוֹרֵשׁ אֲוִיָּה תִּמְרִיד עִינֵי ד' אֲלִקִּיד צֶה וְלִכְךָ חֲמוֹר מִי שֶׁחֲמָה צִאֲרָה וְלִפִּי גַם אִם הִי חֲמוּתִים אֵלֶּה הַחֲמוּתִים צִאֲרָה הַאֲרָלוֹת הִי נַעֲשִׂים עֲלֵי אֲזָל מִאֲחֵר שֶׁחֲמָה צִאֲרָה שֶׁהִיא חֲמוּרָה לְכָךְ הִי עֹנֶשׁ שִׁיגְלוֹ מְזוֹנָה כְּדִי שֶׁלֹּא יְהִי חֲמָה חֲמוֹר כִּיכ וְלִכְךָ הַגּוֹלָל צִרְאָשׁ גּוֹלִים וְכִ"כ הַפְּסוֹק חֲמָה חֲמָה יְרוּשָׁלַיִם שֶׁחֲמָה הַכְּפֵל לְפִי שֶׁנַּעֲשֶׂה צִירְשָׁלַיִם עַל כֵּן לְנֶדָה הִיטָה לְעִטְלוֹל כִּי לֹאֵל זֶה הִי נַעֲשִׂים צִמְקוֹמֵן כִּשְׂמֵרָה הַמִּנְהַלִּים שֶׁמְעוֹלָם לֹא עֲלָה דַעַת הַמִּלְחָמָה לְגִרְשָׁם מִאֲרָלָם וְזֶה שֶׁחֲמָה צִבְלִים עִיז שֶׁחֲמָה צִירְשָׁלַיִם

וע"כ לקו צכפלים שלא כסדר העולם להתגרש מארלם ולינך שצי לפני לר שהיא לרה כפולה ומכופלת נגד הנשאלים צארלם גם אם נחונים לחם, ויונתק אחד הכתוב דברו על לז ירושלים וקראו אלי' שהכוונה שיקראו לצני' שיצאו לדור זה כי צימי הגלות נמנעו רצים וילדור צאה"ק מפחד התגברות הילד ועונש גדול למי שחטא שם ואין מקדש שיכפר לזה הוסף שצטלה סיצה זו ויכולין לצא לדור זה כי כרלה עונה ולא לן אדם צירושלים ועצירה צידו שהתמודד וכפר וצא הכתוב לצאר למה הולך לקרא לצני' ישראל שיצאו לדור בתוכה יותר מצבאר ונקומות שצעולם לז"א כי לקחה מיד ד' כפלים בכל חטאתי' צצציל שנעשה החטא צירושלים נענשו צכפלים יותר מצבאר העולם לזה הולך להקציר פנים שאין בום פחד כי כרלה עונה, וזה שאמר יונתנו צכפלים. נקדים לפרש ונזמור וי"צ צתהלים דל"צ אומרו היתה לי דמעת' לחם דהאיך שיך להיות דמעות לחם, וצפסוק עלי נפשי תשתוחח ל"צ דהא צפסוק שלפ"ז אמר ויה תשתוחחי נפשי וגם תיבות עלי כראה כמיותר וצפסוק למה קודר אלך. צלחן איוצ ל"צ דהו"ל לקצר ולומר למה יחללני איוצ, צפסוק צרלח צעלמותי הרפוני לוררי צאמרם אלי כל היום יל"ד דלעיל צפסוק ד' אמר זה עלמו צלשון יחיד וכאן אומרו צלשון רצים, צפסוק ויה תשתוחחי נפשי ל"צ הכפל שכבר באמר לפני זה וגם השינוי דלעיל אמר ותהמי וכאן אמר ויה תהמי ולעיל אמר ישועת פניו וכאן אמר ישועת פני ואלק. וי"ל דהנה צמשך הגלות החל יש להנפש שני דאגות האחד והוא העיקר מואחר שאין אחנו כצ"א ולא אורים ותווים ונתקיים יאכנו הסתר אסתרי ואותותינו לא ראינו וישראל שרוים צצער כרדפין וכל האומות והם שרוים צצלוה חולי ח"ו יתפתה לקול המסית ששקר כחלו לבס אצותיכם ואין לנו פה להשיצ ולצבר להם צואפת אמייתת אמונתנו וזו סכנה גדולה לנפש וכבר קינן אסף ואני כמעט נעיו רגלי כי קנאתי צהוללים שלום רשעים ארלה.

אולם אם גם צעוה"ר לא זכירי לראות ולחזות צצית ד' ולשאוב ומש דה"ק כאצותינו וי"מ נפשותינו עמדו צהר קוני ונחקק צהם אמינת אמייתת תוה"ק עד שכראה צמוש שאם צר ישראל עושה מלוא ומע"ט ומקדש ומטהר עלמו מרגיש כעיינות ומתיקות שאין דוגמתו צכל העולם ומש מתקיים עולוין תראה צחיך ומרגיש צכל אצר אמייתת תוה"ק וכן להיפך רשעי ישראל מלואים חריות צעצרים עצירה וזה ללות ומופת חותך על אמייתת קצלתינו וכן יראה כל אדם הפלא ופלא אם זוכה לשפוך דמעות כמים על גלות השכינה ועל חרבן צית קדשנו ואצדן תפארת ישראל מרגיש האיך הוקל מכאצו ומרגיש כועם גדול והוא שובע מתענוג ע"י שזוכה לשפוך דמעות על חילול השם וא"כ אין לחוש שח"ו יפנו לאמונה אחרת כי אם אין אנו זוכין לראות מלכינו אנו מרגישין אמייתתו צכל שעה, ודאגה שני' מרוצ יסורים ולרות שקוצל הגוף שאם שהוא עלמו מרגיש וצברו שד' אמת ותורתו אמת אצל ויה יעשה אם הוכרך להתגורר צין אלפים צני אדם שאין להם ידיעה זו ומכחישים ושייכים מתיק למר ומחרפין ומגדפין, והמשל צזה אין לך לצר גדול אם אדם צר דעת הולך לדור צין אלפים משוגעים ולכך צדאגה הראשונה פן יתפתה ח"ו ע"י הסתרת פנים לאמונה אחרת אז השש גם אם יתוכח אחר רק אחד ויאמר אלי' אלקיד אצל צדאגה השני' שכבר הוצרך לו האמת וכל רוחות שצעולם לא יזינו אותו ומקומו אין דאגה

שיתפתה אם אחד יחרף ויגדף כי אמונתו חזקה כעמוד הצדק רק כשאר הלעז לחיות צ"ן אלפים בני אדם המחרפים ומגדפים לאלקי ישראל, אמנם גם לזה יש עלה בשכחצונן כונה נסים ונפלאות שעשה עמנו הצורא צ"ה מעת שצחר צנו לעם ותמיד וכל לרה הליכלו וצכל דור ודור עומדים עלינו לכלותינו והקצ"ה מלינו מידם א"כ מן הראוי" גם צצא לרה חדשה ונחץ אריצ שלא להטעור ככל ולהיות צעומים צ"שועתו והנסיון. מכהנה אלפים שנה ה"י ראוי" ללמוד מונו להיות צעומים כי אל יעזיבו כלל ועוד יותר מזה כי ון השכל כוכל להיות צעומ צ"שועתו ויוצן צזה מה שנקרא גלותינו צתוה"ק צסם המשכון דלכאור' ה"י יותר ראוי" לומר פרעון אולם יוצן אם אחד ימשכן איזה דבר וישלם רוחים גדולים הנמלא משונע כזה שישלם רוחים אלפים שנים אלפים פעמים משווי המשכון אם לא המשכון חס"צ מאוד יותר מכל הון ולא ינוח ולא ישקוט מלשלם רוחים גדולים אפי' אלפים שנה עד שיעלה צירו לפדותו וא"כ הלא אמרו חכמ"ל הן הן בצורותיו ששה אחת מתקיים צ"ן ע' זאצים וממש צכל יום שהם מתקיימים הוא גם נפלא ואם עושה נסים ונפלאות צאלפים שנה הוא מופת חותך שלא יוחלט המשכון ועוד ישוצ לשוש עלינו כאשר שש על אצותינו ויתגלה כבוד השם לעיני כל הצריות ויתרומם קרן ישראל ותוה"ק, והוא כרגש כ"כ עד שישראל קהושים צצא לרה עליהם ומתעלצים ומן מיעוטי הם עלומם מתרעמים על עלומם וכי שכחנו מהנסים שעשה הש"י"ת עמנו צכל דור עד שכתעלצ צצא לרה עלינו ארצה מן הראוי" להיות הגאולה כ"כ חקוק צלצינו עד שצמוד שאנו כצושים צגולה כצר נסיר את השירה אשר נסיר לעתיד כפי' שלה"ק עתידין לדיקים שיאמרו שירה לעתיד לצא כי גם צעודם כצושים צגולה יה"י לצס צעומ צאמונת אומן ממה שאנו חיים כולנו היום שיאמרו שירה על גאולה העתידה צצא וז"ש למאה נפשי לאלקים ומי אצא ואראה פני אלקים הנפש רואגת ומצקשת שיקרב העת שנקראה פני אלקים כי חוששת פן צאורך הגלות מרוב הסתר פנים ח"ו נחפתה לשנוע לקול מסייתם ולזה מנחם את הנפש שאין לראוב עצור זה כי אני מרגיש צעלמי נועם ומתיקות דרך האמת שאם יארע שאני צוכה עצור שאמר אחד אלי א"י אלקיך אני מרגיש נועם כמו אדם הרעצ ואוכל לחם וזו היתה לי דמעתי לחם צאמור אלי כל היום א"י אלקיך אז הדמעות הם מצציעין אותי וממלאים אותי תענוג רוחני ועוד יותר מזה אם אתעלצ על שמעו חרוף וגדוף וזו ותשפך עלי נפשי מ"מ צעת עוסקי צמלות אני מרגיש שמחה רוחנית אין דוגוונה צכל הנאות העולם וזו כי אעצור צסך אדרם עד צית אלקים צקול רנה וא"כ גם אם לא זכיתי לראות פני אלקים מ"מ אני מרגיש אמתית הדברים צעת עסקי צהן, והנה הנפש תשתוחח מדאגה פן נחטא ומנהמת על היסורים שאנו סובלין ולזה אמר הגם שתהמו עלי פידוש על היסורין שני אצל מה תשתוחחי פן נחטא הלא צעומין אנו כי עוד אודנו ישועת פניו שהוא מעין הכחוצ יאר ד פניו אליך שנזכה לראות פני אלקים, ומעתה שכבר ניחם הנפש שאין לראוב שנקור ח"ו מדרך התורה חזר לנחמה גם על היסורין שסובלת' וז"ש "אלקי" אם שכבר צעומין אנו שישאר אלקינו וכל רוחות שצעולם לא יזיו אותנו ומלקינו אצל עוד עלי נפשי תשתוחח שהיא מלמענה על היסורין והלירות שסובלין ולזה נחמה צאמור על כן אזכרך מארץ ירדן וגו' דהיינו החסדים הטובות שעשית עמנו צימי קדם וגם שכל הלירות

עצרו עלינו ונשארו בלנו קיימים כדרשתם ז"ל עה"פ חלי אכלה צם חלי כלום
 והם אינן כלון ותמיד הקצ"ה מלינו וז"ש כל מעצריך וגליך עלי עצרו ואנו
 קיימים והי' גם גדול מזה וצטחון גדול מהרצית שמעלם שלא להחליט המעשון
 לחיותנו כיום הזה וזו כ"כ צטחון צטחין צאולה העמידה שיומם ילוד עלי
 חקרו עד שצליה צעודנו צגלות שירה עמי אנו משוררים שירה על גאולה העמידה
 עד שאם כרגע אנו עלצים אנו מחרעמים על עלמינו אחרה לאל סלעי למה
 שכחתי למה הנחת אוחנו לשכוח החקדים המרצים שעשית עמנו כמה אלפים שנים
 עד שעי' השכחה קודר אלך צלחן אויב ולמה יהי' זה ואיני מחרעם על לחץ
 האויב דק מחרעם למה קודר אלך צלחן אויב כי הי' ראוי להיות צטח צטועה
 הש"ח ומחרעמים על עלמן, למה שכחו כל החקדים. והלכו קדר צלחן אויב כי
 גם צעה לחץ אויב הי' ראוי להיות שמחים וצטחמים צטועה הקרובה והוסף
 שעיקר הלער צאמרם אלי כל היום אי' אלקיק שאנו מוכרחין לדור צין הרצה
 אנשים שאין ווכירין האמת והוכו צטורים דמאחר שכבר הוא חזק צאמונה אין
 לדאוג שיחפחה אם אחד יתוכח אחר אי' אלקיק ולא נשאר רק הלער להיות
 צין רצים שאין מצינן האמת לכן כפל פה לומר מה תשתוחחי ומה תהמי עלי
 כי כאן שניהן על יסורי הגוף וכאלו כתיב תשתוחחי עלי ותהמי עלי כי עוד
 אודני ישועה פני ואלקי ויהי' צכחי להראות לכל צאי עולם שד' הוא מלך כל
 הארץ ולא אצום עוד ולא יחורו פני צכלימות וצו לומר אי' אלקיק.

והנה כבר ירשו חכ"ל עה"פ לרקת פרזנו צישראל שלדקה עשה הקצ"ה שפזרן
 צין האומות ולדצרינו י"ל כי אלו היינו נשארים צאלינו והיינו למס
 צאורך השנים הי' מתיאשים וון הגאולה אצל ע"י שאנו כשה אחת צין עי' זאצים
 ולא עציר הקצ"ה כיכא למנאל יש לנו נחמה וצטחון גם צעודינו כצושים צגולה
 כעוד עתיד לפדות את המעשון ולפי"ז יש לנו נחמה כפולה אחת צעה ציאת
 הגואל והשנית גם צעודנו צגולה חגל נפשינו צישועתנו והיינו ע"י שלקו צכפלים
 להיות לנדה ולטלטול ע"י יש לנו נחמה גם צעה גלותנו ונשיר שירה על גאולה
 העמידה, דצרינו יוצן הכתוב צפ' צחקתי וזכרתי את צריתי יעקב וגו' והארץ
 אזכור ומקשים המפרשים הא"ך צאמלע העושים הזכיר צרית אצות וגם איזה
 פירוש יש להך דהארץ אזכור וצפרט שמיד אח"ז אחר והארץ העוז וזהם אולם
 למה שציארו דשני טעמים הי' לגלות ישראל מארלם האחד לפי חומר מעלם
 לפי שחטאו צאה"ק והשני ונחשש פן יתיאשו צאורך הגלות ויעצזו את ד' והקצ"ה
 כרת צרית עם אצותינו שלא יחליפם ולא ימירם צאומה אחרת וז"ש וזכרתי את
 צריתי יעקב וגו' וגם והארץ אזכור שחטאו צאה"ק ולשתי קצות אלו הארץ
 העוז וזהם שלא כדרך העולם צשנים הלוחמים זה עם זה, דצרינו יוצן המדרש
 רצה חטאו צאף דכתיב ציחזקאל ח' והנם שולחים הזמורה אל אפס ולקו צאף
 דכתיב אף איני אלך עומם צקרי ומהנחמין צאף דכתיב ואף גם זאת צהיותם
 צארץ אויביהם לא מאסתים ולא געלתים לכלותם להפר צריתי אחם והוא מחוסר
 הצנה לכאור' ועוד יורה יפלא דאף הכתוב ציחזקאל פירשו חוטם ואף השני
 והשלישי פירשו גם, וגם מה זה נחמה שלא יכלו לגמרי צארץ אויביהם, וגם
 צמלית הכתוב ששולחים הזמורה אל אפס נחקשו המפרשים צפירשו ולדצרינו
 יומתק מאוד דשם ציחזקאל אחר לו הש"ח עוד תשיצ תראה תועצות גדולות
 ממלכה

הקדמה

מאלה שהראה לו שלא די שהכעיסו הש"ת שעזרו ע"ז בכל הארץ עוד הוסיפו להכעיסו והעניו פניהם לעצור ע"ז צצית המקדש ומה יפה מליזה זו שכולחים את הזמורה אל אפס שכל דבר המוקרה אם אדם עוד רחוק ממנו אינו מרגיש כ"כ הקרחון אבל אם מקרב דבר המוקרה אל חוטמו מרגיש מאוד הקרחון והנה הזמורה הוא דבר שיש לו ריח רע כפרש"י ורד"ק והם נוקדצין אותה אל אפס והוא משל כמין שחטאו צמקום קדוש והציאו קרחון זה לצית המקדש וסחטאו צפלטין המלך ולזה עונשם חמור ויוצן היטב שע"י שחטאו צאף דהיינו שחטאו צפלטין המלך ע"כ לקו צאף דכתיב אף אני אלך עמם בקרי והצאתי אותם צאף אויזיהם לכך ה"י העונש שלא בדרך הטבע שהוגלו מארלם ומה יולמח שגם יונמנו צאף ואף גם זאת צהיותם צאף אויזיהם לא מאקתים ולא בעלתים לבלותם דליתא צרצה עה"פ כי אם מאוס מאקתנו קלפת עלינו עד מאוד אמר רשב"ל אם מאיקה היא לית קצר ואם קליפה היא לית קצר דכל מאן דכעיס סופו לאיתרליא וזו אם ה"י מענישם צארלם וה"י מציא עליהם כל הכחוצ צתוכה צאורק הימים ה"י מתיאשים וכן הגאולה וה"י סצורים שואק אותם אבל ע"י שהם שרויים צאף אויזיהם כשה אחת צין ע' זאצים וחיים צדרך נס ויראו הפלא הגדול שאין כח ציד האומות לבלותם יצמחו וידעו שסיף להתקיים נחמות הנציאים ויגאלנו גאולה עולם ומה נעמו צזה דצרי המדרש צזה עה"פ חדשים לצקרים צזה אמונתך א"ר שמעון צר אצא על שאתה מחדשניו צצקן של מלכויות אנו יודעים שצזה אמונתך לגאלינו כי אם לא ה"י צדעת הש"ת לגאול את המשכון לא ה"י משלם דיצית כ"כ לעשות לנו נסים כ"כ כי ממש צכל יום מחזיר נשמות לפגרים מתים כי צדרך הטבע לא ה"י אפשר להתקיים יום אחד ולזה מאחר שאתה מחדשניו צכל צקר אמונתך צזה צקצניו צעומין שנתאלנו. ודגה מאוד יפלא על אותן הנקראים מוצחים איך אפשר שיחזיקו דרכם אם לא יכפרו צלצס צתורה וצכל הנציאים כי מאחר שמחזיקים התנועה הצינית מוכרח שמקוים שאפשר להיות שיליחו צמעשיהם והתורה העידה צפ' אחרי ולא תקיא אתכם הארץ צעומאכם אותה, וכתיב ציחזקאל (כ' ל"ח) וצרותי מכם המורדים והפושעים צי מארץ מנוריהם אוליא אותם ואל אדמת ישראל לא יצאו ופרש"י ואמיתם צמדצר וכן הוא צזזה"ק.

ובזה הצנתי היטב הכחוצ צפ' שלא כי כל האנשים הרואים את כצורי וגו' וכל מאלכי לא יראו' ול"צ מאי הוסיף צמה שכפל וכל מאלכי לא יראו' ורמז"ן כתצ אולי ירמוז לדורות הגולים ממנה כדצרי רצותינו וכאן קצע להם צבי' לדורות צלינה הזה שזכר להם עונשם הראשון וציאור דצרינו לע"ד דלולא חטא זה גם אם ה"י ישראל חוטאים לא ה"י נגרשים מארץ הקדושה רק ה"י מענישם צמקומם אבל ע"י חטאם אז הוקצע שכל אימת שיחטאו יגלו ממקומם ומקרא מלא הוא צהלים ק"ו וימאסו צאף חמדה לא האמינו לדצרו וייגנו צהליהם לא שמעו צקול ד' וישא ידו להם להפיל אותם צמדצר ולהפיל זרעם צגויס ולצרותם צארלות הרי מפורש שמהז הוקצע שלאחר זמן הפיל זרעם צגויס וראה פלא שמה כנגד מדה נעשה להם על כי הם לא האמינו לדצרינו נתקיים צהם איכה ד' י"צ לא האמינו מלכי ארץ וכל יושצי תצל כי יצא לר ואויצ צשערי ירושלים וכתיב צ' ו' וינאץ צזעם אפו מלך וכהן שהחוטאים צאף הקדושה גורמין כעס כדכתיב המכעיסים אותי

אחתי על פני ואיש וכל מחללי שיחטאו צחרץ הקדושה לא יזכו לראות לגאולה ארץ וישראל וצוה יונן הכחוז (צירמ"י י"ד) ידענו ד' רשענו ועון אצותינו אל תחנץ למען שוך ואל תחנץ כסא כבודך וינן עפי' מאחרם ז"ל כי יד על כסיה שאין שמו ית' וכסאו שלט עד שימחה זרעו של עמלק וזוה ציקשו מאחר שזה שאנו צבולה נלמח מהכחוז וכל מחללי לא יראו עיב אצקשך אל תחנץ ומחילא נסוג לארצנו ותעשה כן למען שוך ולמען כסא כבודך, וכתיב (ישעי' כ"ו) כה אמר ד' נכריסים אשר ישמרו את שבתותי והציאותם אל הר קדשי הרי דנחילו שבת א"ח שיתקיימו וכתיב (ירמ' י"ז) אם לא תשמעו אלי לקדש את יום השבת וגו' והלתי אש צעצעי' ואכלה ארמנות ירושלים ולא תכבה ואמרו חבז"ל לא תרבה ירושלים חלל צעציל שחללו שבת, וכי צם' תורת משה לח"ס פ' ויחי עה"פ כחוז כך שארץ ישראל תסייע להקיא מחללי שבתות ועוד לה עכו"ם שמלווים על לא תשבתו וא"כ מי שמקוה שילביחו בשלחם-לשם יהודים מחללי שבת והם מקיימים צמומם לזה אי אפשר רק אם כופרין בלזם צתורה וצנצחאים.

וגם על מחללי האגודה יש להפליא שרלוסם שיתישצו רצים מישראל צחרץ הקדושה הא"ך לא יחשו לנפשות צניהם וצנותיהם כי אין צחרץ מקום שיהי' מזו"י כ"כ מניות ואפקודקות כמו צחרץ הקדושה צימיו ושם הרצנים מהליונים שהם חצרים לאיש משחית הלא שמעתם שצעת פתיחת האוכיוורזיעטע אמר היהודי מושל מעטם מחלכת צירטאריא קיר הערצערט קאמועל שיחקרו וידרשו כפי רלוסם ואל ידחקו ללמלם עלמם צעציל האמונה כי כל דבר אשר אין שכל האדם משיג לריכין להקיר האמונתו והמשיג זה לרעפארמאטאר כולרי שעשה כן צאמונתם והרב הראש לליונים שמוע זאת ולא קרע את צגדיו ולא עוד אלא שהאיש האליטער הכוזר לעיל העיר שאמר לו זה הרצ שירסא לתלמידים ציציצה שלו שילמדו גם צאוכיוורזיעטע הכ"ל ונתגלה לציני כל שחצר הוא לאיש משחית ולדעתו אינו כופל מירצעם צן נצט שהעמיד העגלים, ואחינו צאועריקא אשר תומכים צכספם הכפירה צאה"ק אם לו יכירו האמת מהר ירגישו גם צאועריקא החפסית הכחוז צחימה שפוכה אמולך עליכם.

והעיד מזרמי אחד צקונטרם הנקרא הצו תמים שאינו נחשד להיות חסיד כי הוא מהלל ומשבח את האיש שחידש רעיון הליוני אשר גידל צכיו לשימד וציוס מיתת אציו נחללר צנו וכחצו צמ"ע «אויקעלענע» שטרם שחידש רעיון הליוני ה"י רלונו להשקדל שיסתמרו ח"ו כל ישראל ויקצלו אמונת הכולרים וכשהוגד מחשצתו לצעל כייע פרייע פרעקסע וכן לצעל הפרעקסע ועשו שחוק ממחשצתו אשר חשצ על היהודים אז חידש רעיון הליוני, וקרוב זה הרעיון השכי להראשון וגם משומדים המה ליונים ויותר נזק הרעיון השכי שכתפתו רצנות רצות מישראל לדעתם שאפשר להיות יהודי צלי תורת יהודי ורצים חללים הפילה וא"ך לא חשו אלו היראים למש"כ צחה"ד צפסקים וכהצים קי' פ"ח וז"ל משיכ לי עוד מעלייתך לארץ צבי ולעיר הקודש שיצנה צמהרה צימיו אי מלוה הוא עתה אפי' ת"ח הואיל ואין לנו צינות קיצון צחורים יע לך צצודאי שצח גדול ומעלה יש לו לאדם הדר צא"י וכש"כ צעיר הקודש לתועלת לעוה"צ וגם לעוה"ז אמנם שמענו פמה פעמים שיש לשם צני צרית מערציים נחשצים לרשעים גמורים מוקרים מפורקמים והם עוזרים ומצלצלים האשכנזים שהם שומרי תורה וגו' לכן כל איש יסער

ישער צעלמו צהשגת גופו וממונו צאיזה דרך יוכל לעמוד ציראת השם וישמור ויזוהיו כי זה כל האדם ומי לא ידע שזיוס שכינתה תורה לא כמלא מקום צעולם קיצון וניכס ואפיקורסים רבים כמו צאה"ק צזמכיו נוסף ע"ז אין צכל העולם תוקף וחוק למיסיאנערען כמו שם, נוסף ע"ז סכנה גדולה לתורה שצע"פ שחס כי עס צירעאלי" הס מוקירים תורה שצכתצ ונקראים ציצעל פאלק זכרנו צעת היותי צאלכסנדריא של מלרים אמר לי חכם אחד נעסס תחת השגחתי יש שלשה אלפים ילדים ואין אחד מהם יכול לקרות שורה משנה והוא מעין אמעריקא שיש הכרח ללמוד צשולען עד היותו גדול צשנים ונוסף ע"ז כל מקום סיד אליאנס איזראעלינע וחצרת כל ישראל חברים מגיע ע"י המורים הרעים שלהם נשכח לגמרי תורה שצע"פ ואס צשנים מועטים ה" אפשר לקהל קודש כאלכסנדריא לפול ולירד עד דיוטא התחתונה מה יש לקוות מישיצה אה"ק שעוד נוסף לרת הליניסעטען הכופרין הגמורים המכעיסים את ד', נוסף לזה הסכנה העלומה מערצייס וישמעאלים המלפים יום יום לכבוש אה"ק וכבר ה" פעם אחת אה"ק ציד הנולדים ולאחר זמן מועט חזרו וללדו הישמעאלים ונורא מאוד לחשוב על מעמד היהודים צעת ההיא וכבר כתב הגאון מהר"י צספרו אהבת ליון פ' ואחטקן עה"פ השצנתי אחכס שכתבה ישראל לוחה צאלה וצצצועה אס תעורו ותעוררו את האהבה נגד קיצון ישראל שיהכל נועדו יחדיו לילך לירושלים וכל האומות ומכיונים אפה לוחה שחלילה שתלך שונה כי הקץ סתום ואולי אין עתה הזמן האמיתי רק עת רלון לפי שעה והיום או מחר יחטאו ומוכרחין לגלות פעם שנית ואחרון קשה מן הראשונים עכ"ד

וכתב האצוצנ"ל צספרו מעייני הישועה מעיין י"א תמר ח' הש"ת יתן צלצ אומות אדום לכבוש ארץ ישמעאל וצפרעו ארץ הלבי כי כולם מאווים צארץ ההיא להיות שם קצר אותו איש וצפרעו כשיראו יהודים מקוצלים שם חרה אפס ויכצשו ארלות ההם ויעשו צצני ישמעאל מכת חרב והרג ואצדן וצני ישמעאל יאספו ויצאו עליהם לנלחמה לירושלים ויהרגום וישמידום עכ"ד, ועוד נוסף שמקוצל מפי הנציאים וכתב האצוצנ"ל שם צתמר י' שאין זה פירוש מסצרא רק קצלה מקוצלת אללס מן הנציאים שהמלחמה היותר נוראה שהי' צעולם יהי' ממש לפני שערי ירושלים צו יתקצלו כל אומות צצעולם אחד מהן לא נעדר צלד אחד כל אומות המהזיקים דת נולרי וצלד אחר כל אומות שאין מאמינים צדת זה ומקוצל שמות שרי הלבא נוכל לך ואיזה אומה הכולחת ועל מלחמה זו כיצא צלעם צאומרו אוי מי יחי' משומו אל צעת שיצאו האומות צששום שם אל וצדרך העצב אין מוסק לחיים ולא ישארן שם רק קדושים כמלאכים ועיז נאמר (ישעי' ד' ג') הנוחר צליון והנשאר צירושלים קדוש יאמר לו כל הכתיב לחיים צירושלים ומי יעצז נלפשו להיות מקדושים אלן שישרו צחיים.

ועוד סכנת הנפס רצה כי המחניאו גדול מההורגו ושם צתי ספר לומדים ומורים יום ציומו לכפור צו ית' וצתורחו ועושים צפרהסיא להכפיס, וצקונטרס הצו חמים הציא כצר זכינו לרלות תלמיד גימנאזיאום הציא חונש לביהכ"ס נזה דרך ציפו ויראהו לעיני המתפללים כי מחק צו את כל השמות הקדושים יען חרפה היא להזכיר צשם ד' צעת נאורה כזאה ולא אחת שונענו מפי התלמידים כי שמות הקדושים המה שמות אשר צדחו האזיאטים הצרצרים הפדלים ואל לחכמים נאורים

כאורים צומן הזה ללמוד כתבי הקודש הנודרים צסס ד' נציחים ועושה כפלאות ובי אין סכנה גדולה לילדים אשר אין יודעים עוד צין עוז לרע שיתפסו צנקה זו אשר פרוס על כל מדרך כף גבל ואיך יפקירו ילדיהם צצציל אהבת ארץ ישראל, וראה להגאון יצ"ץ צתחלת קידורו שהתאונן מאוד על שאין ישראל מתאזנין לקצוה דריחם צאה"ק ודעתו שס מפורש שאפי' אם אין צדעהם להיות שס תויהן אונתהן רק לעסוק צעצודת האדמה צומסר וקנין וליך צדרכי תוה"ק ונקצוה עתים לתורה ג"כ חסוד מאוד וכתצ צצתה"ד כתצ למנוע העלי' לא"י מפני שיש שס רשעים מעמינו ודוגמתו מלינו צירושלמי ס"פ ה" קורא צרצ כהנא חלילה לבגוד גזירה קשה כזאת על ארץ הקדושה ואס צאמת לא אכשיר דרי הלא יש לדון ק"ו אם גזירה לוקה שפחה עכ"כ דשכיחא אפיקורי פוק חזי ולא עדיף שמה מצרי אצל אם כ"כ צזמנו ומתחל"י כפי דורו דיצרו צצצל היתה לחש פנה לתורה ולתעודה וא"י פנה הודה והדרה אז וכן לפי ערך ציוני ויתחל"י ה" עדיין לחלומות של כצוד תורה קיימת צארץ אשכנז יותר וצכל הארצות וצח"כ עתה צעוה"ר ירה פליעת הגולה צצמדינות הללו צעניות תורה לנודריגה תחבונה מאוד עד שכל הארצות עיסה לא"י להצלת תורה אומיתת הלא עוז לנו להתהלך לפני ד' צארצות החיים עכ"ד. ולאחר כל השצח הזה קיים וחתם הצנים אשר נתן לי חלקים צזה שמעו אל יעקב צציקם את אשר אני וצלה אהבם על דבר א"י כי עת לחונן עפרה ואצני' כי צא מועד כשתצו להשיא יולאי חלביכם לעוז להם וישאר צידכם צרכה להולאת הדרך ולעשות איזה מעמד פרכה אפי' צצולים פנו וסעו לכס לארץ הקדושה עכ"ד. הרי שלחמך כל השצח מדירה צאה"ק לזה אותם שילכו לשס לאחר שהשיאו יולאי חלליהם וזה נאמר אכן שנתקיים צעוה"ר המעשרות פרילים ה" הצית הזה ותצאו ותעמאו את ארצי וצצלי רוכיא ואלאו שס ונקום להכריז אין חלקים אשר כמותו לא כשמוע צעולם איך כסכן ילדינו לקצוה דריחיתו צחה"ק כל זמן שלא נגדו קרני רשעים, וגם הארץ לא תתן יצילה צעת שרשעים כאלו מלויין שס, והריצ"ז אשר צעים כמו הרעים על עצרם על וצלות התלויות צארץ וצלה לפרכס שישמרו שמטה והרשעים לא רצו לשמוע ועווי צעלו ישאל ומקלו יגיד לו העיר צקונטרס השמעה צצצנה אחר השמעה ארצה וחגצ כורא מאוד השחית כל יצול הארץ וצנה שאחרי' שלטה חולי רע וחלק גדול וקאלאכיסטען הלכו צגולה לאפריקא ולאמעריקא וארגענטינען, וככרים שצארץ אונרים ויזם שצכנסו ישראל לעצוד האדמה כפסקה הצרכה ונשתלחה מאירה ופסקה ליתן פרי' כמו עד הכה עד כאן דצרי, כוסף על זה שכל אונות הנולדים ומתחלים לשלוח לשס מאכסיהם והארץ מליאה מהכומרים של כל מצינות הנולדים להיות שס יסוד אונתם וצעת שוכיתי להסתופף צארץ הקדושה ת"ו שונעה שיש צצורות נולדים צאמעריקא ומתחלים לקנות נחלאות צארץ הקדושה למען לא יצולו יידי יהודים ולא יתנו יד ומקום שיהי' רוצ הדרים צארץ הקדושה יהודים רק עתה שיש שס למאות חלפים ערציים והס שונאי הנולדים כונה וזה רוצים יותר צדירה יהודים וגם האפיפיור ראש אונות הנולדים צרווי ויחה כצר נגד זה ומה רצ כמו של הקרן הלעי' עוד צעולם, וכ"כ צקונטרס הצו תוים שהנולדים מצינים על יסוד היהודים צעיני צעם, והמדינות העשירות כאמעריקא ופזרים כסף לרוב לשלוח לשס הערצ רצ והכי יש לקוות שיהי' עכ"פ רוב היהודים יראים

הקדמה

יחיים מאחר שהמחזיקים והתומכים כבר רחוקים מהדת, ולא עומדי על דעת הגדולים ממדינת פולין שעפ"י עלמם כוסעים הרבה יהודים יחיים לאחיק וכי חושבין עלמון ללדיקים גדולים מהקדושים שהי' צעת חורבן הצית ולא הועילו להליל הארץ מפני רוע מעללי הפריילים ובלי כפק כוונתם לשמים למעט לערו כזיכול שהי' נגד המוכעיסים אותו גם יהודים כאומנים עוזרים אותו בארץ הקדושה, ואולי צמדינתם הוא בכלל פקוח נפש להשאר שם ולזיכין לכסוע להליל עלמם כפי' צעק"ד מפני שרה בצרתי אכבי צורחת שהיא גם תשובה על אנה הלכו שלצורה מסכנה אין לשאול אנה ילך הוא צורח מהסכנה שלפניו או אולי קיצה מלת השם הוא עפ"י מה שהי' כתוב טרם שנשמע ע"י הלעכזור צס' קצ הישר פרק ק"צ ששמע מפי קדוש איש אלקי מו"ה העשיל לורק ז"ל שאמר צסם מוקובל אחד עכין מדינת פולין ושר שלה שכתב עה"פ מלפון הפתח הרעה שחיצה לפון בגימטריא פולין ליטא וכתב צירמ"י ג' י"ח צימים ההמה ילכו בית יהודה על צית ישראל ויצאו יחדיו מארץ לפון על הארץ אשר הנחלתי את אבותיכם.

והנה התנועה הליזנית גם אותם אשר אין כופרים ממש צד' מכל ספריהם צולט כדצרי צר דרומא צגיטין דף כ"ז שהסם זנח אותנו נעשה מכה עלמינו ורצ הליזני כתב צקונטרס שהדפיס אויף לור זעלנצט-הילפע ותחת אשר נאמר כי לא צמצם ירשו ארץ הם צמוחים על חילם ועושים חצורות חצורות כנימוס אזה"צ לחזק איצריהם צשחוק הרגל פלעצאל וכתב צספר מנלת השנת שגעו המחאה פומצית נגד חצרי הועד התרצותי וחצירי המכצים שעושים צזה"ק משחקיהם צכדור רגל דוקא צשנת וצאסיפה גדולה כתקצלה החלטה שהרצנות הראשית חפנה צמכתא מחאה לאותן שעל ידיהם נערכים עיולים קצועים ופומצים צשצנות קשורים עם עכני חילול שנת ויחדלו מזה, וצאה התשובה מהם לרצ הראשי וז"ל הסרות לכבוד הרצ הראשי הננו מוומכים לציתו לרצ צענין הפסקת העיולים המסודרים כאן על ידינו נכתב צזה לצאר לכבודו כי לא נכנס לשום משא ומתן צדצ ציעול העיולים הללו אשר גדול מאד ערכם התרצותי והלאומי מצחינות רצות וכתב צס' הכ"ל הצל יפלה פיהם ושקר יסודם אנתנו צקשנו מהם לא לצטל לגמרי את העיולים אך לרחותם לאחד וימות החול, הרי שלעשות כן צחיל גם המה מסכימים והוא ג"כ כפירה כי לא צחיל ולא צכח מנת ישראל והידים ידי עשו ואלה צרכ צג' ואנתנו צסם ד' נזכיר, וראה פלא שכל אותן הכופרין צכל מועדי ד' חוגגים חנוכה לפי שמופרסם הגצורות שעשו ההשמונאים ועד היום ידוע לכל האומות הגצורות מהמכצים ולהיות צועמין על כחן חוגגין חג זה וחדוש שלא מחקו עוד נוסח הודאה תאנשי כה"ג מקרו בצורים ציד חלשים הרי העידו שהי' חלשים אך האמת הוא שהי' אנשים תשי כח ככשים עוסקי צתוה"ק ועשו בצורות צסם ד' נזכיר וכל הענין מוצאר צזכרי' ע' ועורתי צניך ליון על צניך יון ושמת"ך כחרצ צצור הרי שכתב צכ"ף הדמיון כי צאמת הי' חלשים כעדות אנשי כה"ג אצל עשו בצורות כבצורים, והנה צ"ד של חשמונאי קנאו על קדושת הצרית ואמרו צע"ז ל"ו שגזרו על עכו"ם משום נשג"ז יהם פיקו עול התורה והקיכו הלכיות מציח ישראל צתעצוצת אנשים וכשים.

עתה נחגלה נצלת המזרחים שגם הם הסכימו שהי' נשים מן הצומחים והנצחרים צאה"ק, אללינו מאז החזיקו כל הידאים המזרחים לגרועים מליאכיקטען אצל

אצל ה' נמלא אנשים חסירי מוח ולא הכירו מציאותם תחת המוקד שעל פניהם ועתה נודע לכל שהם המעמלים אה"ק ת"ו תחת שנפיהם אומרים שעושים הכל כחורה, וכל צתי דיכין שנאה"ק מוחו שלא לעשות מערכות אנשים ונשים ועד אחרון גם הרצ הראשי הסכים להם והם שחקו נגדם, ונענין זה שומעתי דבר נפלא מהגאון הלדיק מו"ה יוסף חיים שליט"א זאנענפעלד צעת הקתופפו צלל הקודש ליון צושפט חפדה ושצ"י צלדקה שתיצות ליון צושפט חפדה הם נגימערטא מכוון תלמוד ירושלמי ותיצות ושצ"י צלדקה תלמוד צצלי ומה נעים רמז זה כי הם שתי העמודים שלנו הם כלי מלחמה שלנו צאלו יפרו אה"ק ושצ"י גולה ויחיקיים כי יתנו צגויים עתה אקצלס.

הגה צענין ששמים הליונים כל כחותיהם לדבר עצרית וליקד צתי ספר לתכלית הזה, הירא את דבר ד' ינוס ויזה כצורת מן הארי והנה מ' יוקיר יותר לשון הקודש מעוסקי תורה שצכל יום רוחים נפלאות גדולות צלשוניו הקדושה ופרשתי הכתוב (תהלים מ"ט) אדם ציקר ולא יצין כמשל כזהמות נדמו עפ"י סנהדרין דף ל"ח ע"ב אומר ר' יהודה אומר רצ אדה"ר צלשון ארמי ספר שנאמר ולי מה יקרו רע"ך ופרש"י תרגום של כבוד הוא יקר הרי דיקר הוא לשון תרגום ואמרו חכמ"ל צמגינה דף ע"ז ע"א ששה דברים נאמרו צצני אדם שלשה כמלאכי השרת יש להם דעת ויהלכין צקומה זקופה ומדצדין צלשון הקודש כמלאכים ושלשה כזהמה אורכלין ושותין ופרין ורצין ומוליאין רעי כזהמה כמלא שהוא שקול אם להיות כמלאך או כזהמה וצידו כיהן הצחירה והנה כל דבר כידון אחר רצו כמלא אם אינו מציין לדבר לשה"ק דומה צד' דברים לזהמה וצטל צמישעו מה שנדמה למלאך ולפ"י יפורש אדם ציקר היינו שמדבר צלשון ארמי ולא יצין היינו צלשה"ק אז כמשל כזהמות נדמו, וגם צמיצורי זה הראתי כמה פעמים על גדולתה ותפארתה של לשה"ק אצל צאו זה פריצים וחללו הורידו תפארתה וכופרי דוקיא הדפיסו לאלפי רצות צלשון הקודש ספרים מלאים כפירה ווינות וככנה גדולה לצן או צת לידע לשונם הסרות והוא ממש כדור הפלגה שכולס דצרו צלשה"ק שפה אחת לכולם וזה הסכימו לעשות מלחמה עם כציכול כן הם גלגולים שלהם כל עומאם מפרסמין צלשה"ק והוא דוגמת הויסיאנערען שראיתי צירושלים עה"ק ה"ו שמדפיסים תמיד צלשון הקודש להאמין צדת הנוצרים, וראה אמרי נועם הרמזים צומס' אבות פ"א מ"ז כתצ שירים המפוררים צלשון הקודש דברים מגובים מאוס ציותר משאם משוררים כן צלשון אחר ואין ראוי להשתמש אלא צמעלות ויותר משוצח שיר צלשון ערצי אם ענינו הוא לעורר על מדה טובה ולהזהיר ממדה מגונה, וכתצ הח"ס צהגהותיו לאור"ח ס"י פ"ד מג"א קק"צ וז"ל ונ"ל דה"ה צייקוס גלולים ועיין לעיל צמג"א ס"י כ"ה ס"ק ע"ו ונ"ל דמשו"ה הנהיגו אצותינו את צניהם מצלי לקפר צלשה"ק וכשכח מאתנו לגמרי צעוה"ר יקום שגלו לצצל שהיתה מליאה גילולים עכ"ד

אבל צאמת אין זה לשה"ק כלל ויעיד ע"ז המזרחי צקונטרס הצו תמים צו כתצ כל צתי ספר הפראגראמא אחת היא לכלס ונעטהאדען זאת היא העצרית ולא יותר לכחצי הקודש ולדתי ישראל אין זכר, ומורה ליהדות אין כל זכר עוד לא צפה ולא צכתצ כצדיצורים העצרי אין זכר לעצרית רצים והמורים לא ידעו מעולם ואלה אשר ידעו לא יחפצו לדעתה ימן קשורה היא צכתצי הקודש וכתצי הקודש

הקודש הם מלחזקו, ומתעוררים לחצר דקדוק חדש לצל יהי' הדקדוק החדש תלוי' בכתבי הקודש והיא השפה הממזרת עצירה אשפודית או עצרית מלרית וכתב שם שאנשים נכבדים מרוסיה ואשכנז הביאו את צניהם ליפו לגיומאזיאוס ובראוחם כי הדת דוגלים תרומם לקחו את צניהם וישונו לארלס, ואין כל ספק עוד כי בעוד איזה שנים יקומו לנו דור צורים וכופרים בזה"ק שאין דוגמתו בכל העולם, והצנזורה טענה המה פאטריאטיים גדולים צעד הדיבור העברי ומתנפלים בקלף כורא על כל איש אשר לא יצין או לא יחפון לדבר עצרית מלרית כמוהם עכ"ד ודי זה שידעו אחינו להזהר מצתי ספר עצרית של הליונים כמו מצתי ע"ז.

לקדושת הלשון אצתיק פה איזה דברים צתהלים ק"כ שקונן שם על גלותינו ועל שאנו לריכים לדבר צשפות זרות ומתחנן הלילה נפשי משפת סקר אחר שם וזה יתן לך ומה יוסף לך לשון רמי' ובצר עמדו חכ"ל לפרש מה הכוונה צה ובחיצורי צפנים כתצתי כמה אופנים וכלם להציא ראי' על גדולת וקדושת לשה"ק, וי"ל עוד עפ"י שהעיר צס' אהב ישראל פ' עקב עה"פ ויענך מה זה הענין שאותיות לשה"ק הם כולם פנים כנגד אחר כמו הצ"ת שהופכת פני' מן האל"ף וכתב שכל אות ואחר מקבל קדושה מאות שלפניו ולכן צהית לאסתכלי באפי' כמו שאמרו צירושלמי כל מאן דאכיל דלאו דלי' צהית לאסתכלי באפי' וז"ש אתה לשון רמי' מה יתן ומה יוסף מאות שלפניו להאות שלאחריו וזה סימן ללשון הקודש שכל אות מקבל מאות שלפניו. צמלכים כתב שם חירם כמה פעמים חקר וא"ו וכמה פעמים מלא וא"ו, א' ע"ו, א' ח' ל"ב, ז' י"ב, א' ו' יש להפליא על שינוי זה, והיותר חידוש צא' א' כתב ויעש חירום צוא"ו ומיד אחריו ויכל חירם צלא וא"ו וכן א' מ"ה אשר עשה חירם, וכן צשמואל צ' כ"ד נכתב שם מלך היצוסי שקנה דוד ומנו מקום ציהמ"ק צסם ארונה וצד"ה א' כ"א נקרא צסם ארנן וי"ל צהקדים הכתוב צפ' חיי שרה ויתן לי את מערת המכפלה אשר לו אשר צקלה שדהו צכסף מלא יתנו לי ובמדרש ע"י ששקל אצרהם לעפרון כסף מלא נעשה עפרן חקר דלאחר קבלת המעות כתב עפרן חקר ובמדרש רבה הביאו ע"ז הפסוק (משלי כ"ה) צבהל להון איש רע עין זה עפרון שהכניס עין היע צמומו של אצרהם ולא ידע כי חקר יצאנו שחקרו הכתוב וא"ו שחנור וישקול אצרהם לעפרן תכניח חקר וא"ו ואינו מוצן מה איכפת לו לעפרון אם נקרא מלא או חקר וא"ו וי"ל דר' צחי' פ' שמיני עה"פ ונעמאלתם צס כתב צלשונינו נקרא קדוש מי שהוא ייחוד ונצדל צעצורת הש"ת והמיוחד לוועשה הזנות נקרא קדש צחקרון וא"ו כי הוא"ו היא מלותיות השם הקדוש ולכך נחסרה הוא"ו ונשתי כי אין קדושה צמקום העומאה ונזה תוכל להצין כח לשונינו הקדוש כי צמעט שינוי לשון שיש צין תיבה לתיבה תלויים כמה הרי הרים עכ"ד ולפ"ז יוצן שכל זמן שהי' מערת המכפלה צרשותו של עפרון ע"י קדושת המערה הי' וא"ו צשמו שמורה על קדושה ולאחר שילאה המערה מרשותו נשאר ריקס' מן הקדושה ונחסרה הוא"ו ונשמו וצזה ידו"יק צכסף מלא יתנו לי ששם המערה יקח גם המילוי ונשמו, וזה גם ענין חירם שכל זמן שעסק וסי"ב צצנין ציהמ"ק הי' שורה אללו קדושה ונקרא חירום צוא"ו וצעת שכלה המלאכה וקודם שהתחיל צה נקרא חירם צלא וא"ו, וזה גם ענין היצוסי שכל זמן שהי' מקום

הקדמה

ה

מקום ציהמיק צרשותו נקרא חרונה שגם הה"א מאותיות שמו ית' סמורה שיש קדושה אללו ולאחר שקנה דוד מקום המקדש כשאר ערעלתי ונקרא חרנן בלא ה"א שנחקר ממנו הקדושה, וזה יוצן באסתר א' כתב חרונא באלף וזו' טי' כתיב חרונה בה"א דלפי שדיבר עזב על ישראל כדבק צי קדושה ונתוסף ה"א שהיא מאותיות שמו ית' בשמו.

ומי יוכל ללייר גדולת ועשירות לשה"ק צשמות ונדרפים שיש לכל אחר הוראה מיוחדת מה שלא נמלא כן צטוס לשון, ואשת"ק כאן דבר קטן אשר פרשתי הכתוב צפ' חקת צאר חפרי' שרים כרו' נדיצי עם צמחוקק צמשעותם, המלצ"ים האריך להוכיח שכרי' כופל על התחלת החפירה וחפירה על שם גמר החפירה והציא ראוי' מתהלים ז' צור כרה ויחפרהו וצאונת כצר קדמו וזה המצנן צפ' חולדות לכתיב ויכרו עבדי ילחק צאר וסוב כתיב על חולדות הצאר אשר חפרו וכחצ שם הוא האמור למעלה ויכרו שם עבדי ילחק צאר כי החלו לחפור אותו הרי שכתב שכרי' הוא שם על התחלת חפירה ולפי"ז ל"צ דנפסוק זה הקדים חפירה לכרי' וי"ל ד'ישראל שרו שירה זו ולא הוזכר זה משה לכן גילו צשירתם שהנם שישראל עשו פעולות כ"ז נחשצ רק כהתחלה ועיקר והגמר נעשה ע"י משה ואהרן דוגמת מלחמת עמלק שכל זמן שירים משה את ידו וגבר ישראל וזו חפירה הגמר נעשה ע"י שרים שהם משה ואהרן ורק ההתחלה דהיינו הכרי' ה"י ע"י נדיצי עם כי מחקק שהוא משה כדכתיב ושם חלקת מחקק ספון ה"י צמשענתם וצבל פעולתם ה"י משה להם למשען ומשענה שיעלה צידם ויילחמו. **ומי** יוכל לספר גדולת התכונות ונקודות שיש בלשה"ק מה שלא נמלא צטוס לשון ותקלר היריעה להלעי ולדוגמא אציא מש"כ שם צפ' חולדות ויקרא אותה שצעה ופירש"י על שם הצרית ויל"ד דא"כ למה לא אמר כאן כי שם נשצבו שניהם כמו שאמר צפ' וירא באצרהם וי"ל לפי ששם כתיב ששם שצב כצטות לצדו להיות לעדה כי חפר הצאר והי' מקום לעשות שקרא המקום צאר שצב על שם שצב הכצטות לכך הולך שם לפרש שקריאת השם ה"י על שם השצועה שנשצבו מש"כ כאן שאין מקום לעשות לא הולך לפרש כן.

אולם הספורי כתב קרא את הצאר שצעה מפני שזה ה"י צאר השציעי ג' של אצרהם שכתמו פלשתיים כאמרו וכל הצהרות קתומים פלשתיים שלא יאמר כל צפחות מנ' ג' של ילחק שהן עשק שטנה ורחצות וזה ה"י ה"י שקראו שצעה על כן שם העיר צאר שצב צבגול מורה על השצועה ועל חקפר השצעה אצל צימי אצרהם ה"י שם העיר צאר שצב צקומ"ץ על שם השצועה לצד עכ"ד וזה ית"שצ הא דהקשה האנן עזרא הלל כצר צימי אצרהם נקרא צאר שצב וכחצ שנקרא כן על שני דברים או היא עיר אחרת וזה דסוק ואלד דהלל לפני זה כתיב ויעל משם צאר שצב ולספורי יומחק דלז ה"י נקרא צקומ"ץ ועתה צבגול, וזה מיושצ מה שנחק המלצ"ים צטעם שהליצ אצרהם שצב כצטות ולפי"ז יוצן דלז פעל אצרהם גם צעד ילחק שיעלה צידו חפירת שצב צהרות ולא י"י יכולת ציד פלשתיים לעכצ ולעצר.

בצפני (ג' ט') כי אז אהפוך אל עמים שפה צדורה לקרא כולם צסם ד' לעצדו שכם אחד ול"צ הלשון אהפוך וגם מה זה שפה צדורה שמשמעותו שחלצד הענין הטוב שיקראו צסם ד' עוד גם השפה עלמה היא ככצדת וקראה צרורה

הקדמה

זרורה והרד"ק פירש העמים שישראלו אחר מלחמת גוג שפתח הראשונה אהפוך אותה עליהם צשפה זרורה שלא יוליאו צשפתם חלקים אחרים אלא כולם יקראו צסס ד' כמו שאמר בצבואת זכר"י ציום ההוא יהי ד' אחד ושמו אחד, והחכם אצן עזרא פירש יתהפכו לעצור ד' לצדו צשפה זרורה היא לשון הקודש צצה לצדה נקרא השם הנכבד עכ"ד הרי שהם פירשו לשון אהפוך שיטליכו אמונתם ויתהפכו להכיר דת אחת ואצ"ע הוסף שיהי זה צלשה"ק וכל פירוש חמיתי בהקדים משיכ הגאון הלדיק מו"ה מנחם מענדיל מריממענעוו זלוק"ל הכתוב והקרותי את כל האצן ומצרכם וכתב ענין פלא שאם כי צמשך גלותינו הולכנו לצד צלשונות האיומות שהם אינן מקובלים להשגת הוה"ק ולהכיר האמת צעת צא משיח לדקינו צרגע אחד נשכח כל הלשונות ולא ידעו צסום לשון רק צלשה"ק ונדע מספר ילידה שכל חיצה נקראת ציה וכל אות נקרא אצן, וידוע שצכל הלשונות אין מילוי וכאלא שהם רק אצנים אצל צלשה"ק כל אות מאל"ף צ"ת הוא ציה מכתה אצנים וצ"ש והקירותי את לצ האצן ומצרכם שלא ידעו עוד צלשונות האומות רק כולם ידעו צלשה"ק ואז יכירו כי ד' חלך שלשון הקודש מקובל לזה עכדה"ק, והרולה לידע גדולת לדיק זה יעיין צשו"ת מראה יחזקאל שצו סיפר עולם בצורתו וגדולתו ויוש ה' כאחד הנציאים צזאון הצית יהי לופה צרוח קדשו עי סוף כל הדורות אילם גם וי שלא נודע לו גדולתו המאמין צתוה"ק יאמין זה צלצ שלם כי כמו שהי צדור הפלגה כל העולם ודצרים צשפה אחת צגימטריא לשון הקודש כצעה"ט שס וצרגע אחת שכה כל אחד לשונו והתחיל לדצר צלשון אחרת כן אייה צצא משיח לדקינו יהי ומש תהיפוך להיפוך שיטכחו כל הלשונות וידעו כולם צלשון הקודש ומה מחוק לחיד לפירש זה לשון כי אז אהפוך אל עמים סיהפך ומש כמו שהי מצת צריאת אדם הראשון שכל העולם דצרו צלשה"ק כמו צצדור הפלגה שכה לשון הקודש והתחילו לדצר צלשונות אחרות כן אז מוש יהפוך הענין וידעו כולם צלשון הקודש וזה יהי לחכלית הענין שיכירו האמת ויעצרו את ד' שכם אחד, ושומתי למלא חמיתית פירוש צילקוט שס לשעצר נצלה שס שפתם אצל לעת"ל אהפוך אל עמים שפה זרורה לקרא כולם צסס ד'. **בדברינו** יוצן הכתוב צפ' ויחי ואני נחתי לך שכם אחד על אחיד דל"צ הלשון שכם והנה יחזי תוה"ק כפלאים מואר וכצר אמרו חכז"ל שממש עיר שכם נתן לו וכז"ל עדיין ל"צ לשון אחד וכצר פרש"י חלק אחד וכן חרגס חונקלס וי"ל בהקדים פירוש הכתוב ואולם אחיו הקטן יגדל ממנו וזרעו יהי מלא הגוים ומליאת מלא הגוים מוקשה עיין פרש"י וגם לצאר מה שאמרו השצנים ליוסף המלך תמלך עלינו אם משל תמסול צנו ול"צ הכפילות ומשינוי צין מלך למושל וצין עלינו לצנו וי"ל דהנה מקובל צדינו שיהי לנו שני משיחים משיח צן דוד מיהודא ומשיח צן יוסף מאפרים כתוצאר צזה"ק דלא כמדרש צבה שיהי מונססה, וגם מקובל צדינו שמוסיח צן יוסף ימלך על כל אומות העולם ומשיח צן דוד ימלך על ישראל וצו שאמרו השצנים הגס שאונת הוא שמתמלך על אומה אחרת אצל הכי תמלך עלינו הלא עלינו מולך יהודא ואם מושל שמוצרך למח אחד שמושל על האומות אצל הכה תמושל צנו הלא עלינו ימלך משיח צן דוד והאמת שלא יהי מושל כלל על ישראל רק מלך ולזה דייק צנו לא יהי מושל כלל עדה"כ כי לד' המלוכה ומשל צגוים ומלחתי צ"ה כפירוש צזה"ק

צוה"ק שפירש והנה קמה אלוותי על יוסף וגם כלצה על משיח בן יוסף וצרוך החוכן לאדם דעת ומה יומחק לפי"ז וזרעו יהי' מלא הגוים דהיינו שמשיח בן יוסף ימלוך על ארע"ע ויונעם שז"ש שאותו שכם האצור בלפני' שכל האומות יצנרו את ד' שכם אחד וזו על אחיך דייקא יוסף על אחיך כל ארע"ע נתתי לך שמשיח ומרעך ימלוך עליהם.

ואת אחי אנכי מצקש כל מי שיואמין בתורת משה ירחק מאוד מאהלי הלוים ומזרחים ומנע מלאכול ולשתות אללם כמו אלל נכרים והי' ראוי' להצדילם מקהל ישראל כמו שעשו אבותינו עם הזדוקים וציינותים והקדשים ולפי שאנו בעקב"י דמשיח וס"א מתבצר ונתקיים וילכו בלל כח לפני רודף לא מסתייע מילתא אלל עכ"פ כל איש יחוש לנפשו ולהסתחן בהם כי לא יזכו לראות בגאולה הקדוזה ככתיב וכל מנאצי לא יראו' אותן ששלחו לאהיק כופרים ומורדים להכניעם את ד' צדיקו, ובפרט צמדינותינו אשר כל הרצנים וגדולי התורה צפה אחד הזמירו ולהסתחר עמם ועצרו על מלכות תורה"ק ולא הקור יוכל הדברים אשר יבירו לך ימין ושמאל לא יזכו לראות בהרמת קרן תורה"ק צ"ב, ויזהרו להתכונן עמם רק להרחיק עלמו בכל מיני ריחוק כמו שעשו אבותינו עם אפיקורסים שעמדו וצ"ה נמחו ונקרו מן העולם.

דגה בפקוק זה שאמר ימין ושמאל כבר באה קבלה האמיתית שאפי' הוא כגד השכל שלך ואחרי משיח שיהא מלך והם יאמרו לך שהיא עצירה מחויב אחרי לשמוע להם ואני הוספתי ענין נאה עפמ"ש צב' חסידים ס"י תתכ"ח הין לרק יהי' לכם אפי' הן שלך ולאו שלך יהי' לרק ומיין שאף רמיזות שלך לרק שנאמר קורץ צעיניו מולל צרגליו מורה באלצעותיו ובתיב שלח אלצע ודבר און ואף נענוע שלך צראש יהי' אחת כשאדם רולה לומר הן כוסף ראשו וכשרולה לומר לאו תנענע ראשו ללרדין ואף האיברים כולם יהי' אחיתים שנאמר מישרים הסנדק עכ"ל ולפי' יפורש אין די שלא תעשה מעשה או תדבר דיבור כגד הוראת החכמים שצדור אלל גם צרמיזה לא תרמוז שאין לרונך לשמוע לצדיקים וז"ש ימין ושמאל שלא תנענע צראשך ללרדין שהוראתו לומר לאו הזהר מזה. **ובענין** חצרת אגודת ישראל לא אכחד מלכות דעתי הנה הגאון הקדוש מו"ה יודא זל"ל גרינואלד צקפרו שו"ת זכרון יהודה ס"י ר' ערוך אל הגאון

הלדיק מו"ה יוסף חיים זאנעכפעלד התמרמר מאוד על השמועה שהגאון הכ"ל התחצר עלמו אל חצרה זו וציקש מאתו שיעמוד כנגדם וזה הי' צעקת תער"ג ועתה ציינו כחקיים בפועל שהגאון הכ"ל נעשה חצר לחצרה זו והנה המכיר את גדולת הגאון הכ"ל איא שלא יהפוך צזכותו, והנה מפאת שני טעמים הזמיר הגאון להתחצר עם חצרה זו האחת שעי"ז יתמוטע קופת ר"מ צעה"כ שנסמסרה וגדולי הדורות להחזיק היושבים עה"ת בארץ הקדושה והשנית שעי"ז יתמוטע ה'טועה הגדולה שנעשה צמדינותו ע"י הצדל הארעהאדקסען מן האיקן ארעהאדקסען ולכך כל עוד שלא הצדילו חצרת אגודת ישראל בין ארעה' לאינם ארעה' ולא יעשו כעלל רצני אונגארין כ"י לריכין להזהר ולהסתחר עמם, והנה ידוע שחצרת אגודת ישראל קיימו וקצלו שלא ליקח חצר צחצרתם אשר איננו ארעה' ולא עוד שהם הי' משתדלים בכל עוז אלל שרי המדינות שגם צאהיק יצדלו המאמינים מהכופרים וחפץ ד' הללית צידם ותשועה גדולה היא להליל

להליל שארית הפליטה צאה"ק, ונפחת זיעוץ הכנסות קופת ר"מ צעה"כ אולי הי' כוונתו מאחר שקצבו רק יריחם לחציה זו והם יודעים שציקר ויסקוד כל קיומיו הוא העוסקים צתורה ועצורה צאה"ק הם ודאי יזהרו שלא יוגרע עי"ז קופת רמזעה"כ, או שגם אם ימלאו מעטים שלא יציו זה וימעטו קופת רמזעה"כ גם זה מלוא הוא להחזיק ידי הדריס צאה"ק ועוסקים צדרך ארץ וקוצעים עת לחורה ומתנהגים צדרך הירחים כדעת היעצ"ץ שהצחתי לעיל, או שראה הגאון הכ"ל שהרדיפות והפליגות ומזרחים הם צאופן כולא שח"א להירחים להחזיקים אם לא תעמוד החציה הכ"ל בצורתם ולהליל היסוד ממורדי אור שהם חשורים גם על שפיכות דמים שנויע שהרגו איש אחד שהי' עומד צעזרת חציה אגורה ישראל ומסתמא מרגישים שהציה הכ"ל היא קס המות לחנועה ליונית וכן ראינו צמדיתינו שהליונים ומזרחים שנאו יותר לצעלי אגורה מהמתנגדים לכל החנועה צאיה אופן שהי' כ"ז כחצתי ללמוד זכות על הגה"ל מו"ה יוסף חיים הכ"ל, אולם קמו אריות צתורה וצמעשים הן צמדיית פולין והן צמדיתינו ולעקו ככריכא שלא להתחצר להאגודה הגם שקצבו עלת גדולי מדיתינו שלא ליקח צחצחתם רק ארעהאדחקס כי לא ראי זה כראי זה הארעהאדחקס צחשכנו ושאר מדינות לארעה' שיקרו גדולי הדורות צמדיתינו כי הם הסכימו שאפשר להיות יהודי כשר גם אם יתדמו לאוה"ע שעושים צעמיכאז כחומרים כך הם יעשו צית המדרש לרצנים צאופן הכשר שלא יהי' צהם כופרים וצכ"ז יהי' מלומדים רצני צאזיווערזיעעו ואם כי עלה צידם עי"ז להליל רצים ממדינתם מהכפירה אצל גדולי מדינותינו התנגדו לזה צכל כח ואקרו איקור על כל צעמיכאז צלימוד תוה"ק צתערוצות לימודי חול ע"כ יראו לנפשם פן ע"י התחצרות לארעה' של שאר מדינות ח"ו יעמידו צית המדרש לרצנים צאופן הנכלה להם ויתחמלו להעמיד שולען צאה"ק לצנים וצנות ללמודי חול והנה צזה הענין האחרון אין להכחיש שכן יתפארים יום יום צעלי האגודה שעושים שולען צאה"ק לצנים וצנות ויאלה הוראה. מהגאון רע"ק איגר הוצא צס' מעשה אצות שהוא צכלל יתרג ואל יעצור וכל שאינו יכול לעמוד על נפשו אם יש מקום צעולם שאין שם גזרת השולען מחויב כל ישראל ללאת מן המדינה להליל נפשו וזרעה ועוד כוסף חומר צאה"ק שמוצא צס' הכ"ל מגדולי הדורות דור אחר דור שגזרו ואקרו והחרימו שלא לעשות שולען ללימודים חלונים וכל מעשה כחצים ולשונות זרות לצל ילמדו צכנופיא ומתום עלי' גם הגאון מו"ה יוסף חיים כ"י ונורה על כל צר ישראל לקרות צס' מעשה אצות הכ"ל וישתומם כל צר ישראל על הנעשה צימיו, ואין להעלים שכמה ענינים גדולים והם מעיקרי קדושת ישראל מרופפים צדי ארעה' אשכנזים כל דצר שהוא כחוס אלל אוה"ע לא יכלו להשמיע עלמם מלעשות מעין מעשיהם כמו תערוצת אנשים ונשים והושעת יד לנשים וגילו הרשע אשר הם אלליו חמורים מאוד והם מוזלזלין צהם ולריך אחי להפוך צזכות הגאון הכ"ל שראה הסכנה הנוראה מהליונים ואין קס המות כנגדם רק ע"י האגודה צחר הרע צזיעוועו ומקד שאנשי כוללנו אשר צעורקיהם המסירת נפש שראו מאצותיהם ודאי לא יתנו ילדיהם צשולען של האגודה וכן שמעתי מפה קדוש צעת שזכיתי להחבור צלל הקודש מהגה"ל מו"ה מאטלי זלוק"ל מרוסיא שדר צירושלים עה"ק ח"ו שהאנן היקר מכל ישוב ירושלים ח"ו הוא היסוד ממדינת אונגארין שם אין מאלא

מלא חיים כלל ותמיד חיצו חציהם, וגם העידו גדולים שראו צעיהם
המציבה ביושרהי שהוא חצין הסעמיכר שהכשירו באשכנז וזכור ימות עולם
שה הענין לעשות בית מדרש לרצנים ונפרטות נחשבות לימודי חול הם הכחידו
כל ידיעת תורה ורצו המינות והכפירה, ופעמיכר הראשון שהי' נפאדוואה
נמדינת אנליה עקרו שם ושארית לכל יהדות, וזהו לערך שלשים שנה קצלת
מכחז מרצ זקן ממדינה זו צו כתב שנמדינתם אין מלא רצ אחד שיפתח פעם
אחת בשנה גמלא וזה גרם שגם כל היהדות נעקר אללם ולא נשאר מכל היהדות
רק שקלת מהם מולין את צניהם, והנה נמדינתו שנעשה גזירת המלכות שרצ
לריך ללמוד צירגער שולען הגם שרצנים שלמדו גימנאזיאום קצלו תמיכה גדולה
מהממשלה בכי' בין חלק לא מלאו אחד שלמד זה וגם חלו המעשים הי' מאוסים
אלל היראים, ומעולם לא למדו זה שמגזירת המלכות צצתים המיוחדים ללימוד
תורה וגם לא נקבופיא וצעת שזכיתי לצר פעם אחת עם הגאון המפורסם
כשיט מויה שמה צונם זל"ל סופר גנח מעומק הלצ והתמרמר שמעת גזירה זו
נחמטע מלוד ערך התלמידים ציציבתו ואמר אלי שמיס כל רעיוניו שיזכה לפעול
נמוקם גנז' לנעל גזירה זו, וגם הענין עלמו לעשות בית מדרש לרצנים מתנגד
לעיקרי הדת ומכזל אשר העידו שמאלף תלמידים שנכנסין לבית המדרש אחד
מהן יולא להוראה וזה אין מציין אומות העולם, וצושין מהם וכותבין תעודות
להלמוד בהקלאסע העליונה שנעשו רצנים, וכמה פרלות נעשו עיי' והרצה מהם
נעשו רצנים אלל קהלות שאין שומרים התורה והרצה עמי הארלים נעשו רצנים,
והנכי להזכיר את אשר ראו עיני ושמעו אזני צענין זה ויעידו עלי שמים וארץ
שאיני מגזם חיו זאת אחת, פעם נקעתי על מרכבת הצרזל עם רצ אחד ממדינתו
צקהל כעאלאגנען מלצד קלות גדול שראיתי ממנו עוד נשתוממתי שהי' עם הארץ
גמור לא ידע על דין אם מקומו צשלחן צרוך אר"ח או אה"ע ואמרתי אליו איך
מלא מנוח ננפשו להיות רצ מאחר שאינו מכיר דתיו כלל והשיב עיי' צצקהלהו
אין שומרים כלום מתורה"ק ולא יארע לעולם שישאלו שאלה ממנו, ואח"כ שאלתיו
אופן הנסיון צפעמיכר צפעקט מה הי' לריך לידע צעת קצלתו התרת הוראה,
והשיב לי צלחך (והוא הי' המלמד צפעמיכר צפעקט) שאלני מאין יולא זה שאמרו
מכזל קצוע כמחלה על מחלה והצצתי מקרא דוארצ לו ועי' קצלתו צפעמיכר
הסמיכה ואח"כ אמר צלחך אלי פע"פ זכור ואל ישכח שושני גורדין אותו
ושוק העוף חומכין אותו צצדיקה וצלע"י מערקען זיא זיך איינען ושט קראנטל
מאן איינע דוכט שניידעט מאן. ופעם אחת נזמנתי צעת סידור קדושין עם תלמוד
אחד מתלמידי סעמיכר צווינען כמדומה שהי' מעיר ווערצוי והוגד לי צצצית
מזמרות נשים ונערות והוא יושב ציניהם ושלחתי אחריו והוכחתיו אדם שירלה
להיות רצ יעבור צפרהקיא על מה שאקרו מכזל ואמרו קול צאשה ערוה. והשיב
לי שהוא יש לו יותר מקירת נפש ממני שהוא היחיד צכל הסעמיכר שמאמין
צנתינת תורה ומיני וקוצל תמיד חרופין וגדופין צצור זה. צעת שובי מאה"ק
נפעתי צפסינה אם קאלאניקט אחד. וקיפר לי שאללם נפגר שור אחד ולא הי'
אפשר לו לחרוש האדמה ופנה לפאריק צצקהשה שיתנו לו שור אחד וצאה אליו
התשובה מפאריק שצימים חלו יסע קאמיסיאן לשם לצקר הקאלאניען והם יתנו
לו אם ימלאו לורך לזה וכן הי' שצאה הקאמיסיאן וראש הקאמיסיאן הי' רצ

אחד שלמד צעמיאלר צפארים ושם קיבל הוראה להיית רב, וצדקו ואמרו שאין לו טורח לשור אחר וכשהתלונן הקאלאזקט הלל יצאנו שאין יציאות לחרוש צפור אחד והשיב הראש מן הקאמיקאן הלל יב לך קוק תזונג הקוק עם השור ותוכל לחרוש ואמר הכ"ל שרצ הכ"ל לא ידע והכתוב לא תחרוש צפור וחמור, ומי שאינו עור יראה בכל יום הריקות היה"ק ע"י הקעמיאלר וע"כ כל ימי הייתי מחלמין ליעץ לכל יראי השם שלא יתחזרו להאגודה, אולם בכל מקום שהייתי צמדינטי וכן צמדינת עקטרייך לא ראיתי שום דבר רע והם ושוועצין לקול וורים ע"כ לא ראיתי סכנה צמדינטינו שכלמד יוארעהדאקסי של ידינות הכ"ל וכל הסכנה הוא רק מונה שעושים צמדינות אחרות וצפרט צאה"ק, ולנגד זה כל מקום שליונים ומזרחים שכיחים כופרין בכל החורה ועוקרין כל יקודי הדת והסכנה לפנינו מיד בכל רגע ע"כ בכל מקום שהיוון עם אין רולים לשמוע למוריהם המלמדים שכל חנועה הכיונית היא הצל ורעות רוח וא"א להפרידם מהם רק אם יתחזרו להאגודה ראוי לצחור הרע צויעוטי שיתחזרו לאגודה ישראל ויכללו והכפירה הגמורה, ומאחר שצכל מקום שיר האגודה ונגעה אין עושים דבר צלי רשות הרצ מלא דאחרא, יקיל על הרצ ללמדס שונה לא ימוח באולה ישראל והוא רק אגון, נגן ונקיון האחרון לפני האולה ולהשריש צלצס האמת שציאת משיח וגאולה ישראל יהי שלא כדרך הטבע וסכנה כוראה מוחשה לדור צאה"ק ולא יהיו לעלות שמה רק מי שצבר גידל ידיו ומפקיר נפשו לדור שם וכדאי הוא להפקיר חיי גופו לזכות לדור צאה"ק ועכ"פ גם אשר נשחגעו צהצל וריק שמקווין שצא באולה לנו ע"י קאלאזאטליאן ישמעו לנו לקיים בכל החורה המקובלת מה גם שימים ידברו ויראו עין צעין שכל החנועה היא רק לראשי הכופרים צרוסיא ואמר נכל אין חלקים ויוניאל צלי שום פעולה יקצרו הימים ויראו שהי רק שגעון מאיזה כופרים. ודגה מה עוצ חלקינו שאם כי מעטנו ועל כן צאו עלינו הכרות צכ"ז תמיד רחמיו יתי עלינו והשפיע רוח"ק על חכמי הדורות שמלאו כל התלואות מרומים צחוק"ק וע"י ה' לנו כח לצבול הכל ולהיות צעומים על באולה העמידה כאשר הצעיחו אותנו כחצי הקודש ואם אונתה אספיה כולם לא יכילו אותן כמה כיינות ולדוגמא אציה איזה ויהן הגה צשנת רכ"צ לאלף הששי נחגשו כל היהודים ממדינת שפאכיה וארבע מאות אלף איש עזבו הארץ עזבו אמונתם ומלאו חזוק וקמך צפסקוק וזרה ישראל יקצלו וזרה שעכינו העלעול והפיזור צגימטריא רכ"צ היא שנת הגירוש כחש"כ אצרב"ל, וצשנת רכ"ו נגור צמדינת ויכיליא על היהודים שישאו כוצעים צלצע כרכוס ור' אלי הצחור צקפרו תשצי אות כרכוס כחצ ואלי נחתי סימן לפרע השנה צעת ההוא (ישעי' ק"א) כל ראיסה יכירוס ראיסה צגימטריא רכ"ו יכירוס לשון וגימטריא כרכוס, ועד אחרון צעת שהעלילו על ישראל צלצול דס צטיסא-עקלאר ענה האי קצא קדישא הגאון צעל ייעצ לצ זליל לא חאנה אליך רעה ר"ת אהלר ושמה נפשוה עגומות שאל ידאגו ויהי צעומין נחסדי הש"י שיתצבר האמת. הנה צדצר קץ הימין שרצים וגדולים התאמלו לידע ולהודיע וצראשם הוזה"ק שכתצ עה"פ צזאת יצא אהרן שצשנה שהיא נמטריא זאת יצא הגואל ועצר קץ ואנחנו לא נושענו הענין הוא עפ"י שפרשתי הפיעין צגליחה ליום צ' מעיי"ת השצון אחר אשצון עמך יפחור חוכה וקוכה ודוה וחוזר לפחור וכן ציום ה' מעשי"ת לישע חוכים והנה לוחה וי"ל עפ"ש צס' אשצת ונתן

הספערות וישלח וכן צארכה דף ק"ג וספרו צסס האר"י הקדוש ידבכל זמן שכתבו קלים כגון צסנת ת"ח וצסנת תתנ"ו ה' הזמן מטהוד ומסוגל לגאולה וצ"י חטאים כמעכצ ורמ"י לזת שה"י אז הריגות רצצות מישראל ונספך דמס כמים צ"י שציכצו את הקץ וכ"כ צס' חומת ארך תהלים מ"ד צסס האר"י הק' וזו חוכה וסוכה ודוה שאס לא נתקיים הקץ ה"י לרות רצות ליטע חוכים ואס לא צלה היטועה אז והנה לומה קול דמי אחינו לוועקים, ועוד כתצו לדוקים צעלי רוח"ק צצצא הגואל אז יכירו וידעו שכל הקלין ה"י חמת חולם על קץ הזה"ק צסנת ת"ח זכתי למלא גם פירוש פשוט והוא כפלא צהקדים הכתוצ (ציטע"י ס"ו) המהקדשים והמטהרים אל הגנות אחר אחד צתוך אוכלי צצר החזיר והסקץ והעכצר יחדיו יספו כאס ד' ויט קרי וכתיצ דקרי הוא אחת והכתיצ אחד וגס להצין מה הכוונה צתיצת צתוך רש"י פירש שה"י דרכס להעמיד צ"י צאמלע הגן ורד"ק פירש שקאי על הפרקים שנוהגין לטהר גופס ורוחלין תמיד וצתוך הגן ה"י רגיל להיות צריכה גדולה צסס רוחלין והן מרחלין עלמס עהורים ומעשיהס מכווערים צצות וכן על אוכלי סקץ והעכצר כתצ שהפרקים אוכלין כן, ול"כ דאומות אדוס אוכלין כל דצרים עמאים ואומות ישמעאל חין אוכלין חזיר אצל שאר דצרים עמאים אוכלין וכתצ אצרכייל צספר מעייני ישועה שהעירקען מקורן מעס פרקים והס ג"כ צכלל מלכות אדוס שראה דכיאל וכדצריו כתצ רד"ק כאן שסתיחן נחשצות למלכות אחת כי סתיחן בוצרות צעולם ולא שלטה אחת לצדה צעולם ולפי"ז יומחק פירוש הכתוצים כי ישראל הס גוי אחד, צארץ ומ"י רציעית מדמה עלמה לצומה ישראלית ולכך ראה דכיאל שפני" פני אדוס וגס נקראת חזיר יכרסמנה חזיר מיצר לפי שפושטת עלפי" לומר ראו כשר אחי והאריך הרמב"ס צזה צאיגרותיו שומדמה עלמה צמוועדים וצכל דצרים לצומה ישראלית, ואומת ישמעאל מדמין עלמן לישראל צמה שמוטריין עלמן צמים והס מלאים יחאוק, ואומת אדוס שומרים יוס ראשון צצצוע ואומת ישמעאל ציוס וליי נמלא אומה ישראלית ששומרת את השצת היא צאמלע ציניהס וזו שמהקדשים ומטהדין ורוחלין עלמן צמים אחר אחת צתוך שומדין עלמן צזה לצומה ישראלית שהיא גוי אחד צארץ והיא צתוך צין אומות אדוס לצומה ישמעאל יחדיו יסופו ופירש רד"ק דקאי על מלחמת גוג ומגוג ויוצן היציע עפ"ש"כ אצרכייל צס' מעייני ישועה מעיין י"א חמר ח' שאז יכלו זה את זה וייתגלגל מפלת אדוס וישמעאלים וצזה יוצן הכתוצ אחת שכן קראן הקצ"ה צלשון נקצה כאסה וככלה אחת היא יונתי תמתי אצל צעולם כגד האומות נקראו גוי אחד צארץ והס המספיעים שפע לכל האומות דוגמת הזכר שמשפיע ומפרכס הנקצה ומעמה יוצן כוונת רמז זוה"ק דכתיצ צצכרי" ח' כ"ג צמים ההמה אשר יחזיקו עשרה אכסים מכל לשונות הגוים והחזיקו צכנף איש יהודי לאמר כלכה עמכס כי שמוענו אלקים עמכס וצסנת דף ל"צ ע"צ אמר ר"ל כל הזהיר צמלות ליית זוכה ומשמשין לו צ' אלפים ושמונה מאות עצדים צכל כנף שצע מאות עשרה מכל אחד משצעים אומות נמלא צד' כנפות אלפים ושמונה מאות לפי"ז צעת הגאולה יח"י נגד כל יהודי אלפים ושמונה מאות מאומות אחרות וזה נרמז צתיצת זאת שצאמלע האלק הוא אומה ישראלית גוי אחד צארץ וקציצו ז' פעמים ת' שהיא צמדין אלפים ושמונה מאות מהאומות וכשיה"י המסצון כזה תה"י הגאולה צ"צ ואעתיק הנה דצר שכלעערת צו הרצה שרליתי צוה"ק שצמלחמת גוג ומגוג יח"י ישראלים

ישראלים ציון חייננת של גוג והיתכן שימלאו בישראל חכמים שילחמו נגד מלך
הנשים וכדחקתי תמיד שישראל יהי' תמיד ציון אוונת של גוג ויכריחו אותם
ללחום נגד מלך הנשים אולם זה דוחק דבריה ונדדרי רעותינו ו"ל שצעת ונלחמה
זו כבר יהי' ישראל וקוצלים צווקוס אחד תחת מלך הנשים וגוג ילחום נגד כלל
ישראל ומלאתי זרש"י (זכרי' י"ג) ע"ה"פ פי שנים זה יכרתו צבס אגדה דלכך כתיב
והנחתי את השלישית צאש שיכצלו ויקנת גרים ונעכו"ס צלרות חצלי ונשיח
ונלחמות גוג ומגוג עם ישראל ונשס יצחנו כי גרי אונת הן כי הרבה ונהס ישובו
לסורם ויתחצרו עם גוג עכ"ד, ושנחתי ונאוד צאגדה זו דהס דינס כישראל ונאחר
סנתגיוו ואלו הגרים שחזרו לסורן ילחמו צחיילות גוג נגד ישראל, הנה צענין
זמן הקן שהצאתי צבס זיה"ק כחצ הרנוצ"ס צאגרת תיוון על ויה שחצב הגאון
רציו סעד"י את הקן צאר לנו דניאל עווק ידיעת הקן והיותו סתום ונעלם
ולפיכך ונענינו החכמים ז"ל ונלחשוז הקלים לציות ונשיח לפי שיכצלו צהס ההמון
ושמא יעשו צראותם שצאו הקלים ולא צא וכן אנורו החכמים ז"ל תפח רוחם של
וחשצו קנים לפי שהס תקלה נעס לפיכך התפללו עליהם חכמים שחפח דעתם
וישחת חשצונם ואלו דנין את רצ סעד"י לכך זכות ונאחר שיהא ויה שהצילו לענין
זה ונעפ"י שהי' יודע שהתורה אקרה זה לפי שהי' צני דורו צעלי סצרות רצור
כשחתום וכונעני שחצד תורת ד' לולא הוא ע"ה לפי שהוא גלה מן התורה ויה
שהי' נעלם וחזק ווננה ויה סנדלדל והודיעו צלסונו וצכתצ וראה צכלל ויה
סראה צדעתו לקצן הוון העס על דרך חשצון הקלים כדי לאונן אותם ולהקסיף
על תוחלתם והוא החכוון צכל ונעשיו לשס שמים ואין לעטון עליו על שטעה
צחשצוניתיו כי כונתו הי' ויה שחנרתי עכ"ל והוא עלמו צאותו אגרת כחצ שיש
אלנו קצלה כפלחה ונאציו ואצ' אציו והוא עד תחלת הצלות של ירושלים עי"י"ש
ואצרבצ"ל צקי ונעייני יסועה ונעייני ד' תור א' כחצ צקושי הסקירה צחשצון
הקן וסכנתה הי' לי להונע ווננה ואס צגלות ויכרים שצא ונאחר צתורה ארצע
מאות סנה אעפ"י צני אפרים ונני ונעני וניהרו את הקן ונהרגו כולן, וצגלות
צצל סנאחר צפירוס צירוני' לנלחות לחרצן ירושלים שצעס סנה אפקוד אחכס
ואנורו חכמים ז"ל צלסגר ונה ונעה אחשורש ונה ונעה ואף דניאל סרוח ד'
דיצר צו ונה ונעה וק"ו צגלותינו זה הארוך ושנו צו ית' ההעלם וההסתר הרצ
ואיכבה אנורת צלצצך הנפלחות הנעלמות האלה ידעתי עת צואנה ודניאל עלמו
צשעני דצרי הונלך. על ונרות הצקר והערצ אנור ואשחיווס על הנראה ואין
ונצין ועל הנראה ההחרונה אנור אני שונעתי ולא אצין ונאנר לו כי סתומים
וחתומים הדצרים מפורק לזה סנגר כן להעלים קן הפלחות להיות לזמן ארוך
ונאוד כדי סצני הגולה דור אחר דור לא יתיאשו צהפלגת אורך גלותם וסכוני
הנלמוד אנורו שחפח רוחן של ונחשצו קצין שחשצצין את הקן ואס הם שהי' צבס
כפתחו של אולם אנורו כן איך הצאים אחריהם כר' סעד"י גאון ורש"י והרצ
ר' אצרהס צר' תי"א ונמצין ז"ל ונלחם חכמים ז"ל שצקשו כל אחד צזמונו למחא
דצרי ספן איך ונלחם צבס למקור צדצר הזה ואנור ר' יומן צפ' חלק כי יוס נקס
צלצו שלא גיפה למלכאי הסרת ואנורו צפירק אחרין צכתוצות ע"ה"פ השצצתי אחכס
שהשציען שלא יגלו את הקן וצחמר צ' הסיצ סכל זה לא נאמר רק אס אנור
שאס לא יצא אז לא יצא עוד או שיצא אח"כ לעתים רחוקים אצל אס ונודיע

בתחלת דבריו שכל מה שיזכר בזה הוא לפי קצרה פשוטה ולאפשר שלא יהי' כן
 וכל ענין נחכה לו וזא יזא ולא יאחר לא גינו מי שיחקור ויזין את הקץ וחוץ
 דברי הנציאים ומדברים ברוח הקודש כי כה הי' ונשפטים כל הימים לנת אמות
 ומופתים לדור שזן דוד זא, אף כי לזות בני אדם אשר צעפר יקודם והחזק
 אכלה כבודם ואת הודם כמונו היום כי איך יעשו אם לא לזקש את דבר ד'
 מתי יזא ויראה לנולא מרגוע לנפשותם לזות מעמלם להוולט ונלחם הלז תראה
 כמה נציאים הי' ומתאווים לדעת הדבר הזה המפורר אשר עד מתי אלקים יחרק
 לר, עד מתי עשנת בתפלת עומך, שיצה ד' עד מתי והנחם על עבדך, יעשי' אשר
 עד מתי ד', חזקוק אשר עד אלה ד' שועתי ולא תשמע, זכרי' אשר עד מתי לא
 תרחם את ירושלים וכולם הי' משתדלים לדעת העת הגזיר לפניו ית' וחכמי
 התלמוד כשהי' נראה אליהם אלי' הי' שואלין אותו מתי ייתי משיחא, ואם שמו
 ועו לפי שמו קודם זא זמן הגאולה ולכן כלאו גלוני עולם לנולא הפתח שגזירה
 היא מלפניו ית' שהפתח ההיא יהי' קבור עד כלה זעם אומנם זא עת הגאולה
 יפתח ד' את אוליו הטוב והעם ההולכים בחושך עד הנה עלימו יזרח ד' ויראו
 מה שלא ראו הראשונים ועתה אם הי' שזאו יווי השלנו והגיעו יווי הפקידה איכי
 מתצטל שאני הדל זאלפי וגם אשר יותר כעדר זמני יזין יראת ד' ילרמוז לזה
 אשר המלאך ואתה דיחל חתום הדברים צספר עד עת קץ ישועתו רצים ותראה
 הדעת כי מה שאמר עד עת קץ מורה שיהי' הדבר חתום ופתום עד שיזא זמן
 הקץ ושזא זא עתו ישועתו רצים ותראה הדעת לפי שזדברים אשר יתחדשו
 באותו זמן הקץ יכירו וידעו בני אדם בזות הנציאים ויעודיהם וכבר ידעת שזסצ
 הקיצות ית' עשה ההסתר וההעלם בגלות הזה ויה שלא עשה בגלות מזרים
 והכל מפני אורכו כדי שלא יתיאשו לזות בני הגלות זארכו ולכן הי' המורד שיהי'
 סתומים הדברים צענין הקץ אזל זא עתו כבר יאות הגילוי והפרסום לפי שלא
 יהי' זו מפני ארך זמן העתיד לזא וזה שאמר עוד המלאך צסאלת ויה אחרית
 אלה לך דיחל כי סתומים הדברים וסתומים עד עת קץ יתבררו ויתלצו ילרפו
 רצים וגו' הנה זיאר שיהי' דברי הקץ סתומים וסתומים בכל זמן הגלות וזיאר
 עם זה שצעת וזמן קלו לא יהי' סתומים וסתומים אלא מעלמן יתבררו ויתלצו
 וכמו שצזמן הגלות הי' צחשך ככה צזמן הגאולה יהי' צרוזים ולצנים וב"כ רצי
 שזעון צן יוחאי האלקי ז"ל קרוז ליווי משיחא אפי' לצרוזי איתגלין להין רזא
 ויודעין להון גו קץ משיחא, ואמר הכתוב שהושכילים המגזילים את הקץ וחוץ
 דברי הנציאים כשיעשו זה צזמנו ועתו יהי' מלדיקי הרצים לפי שהם יחזיקו' עם
 ד' צאמונתם ויוסיפו תקוה ותוחלת עלום צחשדי השם הנכבד ויסצלו לרות הגלות
 צחשצם כי קרוצה ישועתם לזא ולדקתם להגלות ומזאת הצחינה יהי' המשכילים
 המעיינים לדרוש צזה מלדיקי הרצים עכ"ד. והגזון מהר"י ז"ל צספרו יצרות דצס
 ח"צ דרוש ג' הציא מדרש עה"פ קראתי למאהצי הויה רמוני הם נציאים שחקנו
 תרומות וחלה צצצל וכי חייצו חז"ל בתרומה אלא שרמוני והקשה היפ"ע הא ודאי
 שאמרו להם כי מה"ת פטור רק הם תקני' כי ח"ו לומר להם דין שקר על דבר
 שמהתורה פטור ולהורות שלא כהלכה ועל כן תפוג תורה וכמה ממשולים יזאו
 ע"י כך ואין ספק שאמרו להם שהוא רק חומלא וגזירה שלהם וא"כ מה רימוני
 ומה ערמה יש צדרי אזל כודע שכתב צזוה"ק למה קץ הגאולה נכתר וגם מה

שרצים אחריו קלים חכמים ראשונים ואחרונים וכי לא ידעו שהוא כמות למאור
 אצל הענין כי אלו ידעו ישראל ההולכים בגולה שיהי' הקץ כ"כ ארוך וישבו
 זמן רב כזה בגולה הי' ונאצדין עלמון לדעת לרצ השצר והי' נאצד שארית יעקב
 וצפרט בזמן השמדות צעוה"ר לא הי' אחרים חיל כ"כ לעמוד צנכיון ולכך התחכמו
 תמיד לקרב הקץ לומר חזו דאחא חזו דאחא וצזה חזקו ידיס רפות וצרכים כושלות
 אונלו ותמיד צצא עקא וגזירה לישראל חלו אותו צצצלי משיח לומר הנה מלכינו
 יצא ויושיענו וע"ז לוח ירמיי' צמקתריס תצכה נפשי וכוונתו על קץ שהוא נסתר
 ע"ז תצכה נפשי כי זה לאות שיהי' לזמן ארוך ואלד ולכך הנציאים וחכמי קדם
 התחכמו למקוב צלצ ישראל כי קרוב ישועת ד' לצא לצל יתיאשו מן הרחמים
 ולכך תקנו תרומות וועשרות צמו"ל צאמרים העעס מחר צשוצו לח"י יאמרו כמו
 שאכלנו צמו"ל צלי תרומה כן צח"י כאכל צלי תרומה ושס חיוצ גמור ולכך תקנו
 אף צמו"ל וזו אס הגאולה מהר מהר אצל אס הוא לזמנים ארוכים ויעצרו קרוב
 לצ' אלפים שנה מה לורך למיקון הזה הלא דור דורות לא יעריכו לזה והנח
 לחכמים שיהי' צדור אחרון וח"כ צראות ישראל שהיקנו ושפטו לאות אחת כי
 יהי' מהר הגאולה וזה ענוות הנציאים וחכמים עכ"ד ומפורש כדצרינו מנש צאגרת
 תיומן למצ"ס שהסיו וז"ל ואין ספק להיות אלו חצלי ושיח שהי' החכמים וצקשים
 שלא יהי' וולויס צהס וגס הנציאים הי' מריעדים צהעלות אחת על רעיוניהם
 כמו (ישעי' כ"א ד') העה לצצי פללות צעתתני עכ"ל ואכן מה ענה צדורינו
 שמלד אחד כל העולם שרוי צלער גדול היוקר הנורא ומקרן פרנסה ורצצי רצות
 צני אדם ומוסקין לחס וועת שהכעיקו הכופדים הצורא צ"ה צאה"ק לא פסקו
 צלות וולחמות ולרות שונות וועלד אחר הליויס הכופדים מעעים לצ העס שיש
 להס תקוה צאה"ק רק כנתקה את מוסרות התורה ודאי מזה בפולה למלא דצר
 חפץ כדצרו הנציאים וצחכמי הש"ס שקרוצה ישועתנו לצא לכן זרתי עלמי
 לצקש עד וקוס שירי יד כהה מנעת לחזק צרכים כושלות ולכחם אצילי ליון
 ועוד נוסף יש צזה טעס לשצח עפס"כ צס' תפלה ליושה צמוצור קכ"ז עה"פ שוא לכס
 משכמי קוס הרשעים המקדימין צהצליהס גרמו אריכות הגלות והרשיעו להרצה ישראל
 מאלד מאלד ואף שקלת פתאים יאמרו שמויה הס עושים צסקרותם כדי לעורר לצ
 צני ישראל שומקין דעתן מהגאולה שקר נסכס כי ישראל ומאמינים צני ומאמינים
 הס רק שומקין דעת מוצור צמחצותם ומנות שהס ישנים צגלות ונשכח מאלחם
 כמו שנשכח מהישן ארצה זה מקרב הגאולה כמאמרים ז"ל אין משיח צא אלח
 צהיקח הדעת וכתיב קוס צתולת ישראל וזה שוא לכס ומשכמי קוס שהוא כמו
 הקדמה כמו וישכס אצרהס צצוקר וצריצין מקדימין למלות שהס משכמיין הקוס
 הרומוז על הגאולה צסקר וצהצל קודס זמנו וע"ז צעוה"ר מאריכין הגלות וזו
 מאחרי שצת אוכלי לחס העלצים כי צמ"צ שהכל מתענין ומחצצלין ועלצין על
 החורצן הס אוכלים ושמים ושוא יאמרו הרשעים כי צזה מעוררין ישראל מהסיח
 דעתם מהגאולה לזה אחר כן יתן הגדולה צאנת לידירו שנה צעס שהס ישנים
 ומקדימין דעתם כמאמרים ז"ל עכ"ל הרי הגס שומחויז כל איש וישראל לחכות
 צכל יוס שיצא וי"ו אס ומקדימין דעתן קלת לזמן מועט וקסוגל לקרב הגאולה
 ואספר לחמי שכל החזיון הזה שכתב התפלה למשה על רשעים צדורו הייתי
 עד ראי' שצעת שזכיתי להסתופף צלל הקודס ציוס מר תשעה צאצ והיינו מחבוללין

צעפר דמועות שליט לפני כותל המערבי צאו לעירים עם לעירות בשמחה רבה ועשו שחוק והתול והמושכצין לארץ וימקוננין, ואתם אחי ורעי צמדינת חמערקא פתחו עיניכם למי אחס נוחנין מעות שלכם ואל תצטחו צהצל שאתם שרוים צארץ חפסית ולא יזיק לכם לאו ודרשו מעל ספר ויהי צסופינו וצקופכס ואין רלווי להעלות על הספר שלא לעורר חיו רע על עמינו הקודש דרשו מעל ספרי הנציאים וראו צספר מעיני ישועה מעיין ח' תמר נ' ותעיינו אס לא החמילה כצר שגאת אומות על ישראל. גם צמדינתכס החפסיה ותנו כבוד לר' צערס תחשך ולא תהנו מקוס לכופרים מפורקמים מיוסי' שיציאו לרות צרות ורעות על כלל ישראל וצזכות זה תזכו לראות צגאולה הקרובה.

ותאמר ליון עוצני ד' וד' שכתני, התשכח חשה עולה מרחם צן צטנה גם חלה תשכחנה ואנכי לא אשכחך צלבי (ישעי' מ"ט) צפסוק וחה תמחה את זכר עמלק לא תשכח שאלוי מרמו שיתר משה תשכ"ח לצלך הששי לא השכח ומוחות זרע עמלק ותמכתי יסודותי עה"פ והי' צעת ערצ יהי' אור והיינו כששאר ערצ' שנים עד אלף השציעי וזו וכוון לשנת תשכ"ח, ולאחר זמן מלאחי סנוך גדול לזה צרעיא והיינאל פתח דף רי"ט וז"ל צתר אלף שתיחאי עד תשלוס רע"צ יהי' ערצ הה"ד צראשית י"ד כי עצדך ערצ את הנער ושמות ע"ז ערצ וידעתם, וצאותיות דרע"ק חות צ' חיתא צקוק ששת אלפים ול"ג שנה עתיד העולם שיחרצ וצסנהדרין דף ל"א חמר רבי סס"ה שנים ימות המשיח נאלא תחשצון מכוון לשנה זה, וריוצ"ן צפ' צראשית עה"פ אשר צרא חלקים לעשות שאלך הששי הוא לעומת יוס הששי וצטעה שכולד אדה"ר יתגלה וילך המשיח וכתצ צשו"ת ח"ק ח"ו ת' ס"א טענה ריוצ"ן צחשצונו לפי ששכה לחשוצ ה' מואות שנה ונהלילה ולפ"ז למאי דחיתא צצאות דר' נתן צצטעה ששית נחנה לו נשמה לא כגרכת ש"ס דירן צכנהדרין ל"ח ע"צ יהי' מכוון לידת אדה"ר לחשצון הכ"ל דחינו מפורש צחילה חלק משה ששית נולד אס צתחלתו או צחמלעו או צסופו ואס נולד סמוך לחמלעו מכוון תחשצון עפ"י שכל טעה היא מ"א וחלי שנה וחלק ששית משה, וכתצ צפ' ויחי את אשר יקרא תחכס צחחרית הימים מוספר שני תצות אלו צחחרית הימים עם השתי תצות מכוון לחשצון הכ"ל, ולפ"ז האומה מקוננת שר' שכתני וצחה תחשצנה ע"ז תחשכ"ח בלוור ה' אלף ותשכ"ח שנים גם אס תשכח את עולה אנכי לא אשכחך יוחר, ולזה רמו צתהלים ל' צערצ ילין צבי ולצוקר רנה שאז יצא מהר ומיד כשצא זמן הערצ, ואפשר לרמו צפסוק הדוראים נתנו ריח ועל פתחינו כל מגדים חדשים גם ימים דודי לפנתי לך דקומוכין זה לזה ארצעה מומ"ן צסופי תצות וחל"כ יו"ד ואח"כ לפנתי לך דהנה ד' מ' סתומה הוא צגיועטריא אלפים וד' מואות ומזמן צנין צית הווקדש רחשון עד שנת תשכ"ח לצלך הששי יש אלפים וש"ן שנה לזה רמו יו"ד לפנתי לך לנכות מוארצעה מומ"ן אז יתני ישראל ריחן וגם הפסוק שהציא הרוצ"ס צחגרת תיוון לקן הגאולה והוא צישעי' כ"ד כיצ ואספו חספה חקיר על צור וסגרו על מוסגר ומרצ ימים יפקדו, והנה כל הכתוב חוץ מתיצת יפקדו שהוא הפקידה ויהגלות הוא צגיועטריא אלף תשע מואות וד' והנה שנת תשכ"ח הוא מכוון אלף ותשע מואות שנים מיום חורצן צית תפארתינו והדל"ת מרמו על גלות רציעי ואז יפקדו. צפ' צהעלתך צפסוק חלדר ומידר

מתנבאים צמחה וצמחגוס ירושלמי שכתנבאו על גוג ומגוג שיפול ציד משיח, וצב' תפלה למשה שצפסוק זה מרומז זמן הגאולה וי"ל דכל תיבות אלו חוץ מאלף דל"ת דל"ת ואל"ו דל"ת הם בגימטריא השב"ח וא"ו דל"ת דל"ת הם אותיות רוד, ואל"ף מרומז לאל"י המצטרף ודל"ת דל"ת על מ"ס כתומה ומלמדה המורה (ישעי' ע' ו') שתפתח ותעשה צ' דל"ת כמשיב ראצ"ד צפירושו לכו' ילדה. (תהלים ע"ד) אתה כללת ראשי לויתן יל"ד על אמרו ראשי כלשון רבים וגם מה זה הלשון ריבון ואלשיך פירש עפ"י. שאמרו צום' צ"צ דף ע"ד שהקצה הרג את הנקצה וסירס את הזכר ולזה אמר ראשי לויתן שמתלת ראש הנקצה וראש גויית הזכר צמה שסרסת אותו והמתחיל צמלוח אומרים לו גמור כי למה כללת ראשיהם לא למען האכילו לישראל האם תתן אותו מאכל לעם לזייס אשר אין להם עצודת שמים ומצור שדחק בזה שאמר לשון אחר על הריגה וסירס, ועוד הקשו הלא הקצה שומר תורתו ואיך קרס את הזכר האקור מה"ת וצב' תורת חיים תירץ דמלינו לשון קרוס אע"ג שאינו נוטל כלי הזרע כדאמרינן ק"פ שונה של"ס דף ק"י הרולה לקרס תרנגול יעול כרצלתו של תרנגול ומסתרס מוילא, והמלצ"ס כתב דלא שייך איקור קרוס צדגים דכל שצארלכס כתוב ולא צדיות שצ"ס ונעלם מומנו דצרי תורת חיים דגס צדגים שייך קרוס וכ"כ צשו"ת שאילת יעצ"ן ת' קי"א דשייך קרוס גס צדגים ותיצת צאלכס כולל גס היס וכ"כ צב' מנחת חינוך וכו' ראי' לדצריהם מזה"ק פ' משפטים גז"ל לדרי דרין אקור לסרסין צריין דצרא קצה צעלמא עכ"ל הרי מפורש דצכל הצדואים חיים שייך איקור קרוס, אולם פירוש הת"ח ל"צ דצתרנגול מלינו שעי" שניטל כרצלתו מתעלצ ואינו משמש וזה אינו צדגים ומה זה הענין שעשה פעולת הקרוס ואעפ"י לא יהי' קרוס ממש צאצרי הזרע ומה שהקשה צת"ח שס על פרש"ס שסרסו שלא יזדקק לדגים אחרים דא"כ מה משני שס שאני דגים דפריגי אלמא שגיתן יכול להזדקק אעפ"י שהוא מקורס והוכיח מזה שאינו קרוס ממש רק שניעלה מומנו תלותו בעין שאמרו שס שליגן את הנקצה רק צנקצה שייך לשון זיוון וצזכר לשון קרוס, לע"ד ל"ק ד"ל דדוקא לנקצה שלו המימוד גדול שאפי' לאחר הקרוס ירלה להזדקק עמה משא"כ למין אחר אם אין כל תלותו צו ונסתרס לא ירלה כלל להזדווג להן וצשמ"ק שס כתב דודאי אי אפשר לו להזדקק מאחר שנסתרס רק שיחלוא ויראה שאין צבחו ויחריצ העולם ולדצדיו אין שום קושיא גס מצואר מזה שאין צבחו להוליד ולא כתרנגול דרמות רוחא נקיטי לי, וגם דחוק שליגן וסירוס הוא דצר אחד ומה שהקשה הת"ח עוד דא"כ מאי פריך שס דלעציד איפכא הא יש לחוש ג"כ שיזדקק לה שאר דגים דאין לומר שיקרס אותה דא"כ תיקשי סוף כל סוף למה הרבה יקרס שניהן ל"ק ד"ל דצחמת הקושיא שיקרס אותה ואין להקשות דלמה צחמת הרבה ד"ל דאם היא קיימת אעפ"י שהוא קרוסה ירלה להזדקק עמה ומאחר שהיא קרוסה אינו מקבלת זכר ויחריצ העולם וגם ל"צ דעל זה שהרג הנקצה הציא שס מקרא דאיוצ אצל לזה שסירס הזכר לא הציא שום קרא וכו' דצר יקר ואמת ויומתק גס הלשון ר"ל לזה שסתיהן דמצואר צחולין מ"ה ע"צ צי רצ אמרו נתמקמס המוח פסול נתמזגזז כשר ופריך אינו והא לוי הוי יתיב צי מקותא חזיא להבוא בצרא דערי' לרישא אמר נתמזגזז מוחי דרין לאו דלא חיי אמר אצ"י לא לומר שאינו מוליד ולפ"י יוצן דצחמת לשתייהן רילץ את

הקדמה

מוחן רק שלכנצת רילץ עד שיעור העסקים ומה ולזכר רילץ רק עד שנתמזגו
מוחו שכליו אחר חזיי שחי רק שאינו יולד וא"ש לשון רליה צראש לשתיסן
ומיושצ שאין צה איסור סרוס דכל שאינו צאצרי הזרע ל"ש איסור סרוס ומפורש
צקרא דתהלים דסירס הזכר והרג הנקבה.

בענין תחיית המתים אמר ר"ח צכתוצות קי"ח מתים שצח"ל אינן חיים שנאמר
(יחזקאל כ"ו ב') ונתתי לבי צהרץ החיים ארץ שלציוני צה מת' חיים
ופריך ולר"ח לדיקים שצח"ל אינן חיים א"ר חילעאי ע"י גלגול ומתקין לה רצ
חצא סלא רצה גלגול ללדיקים לער הוא אחר חזיי ומחילות כעשות להם צקרקע
ועיין צוהרש"ח צחצ"ג וצהפלחה וי"ל טעם לזה עפ"י שהקשו תוס' צסנהדרין
דף ל"ט דהא הקצ"ה ככהן דכתיב ויקחו לי תרומה וא"ך עימא עלמו לקצור משה
ותירלו דלצן מותר לעימאות עלמו ומגלה עמוקות אופן פכ"ד כתב דצ"ח נקראים
ישראל צנים לתקום וצח"ל עצדים וא"כ הא אמרו דמפתח של תחיית המתים
אינו נוסר לשליח דכתיב אני ד' צפתחי קצרותיכם וא"ש שהסמי דוקא צ"ח
סנקראין צנים ומותר לעמאות להן ואין להקשות ומתוס' סנהדרין הכ"ל על ה"ע
ד"ל דקוצרים דלענין זה ארץ סיחון ועוב דינו כארץ ישראל עיין צרכי יוסף
ס' תפ"ט ואפי' לדעת תשצ"ן ח"ג ס' י' דגם לענין זה תיקרי חו"ל ת"ח י"ל
דזה דוקא לאחר שצאו לא"י כעין שאמרו צמגלה י"ד עד שלא נכנסו לא"י הוכשרו
כל הארלות לומר שירה משכנסו לא"י לא הוכשרו כל הארלות לומר שירה או
דמשה רבינו שאני דגם צח"ל נקרא צן וכ"כ צוה"ק תרומה דכל מתים שצח"ל
מתים ע"י מלאך המות מוח ומשה רבינו יתיר ומכל צני עלמא דמת צח"ל ואעפ"כ
מת ע"י הקצ"ה וצזה פירשתי צפ' ואמתקן שציקש משה לעצרה כל והשיב לו רצ
לך ופירש צעל הטורים הרצ שלך יתעסק עמוק ולכאורה אינו מוצן מה זה תשובה
ולצוה"ק הכ"ל ח"ש שחשש אם ימות צח"ל ימות ע"י מה"ע לזה צלה לו התשובה
דאלו כשהנה הענין דצ"ג שמת צח"ל יתעסק עמו הקצ"ה וצפ' פירש דרכים
דרוש כ"ה כחן צזה טעם על שה' תחיית המתים ע"י יחזקאל יותר ומצא
הזמנים יפני שאז צימי יחזקאל רנו לפירוק עול ואמרו עבד שאבדו רצו ה"ש לזה
על זה כלום ולזה הח' המתים שמוזה ראי' שקראויים צנים לתקום וצן לא יצת
מלחיות צן לאציו וכמתוס' סנהדרין הכ"ל דאם אין קריויים צנים הא"ך עימא להם
כהן ולכאורה יקשה לזה דהא ה' זה צח"ל ואין נקראים שם צנים אולם עוד
יותר יפלא הא"ך נעלם וממו שהקשו תוס' צצ"ג קי"ד א"ך אל"י שה' כהן עימא
עלמו לצן הלרפית ותירלו שהיו ידוע שיח' והיו צכלל פיקוח נפש וא"כ אין
ומתוס' סנהדרין ראי' לזה דהא שם קאי לענין קצורה ומש"כ לענין תחיית המתים
ה' מותר מוס פיקוח נפש וי"ל דהא אין כאן פקוח נפש דהא אפשר ע"י
גלגול לא"י ושם יחיו דשם נקראו צנים ומותר לעמאות עלמו ועכ"כ שהאמת כפ"ד
הכ"ל דלעולם אין תחיית המתים צח"ל ורק הוראת שעה ה' לפי שרלו לפירוק
עול ומעש שהן עצדים לכך הראה חציצתן שגם שם נחשצים בצנים אצל צשאר
הזמנים אין תחיית המתים רק צ"ח וצזה פירשתי וינלחתי אח"כ צהצת יוכחן
צהפטרע לשבת חוה"ג פסח שעל שאלה הקצ"ה החמיכה העלמית האלה השיב
יחזקאל ד' אלפים אחת ידעת והיינו בקושי תוס' דייחזקאל כהן ה' וא"ך עימא
עלמו לז"ח אחת ידעת כתיבול שם דידע שיח' והיו צכלל פקוח נפש וצזה יוצן
צסנהדרין

הקדמה

בסנהדרין דף ל' דשאל האי מניא מנין שהקצ"ה ותי' מתיס ויודע עתידות א"ל כתיב הכך שוכב עם אבותיך וקס א"ל דלמא קס קאי למוטי על העם וזכא א"ל נקוט מ' פלגא צידך דיוודע עתידות, ונחמקו צזא הוא שאל שני דצרים והוא ונשיצ רק על אחת ולפ"ז יוצן דידע דתחית המתיס אי אפשר רק ציד הקצ"ה ושאלתו ה' מנין שתי' מתיס הא הוא ככהן ואינו ממלא עלמו למת לז"א ונאחר שידע עתידות שתי' מנילא ויתר לעמא ימוש פקוח כפש כתיבון תוס' הכ"ל וי"ל עמס על הא דצא"י נקראו צנים דצס' ישועה ושה פ' וירא הקשה על הא שהצטיה הקצ"ה. לאצרהם ליתן לזרעו ארץ ישראל הא קי"ל"ן הווקנה לנולדים לא קנה ותירן עפ"י דקיי"ל צחוי"י ס' ר"ז דצצנו מהכי קנין דדעת אדם קרונה אלל צנו וישראל נקראו צנים למקור ויומחק לפ"ז דכל זמן שהס צצחית צנים הס צא"י שנקנה להס ונחנת הארץ ואס הס צחוי"ל שגלו מוונה הוא ממוש שתי' כצנים ואז אין נקנה להס וצזא יוצן (ירמ' ל"א) ושצו צנים לגבולס דכל שיה" צצחית צנים ישוצו לגבולס.

איתא צתנא דצי אל"י פ' ל' הואיל וגלו ישראל ה' צדעתו של הקצ"ה שלא להחזיר את ישראל למקומס עד שיעמדה רחל צתפלה לפני הקצ"ה וגו' ויד כנולגלו רחוי' של הקצ"ה ונשצז לה לרחל להחזיר את צני' למקומס שנאמר (ירמ' ל"א) קול צדעה כשמע וגו' ושצו ונאמן אויז ויש תקוה לאחריהך נאס ד' ושצו צנים לגבולס, והוא פלא הלא כצו נשצז הקצ"ה לאצותינו שלא יחליפס צחוי' אחרת ואיך אפשר שעלה על דעתו שלא להחזיר את ישראל למקומס וי"ל צהקדים (ישע' י"ט ו"ה) שאי סבי ציניך וראי כלס נקצלו צאו לך כי מרצתיך ושמותיך וארץ הרפתך כי עתה תלרי מיושצ ורחקו וצבלעיד עוד יאמרו צאזניך צני שכליך לר לי המקומס גשה לי ואשצה, והפסיקוס לריכין ציאור רחצ וי"ל צהקדים (ירמ' כ"ט ד') כה אמר ד' לצאות אלקי ישראל לכל הגולה אשר הגליתי מירושלים צצלה צנו צתיס ישצו ונעטו גנות ואכלו את פירן קחו נשים וגו' ורצו שס ואל תמעטו כי כה אמר ד' כי לפי מלאת לצצל שצעים שנה אפקוד עליכס והקיוותי עליכס את דצרי הניצ צהשיצ אחכס אל המקומס הזה כי אנכי ידעתי את המחשצות אשר אני מושצ עליכס נאס ד' ומחשצות שגו' ולא לרעה לתת לכס אחרית ותקוה וקראתס אותי והלכתס והתפללתס אלי ושמעתי אליכס וקצלתי אחכס וכל הגויס ווכל הקיוותי אשר הדחתי אחכס שנה וגו' ול"צ התחיל צגלות צצל וסיס וקצלת אחכס וכל הגויס ווכל הקיוותי אשר הדחתי אחכס שנה שכראה שמוצד ונגלות הרציעי שנחפזרנו צכל העולם, וגס זה שאמר ולא לרעה תמוהא וכי יעלה על הדעת שהגולה הוא לרעה וגס זה שאמר לתת לכס אחרית ותקוה תמוהא אחר שגואל אותס והשיצס על אדמתס איזה תקוה יהי' להס עוד ואיזה אחרית, וי"ל צהקדים ציאור ורצו ולא תמעטו שהוא כפל לשון וגס ק"ו אס ירצו ודאי שלא ימעטו וי"ל דהגאון יו"ה יונתן כתצ ששאלו אותו מה זה שצחורצן צית ראשון שחטאו עד להשחית מתיס גדולים וצכ"ז נגאלו לאחר שצעים שנה וצחורצן צית שני שלא ה' צהס עצרות כ"כ וזה זמן רצ אשר לא כשמע קול וצצר והשיצ שהאמה שצגולה וצצל עדיין לא נחכפרו עונותיהס רק שה' הכרה גדול לפדותס כי נחערצו מאד צגויס ונשאו נשים כצרות והשליכו מנגד כפסס התורה עד שהמון עם לא ידעו עיקרי תורה כמו מלות סוכס וכדוהס

הקדמה

לט

לכך ה"י הכרח גדול להחזירם לארלם אז אנשי כה"ג החזירו עמיהם ליושנה והצדילנו נשים נכריות מהם כמצואר צפמר עזרא וחזקו יסודי התורה עד שנתחזק האמונה וידיעת התורה בלבם כ"כ עד שגם אם יהי"ו אלפים שנה בגולה ופפור צ"ן העמים לא יכלו ויאצדו ויהי"ו להם אחרית ותקוה להגאל וכבר קדמו צעיקר דצרו האצרכנ"ל צס" וועייני ישובה וועיין י"ד חור ו' ו' שחורצן צית שני ה"י על עונותיהם מיום שצאו לארץ עד חורצן כצוכדנלר שה"י קרוב לאלף ושלש מאות שנה וגלות כצוכדנלר ונחמיד עד היום ולפ"ז יוצן כוונת הכתובים דהנה ולד נכרית כמותה כמצואר צקדושין ס"ח צנך הצא וין הנכרית קרוי צנה ולפ"ז אפשר שגם אם יפרו וירצו וואר צכ"ז יומעטו צעלס כי הצנים שילדה אשתו הנכרית אין נקראים ישראלים ולזה הזהר ירו"י קחו נשים ורצו אצל רק צאופן זה שלא תמעטו הכוונה שלא יקחו נשים נכריות כי אז גם אם ירצו יומעטו והנה לעין הרואה ואינו וועיין צענין יחשוב שהגאולה וצצל ה"י רעה כי אז כבר הורגלו בגלות וידוע שההרגל צרצות היונים מקיל הלער אצל ע"י שיסוצו לגבולם והוגלו שלית הוכפל יגונם ע"ד הכתוב כי נשאחנו ותשכנינו והשליך ושמעים ארץ תפארת ישראל וכהצ אצרכנ"ל צפמר הנ"ל שזה ה"י טעם גדולים ועוצים שלא חזרו לארץ ציוני עזרא צידעם שיגלו שכית ויגדל לערם יותר מחורצן הראשון וכ"כ אצרכנ"ל שס שהנאלך הזהר לדיאלל שלא יעשה שזוגאולה שלימה ואינו אלא פקידה צעלמא חולם לונה שכתצו ה"י צאונת מוצה גדולה שאם ה"י נשארים צצצל לא ה"י נשאר שס ושארית וישראל צאורך הגלות וה"י נאצדים צין האומות וזו שאמר שיגאלם וצצל וישובם על אדמותם והגם שגראות עין אנושי יחשצ זה לרעה אני יודע שמתצצות עליכם הם לשלוי ולא לרעה כדי להת לכס ע"ז אחרית ותקוה להגאל צסוף היונים שאם לא ה"י נגאלים צנתים צגאולה לצון וה"י נאצדים ח"י צאורך הגלות וע"י שצצו וצצל יס תקוה שלצסוף יקצן אחס וכל העמים ווכל המקומות תשובת עולמים וקיום הפסוק והושצתי אחכס אל המקום אשר הגלתי אחכס וחס ל"צ אריכות הלשון ולא חור צקיור אל ארלכם וי"ל שיש צזה נחמה גדולה וצטחון נמור לגאולה העתידה דמצואר צראשונים הפלא הגדול שלא נאלץ צכל העולם ארץ אשר תה"י שוונה כ"כ כונו ארץ הקדושה ועת גלות ישראל ויונה עד היום ויונש כנאלים עד היום החורצות וזמן קרוב לאלפים שנה ודרכי שומיין ואין דרך ומצוא ויוקוס ליוקוס ופנ"י וונש כאלוונה הצוכית על צעל נעור"י ואין ונקבלת הנחומיין עד שצ צעלה וצני"י אל"י ואין מלך צתוכה ונתקיים ושמונו עלי"י אריצים שלא נחנו ויונה זרים וזו שאמר לתת תקוה בלבבות שיראו צציתיהם שקופם להגאל ולקצו לארלם לזה חור השיצותי אחכס אל המקום אשר יהי"ו מוש צנועוד כזה כונו צעת אשר הגלתי אחכס וונש י"ז חנאלוי שיד הערים החריצות וזמן החורצן וכונעט אלפים שנה לא נצנו החריצא ושי"י יותר נפלא שכל הכולה ודרכה ינושל עלי"י רולה להכחיד שס ושארית ויהמושל שקודס לזה ווענין צצולי הודינה והעייירות ווענין שס המקומות ואה"ק עס כל וקיוניות"י עוד שויהן עליהן לא נשתנו צשום דצר וכראה לעיני האדם כאל"י אהמול נגרשני וונש וענין כזה לא נשונש ולא נראה שיד צעולם וי"ש הנציא שאי קציב עיניך הסתכל צכל העולם וע"י"י וראו צחוס כי כולם נקצלו צאי נך והציא רא"י כי הרצתיך ושומותיך וארץ הריסתך וונש הוא כונו צעת החורצן ולא תיאלוי שויה כו צכל העולם ונתקיים

ונתקיים ושמונו עלי' אויזיהם ואה"ק אינו מקבלת אומות אחרות ולא יתענגו מומה וזה צטחון גדול, ומה נעים לפי"ז שזו כוונת תנא דבי אל"י שעלה על דעתו של הקצ"ה שלא להחזיר את ישראל למקומם הכוונה למקומם הראשון שבגמים ועד שיעשו תשובה יהי"ו ח"ו מקויים אדמחכם לנגדכם זרים אוכלים אותה וע"י הפלת רחל כשצע לה שלא יתענגו ששם אומה ולשון לא תתישצ צה"ק ותשאר חורצה ושמונה עד שצעת שישצו ישראל לזה"ק יתקיים ושצו צנים לגצולם היינו לגצולם הראשון כמו שכשאר צעת זאת ישראל מומה וזו נחמה גדולה לישראל צכל עת גלותם וגם אזה"ע יצחינו שלא יל"יחו שם והארץ היא נוסגלת רק לישראל, ועוד הוסיף הנצי"א רל"י והצטחה אחרת ונקדים (צא"כ ה') זכור ד' מה הי' לנו נחלתינו נהפכה לזרים צחינו לנכרים וצמדש הוצא ציע"ד ח"צ ד"ו נהפכה כוהפכת קדום וי"ל שצא ללמדנו שאין הפירוש כמוצן הפשטו שנחלתנו היא לזרים וצחינו לנכרים חלל צא ללמד פלא גדול שאין נמלא דוגמתו צכל העולם צכל זמן שישראל ישצו צה"ק היתה רחצה ידים אשר לא נמלא כמותו צכל העולם צכל צני המדינה כשעלו לירושלים הי' ויכל כולם ונמנו כמה פעמים צקצן פסח שהקריצו ועלו לסך רצ אשר כזה לא יכל העיר היותר גדולה צעולם וכערות חכו"ל צגיטין כ"ז וציעיר שהי' צה ששים רצוא צני אדם אין מחזקת עתה כ"כ קנים וא"כ אין הפירוש שהחליפה הארון שלה רק שתכונת הארץ מומש נהפכה כעין קדום שנאמר גפרית ומלח שריפה כל ארצה ארץ פרי לאליהה מרעת יושצי צה וזו נחלתינו נהפכה מעת שהיא ציד זרים וכן צחינו לנכרים אס ישראל ישצ צה וחטא נלאו נגעים צציתו ומש"כ אס נכרים דרים צה ולכך גס אס נראה נגעים אין וממאין כמוצאר צרמנצ"ס פ"ד מנומאות ברעת הי"א ילפי"ז אותם שצאו עתה לזה"ק וירואין השמונה הגדולה ושהיא קטנה וחד אין מצינן לקונן עלי' לכך אמר זכור ד' מה הי' לנו אהה זוכר שהיתה כלילת יופי משוש כל הארץ זאת חלצ ודצש כי אנו אין אנו יודעין לקונן כ"כ בי נחלתינו נהפכה מומש כעת לזרים הציעה וראה חרפתינו שאין אנו יודעים לקונן אצדן תפארתינו כלא"ו וזו שאמר הנצי"א נחמה והצטחה והשיצותי אחכם אל המקום אשר הגלתי אחכם ומשש שצעת שיצה ימלאו המקום כמו שהי' צעת שגלו מיונה וזו הצטחה גדולה שאין הארץ מקבלת אחרים ושמונו עלי' אויזיהם ותומתין עד ישצו צני' לתוכה וז"ש שאי קציצ עיניך הסתכל היטצ צכל העולם אס תמלא כזה ואז וראי צמוש כי כלס נקצצו צאו כך ורא"י גדולה כי חרצתיך ושוממתך וארץ הריסתך הם עדיין לאחר אלפים שנה כמו צעת שנגלתם מומה ולא תמלא כזה צכל העולם, ועוד הנצי"א רל"י גדולה ונחמה מוחשת מיונה שנתקענה הארץ והוא פלא אשר אין דוגמתה צכל העולם וצעת שישראל יושצים צה היא ויתרחצת ועוד יותר כי המקומות המועטים שנשתיינו וצס דרים ותי' וקפרי וצכו"ז אין הארץ וקפקת לפינקס תחת שהיתה ווקדם משוש כל הארץ ולא אמר אדם לחצרו לר לי המקום שאלין צירושלים וז"ש הנצי"א כי עתה תלבי מיושצ שהמקום לר ויושצי' מועטים עוד יצא הזמן יכירו וידעו כל האומות שהארץ מיועדת רק לישראל והוא צכלל זה נהנה זה לא חסר כי הארץ לא תתן יצולה להס וזו עוד יאמרו צאזניך צני שכליך לר לי דייקא המקום שרק צצציל שאני יושצ צה לר המקום ושם גשה לי ואשצה צאו ורשו את הארץ ואז תהי' מיושצת ותהי' עוצה לכל העולם שומס יושפע כל העולם, ואיחא צזה"ק ר"פ וארא וז"ל

בני ישמעאל יהיו להו חולקא לתתא צערעא קדישא בגין ההוא גזירא דגזרון וזמנין בני ישמעאל למישלטי צערעא קדישא כד אימי ריקאא מכלא כמה דגזירא דלהון ריקאא בלא שליחו, זה שכל עור הפעם ושנו מארץ אויב הוא הצעחה וכחמה חדשה וייל מלצר שבכחה רחל על רוב לרות שיסבול בני עור יוחר מאנה הנחם נפשה אויב חיו לא יוכלו לסבול רוב הלרות ויעצו חמונתם ולזה בלה התשובה לה כחמה גמורה דהנה שגת האוונות עלינו הוא רק מפני שינוי הדת כתחומא מוטות עה"פ שהקצ"ה אחר נקום את נקמת בני ישראל ונשה אחר לתת נקמת ד' צמדין אחר משה רבון העולמים אם היינו ערלים לא הי' שוכנין אותנו ולא רודפין אותנו אלף בשציל תורה שנתת לנו לכך הנקמה שלך, וכן צמדרש עה"פ גלתה יהוד' וכי אה"ע אינן גולין אלף כיון שאוכלין מפתן ושותין מיינס אין גלותם גלות וזה שהצטייח לה הקצ"ה ושנו מארץ אויב שלא תפסק שגתם לעולם ועד, שגם צעת הגולה יהי' אויביכם וא"כ יש תקוה לאחריתך שבניך לא יעצו הדת שאל"כ לא הי' שוכנין אותן כ"כ שישנו מארץ אויב מוכח שישנו צנים עושין רגונו של חקום לגבולם.

ש (צירמ"י ל"ח) קול צרמה נשמע כהי בני תמרורים רחל מצבה על בני מאנה להנחם על בני כי איננו ול"צ כפולות על בני וגם כי איננו מוקשה וייל צהקדים הפסוק וימאן להתנחם כי אחר ארד אל בני אלף שאולה ופרש"י ומאן שאין מקבלין תחומין על החי ותמורה דא"כ מזה שלא התנחם ימים רבים הי' לו לידע שיוסף חי וייל בפ"י שר"ג יש צב צבילות י"ד יום על צנו שהמיר שאם על אצידת הגוף מתאכלין ז' ימים על אצידת הנפש ראוי להתאצל כפלים וזו הענין שאם הי' יוסף מת הי' מתנחם צרוב הימים אלף אם הוא חי והוא צב"י ויניע צין עובדי ע"י תאצר נפשו לזה מיאן להתנחם כי אחר ארד אל בני אלף שאולה שאם ישמע תאצר נפשו וירד לשאול ולזה אמרו שאין מקבלין תחומין על החי והחשש שתאצר נפשו וזו שרחל אם כי צכחה על בני צכ"ז כל זמן שהם מתנהגים כבני מתנחמין אלף מאנה להתנחם כי איננו אם אין לורת פניהם ניכרת שהם בני, ואמרו כי איננו צלבון יחיד י"ל כי צעת ישראל מתנהגים כשורה הם דבוקים צד' כדכתיב ואתם הדבקים צד' וכתיב כאשר ידבק איש אזור אל מתניו בן הדבקה אלי צית ישראל אלף כאשר חוטאים ומחילת צדל מפקקת צין ישראל לאציהם שצמחים כדכתיב כי עונותיכם הצדילו ציניכם לצין אלקיים אז מאנה להתנחם וזו אם כי צכחה על לרות שסובלים בני עדיין היתה מתנחמת אלף מאנה להתנחם על בני כי איננו אם הוא כציכול איננו על בני שאין דבוקין צו ית'.

א י"ל כי הצורא צ"ה ונקונו ומאונן על גלות ישראל ועל חורבן ציה"מ כדכתיב צמסחרים תצבה נפשי מפני גלוה מפני גלותן של ישראל שניעלה מהם וכתיב שאג ישאג על כוי וכתיב תשכח אשה עולה מרחם צן צענה גם אלה תשכחנה ואכני לא אשכחך הרי שגם אם יארכו ימי גלותינו עד שגם אשה היתה שוכחת עולה הקצ"ה אינו שוכח אותנו וז"ש שאפי' ארכו ימי גלותינו עד שאפי' רחל היתה מתנחמת כדכתיב גם אלה תשכחנה צכ"ז אין מקבלת תחומין לפי שהוא כציכול אינו מתנחם וזו מאנה להנחם כי איננו לפי שהוא אינו מתנחם.

א אם מולך הי' לו צנים והשחיתו דרכם עד שהוכרח לגרשם אם כי יש לאדם לער מזה צכ"ז מתנחמת צעעלה כמו שאמר אלקנה לחנה הלא אכני עוב לך מע שרה

הקדמה

מעשרה צנים חבל אם תעבד צניו גירש גם את האם כדכתיב צפשיכם שלחה
אמכם וכשאת קרה יצני' וינצלה אז אין לה צוה להתנחם וי"ש כי אינו שאין
הוא ביחיד אתה.

או י"ל כי נגרשנו ע"י שנאת חנם ואם עדיין תיקד ציניו גם צעת פוירנו
צין הגוים אין ישראל צאחרות אחד ואלה להתנחם וזו על צני' בו אינו
שאין נחשצין בליש אחד כדרשתם ו"ל צינק כתיב שצנים נפש יצטשו שש נפשות,
ויש לרונם שאלונת על דהם שרונים צלי פרנסה וניזונין רק ותחנות האומות
וכתיב ויחורו צינור לא העדיף הערצה והתעוהו לא החסיר ור"ת רחל ונצח על
צני' הוא צינור וי"ו ותחונת שאינו עוד כצווי קדם צאלם על שולחן אציהם
שלא חסר להם שום דבר.

ירמ' וי"ו ולמה אל תירא עבדי יעקב ואל תחת ישראל כי הנני מושיעך ונחמוך
ואת זרעך וארץ שצים ישצ יעקב וסקט ושאלן ואין יחריד וצונקורה
יעקב ואל ואי' וי"ל צעם דכתיב ואל ויפורש גם סוף הפסוק וסקט ושאלן
ואין יחריד, דעם אריכות הגלות עתה יותר ונגלות הראשונה הוא ויפסד דגאולות
ראשונות לא נגאלו רק ונעיים כידוע דדרשתם ו"ל עה"פ ונחמיהם עלו שרונם ותו
צני' ימי אפילה וכן ונגלות צבל לא שצו רק יתי' וקפד ועתה רולה הקצ"ה
שיגאלו רונם אז כולם והקצ"ה עינוד ואלפס אולי יחורו צמקונה וישובו
כולם ואם לאו ח"ו אחד צעיר ושתים וינשפחה' ונעם שני כי חבלי ונשיה קשים
אחוד עד שצקשו לדיקים שלא יהי' אז וי"ו שיאריך הגלות וקיצונים הרבה יקרים
יתועטו חבלי ונשיה ויהי' אפשר לקבלם אז יתצטלו לגמרי וי"ש אל תירא עבדי
יעקב אם יארכו ימי גלותך אל תירא שצו לא אגאלך כי הנני מושיעך ונעם
האריכות גלות זה הוא ונעם ושצ יעקב ואל שרוננו ית' שכולם אז רונם ישיצו
וה שלא הי' גאולות שצצרו ונעם שני שעי"ו צעת שיצורו וסקט ושאלן ואין
יחריד ותצלי ונשיה הנוראים שני' שצצלו יקרים זה זמן רב יומתקו החבלי
ונשיה, שם ולמה אל תירא עבדי יעקב בלש ד' כי אתך אני כי אעשה כלה צבל
הגוים אשר הדחתך עתה ולותך לא אעשה כלה ויפתוך לנשפט ונכה לא אכבד,
ול"צ מה יוסף עתה הצטחה הא בצר אמר לפני זה אל תירא עבדי יעקב וי"ל
שמוסיף שגם המתים יחי' וצנוף האדם נשאר נשם קטן אחד אשר לא יתבלה
צעפר ויומנו יצנה הנוף שנית וזה שהוסף שאין די נחמה לדורות שצצרו שצצלו
יקרים רבים צגולה צוה שהדור האחרון יוגאל לז"א כי אעשה כלה צבל הגוים
אם גם שאר אומות יכלו לותך לא אעשה כלה כי ישאר ונמנו דבר ומה ליקולי
ישיני עפר צעת תחיית המתים. צפ' שלח צהפסוק ונחיתם את הארץ ומה היא
ואת העם היושע עלי' החזק הוא הרפה המעט הוא אם רצ ול"צ דנראה כפול
דחא זה הי' הסיומן אם הם חלושים או גבורים אם יושבים צנחנים או צונחלים,
וגם הסינוי שאמר הרפה צה"א ולא אמר אם רפה כמו אם רצ, וגם הסינוי
דצפסוק ראשון כתיב היושע עלי' וצפסוק שני כתיב היושע צה וי"ל דשונא ונחון
אינו וסובן כ"כ כמו שונא פנינו ואוי לצית שמהרסיו ונשלו ולזה אם גם הדמים
צאה"ק הם גבורים ויש להם גם ערים צלורות צכ"ז יקבל כצצם ונחמך שהארץ
עלמה אינו קוצלת אותם כדכתיב ותקיא הארץ את יושבי' וכן אמרו הנורגלים
שהיא ארץ אכלת יושבי' וזו שאמר קודם כל תחקרו אחרי תכונת וקדושת הארץ
שש

שאל אינו קובלת עובדי ע"ז אז אין לריק לחקור על היושבים אם הם גזורים או חלשים רצים או מעטים ועל העיירות אם הם צלורות או צמחים כי העלממה בכל אופן קלה מאחר שהארץ עומת לוחמת נגדם ורק אם הם תכלו שהארץ שקטה ושלוה עם אנשים הדלים זה ויש להם ישיבה ואחיהם בארץ אז מן הצורך לשאר חקורות וזו וראיהם את הארץ מה היא תכונתה ואת העם היושב עליה שאין צדקה להתחזק בארץ והם תלויים באויר אז אין עוד ציוד כ"מ החזק הוא הרפה דגם אם חזק הוא הכלה אותם הארץ וכן העצמי הוא אם רב שגם אם הם רצים הם נחשבים כנועטים ורק אז לריבין לחקירות אם העם יושב זה דהיינו שיש להם ישיבה ואחיהם בארץ שהארץ קובלת אותם אז החקרו הצמחים אם צמצרים ואם ה' המרגלים כאמנים ה' חוזרים מיד צעת שראו שארץ אוכלת יושביה היא אזל הם הפכו הכל לרעה, יצא יוצן מה שאמר והתחזקתם ולקחתם מפרי הארץ והימים ימי צבורי ענבים דמוצא במדרש שישראל נמשלו לנפח מה גפן חי אין נושא פירותיו רק כשנשען על עץ ומה כן ישראל אין חיים אלא בזכות אבות וז"ש והתחזקתם תוכלו להחזיק לצבם שילחינו ישראל ולקחתם לקח שתלמדי מפרי הארץ והימים ימי צבורי ענבים שאין אותה מתקיימת בארץ הקדושה רק אם יש להם זכות אבות הקדושים ויחיה הארץ הקיימת לישראל כפי צרכי הארץ.

(איכה א' י"א) כל עמה כאנחים וצקשים לחם וגו' ראה ד' והציעה כי הייתי זוללה, שם כ"ז על אלה אני צובי' עיני עיני יורדה מים כי רחוק ממני מנחם, וי"ל עפ"כ צב' קול יבקצ צפירות הכבוז עד אנה אשית עולות צנפשי יגון צלצצי, ראה צבוח"ר מאריך הגלות נטמעים לציונו עד שאין אנו מרגישים כלל גודל הנפילה שאצדנו כל דברים רוחניים ואין מצויים כלל לשפוך דמיות כמים על כי ירדנו פלחים וצעת שלריבין להחזק לציונו חטום כ"כ עד שלריבין לתת עולות צנפשים להכניס יגון צלצ צקון על מעמדינו וזו עד אנה אהי' במדרגה שפילה כ"כ שאלטרין לתת עולות צנפשי שיהי' יגון צלצצי, ועוד יותר לער אם צוכין ומתאבלים על העדר פרנסה וכדומה ועל לער עמנו ואין צדק לשפוך דמיות על לער כציבול ועל העדר הקדושה וז"ש על אלה אני צובי' לפי שעיני יורדה מים על כי רחוק ממני מנחם והי' לי לצבות על רחל אמנו על שמאלה הנחם נפשה ועל לער כציבול ששאל ישאל על גוי' וזו שצובה על שפיכת דמיות על כי רחוק ממני דייקא, ואנו שהיינו עם סגולה והי' לנו צהמ"ק וראינו עין צעין כי השם שוכן בתוכינו וכ"ז אין אנו מרגישים רק אנו מקוננים על העדר פרנסה ונדמיונו צוה לשכור שצובה על שנחמר לו יין שרק לשחות ז"ש כל עמה כאנחים וצקשים לחם ראה ד' כי הייתי זוללה ונמש כזולל וסבא הצובה על מיעוט אכילה ושתי' וראה צעיבך האידך: נפלו מאיגרא רמה לצורא עמיקתא, (ירמיה' ה' י"ט) קול שועה צח עמי ווארץ מרחקים הדי' אין צליון אם מלכה אין זה וגו' ושם כ"כ הלוי אין צלעוד אם רופא אין שם לריק ציבור למה לא אמר צלשון תמיהא המלכה אין זה וכן הרופא אין שם, וי"ל שמקוקן הגם שנאמת אצדנו צבוח"ר שאין מלך, שישראל יושב על כסא דוד צליון אזל וכי השם אינו צליון הלא הוא עומד אחר כתליו משגיח מן החלונות ולמה לא נוסענו לז"א הגם שאצד חסיד מן הארץ וצאמת רופאי הנפשות נלקחו מאתנו ואין לנו כציא ולא כהן אזל הלא הרשואה נשאלת קיים לז"א וכי בשציל שאין רופא

הקדמה

רופא שם גם הלרי כאחד ומדוע לא עלתה ארובת צה עמי כאחז צלרי ולכו וכשוצה עד ה' ויושיעינו.

(איכה ה' ח') עצדים מעלנו צנו פורק אין מידס. ול"צ תיצת מידס וי"ל שמעורר נגד הסכלים הרואים שכחת ורדיפה אוה"ע והם מתאמלים למלא חן צעיניהם ועוצרים תוה"ק למען למלא חן להתדמות להם וכמה שכלם מטושטש והם דומים לשונה שהשופטים גזרו עליו לעשור וליסרו והוא מפיל תחנתו לפני השומר או אל המקל שלא ירע לו ואטום שכלו מלהצין כי המקל או השומר הם ציד השופטים כגרזן ציד החולצ ויפה המליץ ע"ז הנציח כי לא שצ ישראל עד המכה רק אל המקל והיו סכלים הלא כתיב הוי אשור שצט אפי ונצוכדלר עצדי וארצה אס נתחזק לקיים ככל אשר לונו יולרינו יתן אותנו לרממים לפני שוצינו וגם יגאלנו גאולת עולם וזו שדייק מידס אין פורק כי הם רק שלוחים למקום צ"ה ופדיון נפשינו הוא רק מצוראנו ית"ש וצזה מיוסצ מה שהקשה צס' אלל משה הא כתיב ה' לרי לראש ופרשו חכז"ל כל המציר לישראל כעשה ראש ואיך אמר כאן שעצדים מעלנו צנו ולדצרינו א"ש שר"ל שהם רק עצדים לו ית' להעניש אותנו וא"כ אין לקוות הישועה מידס רק מידו ית' הפתוחה לקבל שצס.

(איכה א' ה') וילכו צלא כח לפני רודק וכאמר רודק מלא וא"ו וצמדש אמר הקצ"ה אהם רודפתם רדיפה שלימה רודק מלא וא"ו חייכם שאני גואל אחכם גאולה שלימה שגאמר וצא לליון גואל מלא וא"ו וי"ל דאיך אמר וילכו אס רודפין אותם ה' ראוי לומר וינסו ולא עוד אלל שרודק מלא רודפין והם הולכים כאדם ההולך לטייל אולם הכתוב עלמו מתרץ זה אס שהי' ראוי לצרור אלל לא ה' להם כח לצרור וז"ש וילכו צלא כח לפני רודק אולם עשה עוד יותר יפלא אס אין לו כח לצרור מה זה לריך לרדיפה הלא צהשעת יד ישיגנו ומוכרח מזה שהרודפין הם שלוחי השגחה כדי להשיצ את ישראל צתשוצה והי' ראוי וניצ להם אס מעלמס יסוצו אז יהי' הגאולה צכצוד וכל האומות יכרעו צרך להם אלל אס לא יסוצו וא"ו ילערכו למלך רשע כהמן אז יהי' צשפלות עני ורובצ על החמור ואחר מעיר ושנים ומשפחה יוגאלו וזו כוונת המדרש מאחר שאתם רודפתם רדיפה שלימה צעוד שאתם אין לכם כח לצרור תדעו מזה שיד ד' עשתה זאת ועי"ז תזכו סיצוא לליון גואל מלא צכצוד והדר ומלאים מצצאות ישראל, מאחר שיסוצו מעלמן אל ד' אשר מסר אותם ציד אויניהם,

בתיבת גאל יש לרמוז דהנה בגאולה ראשונה כתיב ויאמר ד' למשה דבר אל צני ישראל ויסעו וצאמת היתה יהוד' לקדשו וקפלו לתוך הים הולרכו ישראל ליסע ומלכם צא אחריהם בדרך וולכים כפרס"י עה"פ צשלח ואת עמו לקח עמו וכתיב ויסע מלךך אלקים ההולך לפני נחמה ישראל וילך מאחריהם ובגאולת צצל הכריז כרש מי צכס מכל עמו ד' אלקיו עמו ויעל היינו שהמלך צשוע עמס צמחניהם ובגאולה העתידה כתיב ויעצור לפניהם מלכם וד' צראשם וי"ל כי בגאולה ראשונה הי' משה רועינו ואהרן ינחנו לכך חזקו עלמס לילך לפניהם ואח"כ צא ישועת השם ובגאולה שני' צצר גרס החטא והולרכו יותר לעזר לכך לריך להיות עמס ובגאולה העתידה שנאמר ריקים מן הבורך שד' ילך צראשם והנה צתיצת גאל צכל אחד מן האותיות יש איות ל' שרומז על המלך שהיא גדולה צאותיות וצשלשים מעלות המלכות כיקנית הגימ"ל שרומז על גאולה ראשונה

ראשונה הלומד צסוף שהולך מאחריהם וצאל"ק שרומזת על גאולה שני' הלומד
 צאמלע ד' אלקיו עמו וצלמ"ד שרומז אל גאולה וחרונה הלומד צראש וד' צראשם.
(איכה א' ע"ו) קרא עלי מועד לשזור צהורי גת דרך ד' לצתולת צת יהוד'
 ל"צ מה זה שחולק צין צחורים לצתולת ומאי דמיון לדריכת גת וי"ל
 כי אם ישזור אדם כלי יכול להיות שרולה לבלותו אצל יכול להיות שרולה לחקנו
 צאופן היותר מועיל כמאמרים ז"ל מקלקל ע"מ לחקן והנה ענין חורצן ציהמ"ק הוא
 מומין השני כי גדול יהי כבוד צית האחרון מן הראשון והוא דמיון לדורך צגת
 ששוצר העננים לחקנס לסחוט מהן יין המעילה המשמח חלקים ואנשים, והנה
 לפי ערך שכל החוטא כן הוא גם עונשו כמאמרים ז"ל שוא אמה דן שוגג כחזיר
 ואונס כרלון והנה מידת הדין אמה נפש החוטאת תמות ומידת הרחמים אמה
 יציא קרצן ויתכפר שאין אדם חוטא אלא כ נכנס צו רוח שעות וצשעת החטא
 אצד שכלו ועשה מעשה צמה לכך מתכבד צמה לז"א שמידת הדין שצס לצחורים
 שזומדים תורה שידעיס ערך החטא ולזה קרא עלי מועד לשזור לבלותם דרך
 קלקול אמנם ד' צעל הרחמים דן אותם כצתולת שדעתם קלה ואין לזומדים
 תורה אם שגם הוא הענישם אצל לא דרך קלקול רק כדי לחקנס כדמיון הדורך
 צגת ושפך חמתו על עליס ואצנים ותס עונך צת ליון.

פ' צא עה"פ החדש הזה לכם צמ"ר הלדקה שלכם היא שנאמר צפ' תחא ולך
 תהי' לדקה וכתב הי"פ"ת אסמכתא צעלמא היא דהא לך אילטריך ללימוד
 שהצצת העצות תחשצ לו ללדקה וי"ל דשתיהן עולין צקנה אחד דמזה עצמו
 שהצצת העצות תחשצ לו ללדקה מוכח שהלדקה שלכם היא, צשנקדים לפרש
 הפסוק ליון צמשפט תפדה ושצ"י צלדקה דהנה הציהמ"ק תחושכן צעונותיהם
 של ישראל כדרשתם ז"ל עה"פ אלה פקודי המשכן משכן העדות והקצ"ה הוא הצנע"ח
 כדרשתם ז"ל עה"פ כי תשא חייצין לי ישראל כדכתב כי תשה צרעך וקיי"ל
 דצנע"ח קונה משכון וחייצ עפ"י הדין צאונסי המשכון וצאמא אמרו חכז"ל
 שמתקדש דלעתיד יצא משמים צנוי ומשוכלל, ואמרו צצ"צ דף ח' גדולה
 לדקה שמתקצצ את הגאולה וז"ש ליון צמשפט כלומר צמשפט התורה תפדה
 שצנע"ח חייצ צאחריות המשכון ורק שצ"י לריכין ללדקה כדי להגאל, וז"ש
 החדש הלדקה שלכם היא היינו צשצילכם שנאמר ולך תהי' לדקה שמשס כלמד
 שצנע"ח קונה משכון ממילא לדקה רק צשצילכם כלרך ללדקה לקרצ הגאולה.
בפ' ראה צמדרש אלו זכיתם הייתם קורין שלש פעמים צשנה יראה כל זכורך
 ועכשו שלא זכיתם אתם קורין דרכי ליון אצילות מצלי צאי מועד, י"ל
 הא שהחורצן הי' צתמוז ואצ ולא צחדשים שלפניהם י"ל דצחדש ניסן אייר
 וסיון הי' תמיד מליין עולי רגלים צזמן שצית המקדש קיים או צעלייתן או
 צחזירתן דא"י הי' מהלך ת' פרסה ומהלך אדם צינוני עשרה פרסאות ליום
 כמלא שהעשצ צקלה הארץ הי' לו מהלך עשרים יום ולכך הגון זכית זה שלא
 הי' אפשר לחול העונס אז עליהם וז"ש לפי שאלו זכיתם הייתם קורין שלש פעמים
 צשנה יראה לכך גם עכשו שלא זכיתם אתם קורין דרכי ליון אצילות רק צאותו
 זמן שהי' מצלי צאי מועד וזו צחדשים שהי' רגילין לעלות לרגל לא הי' אפשר
 לחול העונס שיהי' דרכי ליון אצילות.

הקדמה

במדרש אלו זכיתם הייתם קורין אש תמיד תוקד על היוצא ועכשו שלח זכיתם אתם קורין ומורם שלה אש צעלמותי וי"ל דהנה אש של מעלה אינו נכלה וזו ענין הסנה שאיננו אוכל והנה כס נעשה צומצם שאצפי" שהי' מלכה להציא אש מן ההדיוט פעל האש שלמעלה שגם אש ההדיוט לא שלטה צומצם כמזרח צדק ומ' חגיגה ומזרח צפון צדק דרז כהנא דמלאכים באו מן השמים והליתו אש צמקדש צעמח החורצן ונעשה להיפוך שגם אש של מעלה שלט וכלה וזו ממש מהיפוך אל היפוך וז"ש אלו זכיתם הייתם קורין אש תמיד תוקד על היוצא וגם אש שלמעלה לא שלט צו ועכשו שלח זכיתם, אתם קורין ומורם דייקא שלה אש צעלמותי שגם אש שלמעלה כללה היפך ומצטנו.

חמא צכפלים ולקו צכפלים וינוחמו צכפלים, י"ל שחמא ישראל הוא חומר ומשאר אומות כי תמיד שרתה שכיה ציניהם ולכך לקו צכפלים כדכתיב רגע אחד חלה צקצק וכליתך וע"כ לקחה מיד ד' כפלים צכל הטחתי לפי שהם חמאים שלה ומש"כ שאר אומות וע"כ ינוחמו צכפלים נחמה להם ונחמה לו ית' כדרשתם ז"ל עה"פ וצד ד' חלקיך השיצ לא נאמר כי אש וצד שהוא ישוב שיהיה מהגלות. **העם** ההולכים צחשך ראו אור גדול יושבי צהרן ללמיה אור נה עליהם הרציה הגוי לא הגדלת השמחה, (ישעי' נ"י) כתיב לא צאל"ק וקרינן לו צוא"י י"ל מליכה גדולה לקצו הגאולה צראות לצר ישראל צגלות צנחשצו מקורן ושרשן שהם צני אצרהם ילחק ויעקצ וגדולתם תקדם כדכתיב ולחמך עליון על כל גויי הארץ ועתה לנדרם ונחריפין אותן תמיד וגם כצני אדם אש עשיר גדול כהדלדל עליל לצורר רחמי כל אדם עליו ועלכו"כ הצורא צ"ה וכל לצר קטן לגדול יחשצ צזכור מה הי' לנו עדה"כ כי נשחתנו ותשליכנו והנה צוממור זה כיצא על הגאולה ועל מלך המשיח צפוק כי ילד יולד לנו וצפוק ולוויצה המשרה לזה הקדים שהקצ"ה צרוצ רחמי יחיש הישועה מנעם כי העם ההולכים צחשך לשעצר ראו אור גדול ויושבי חשך וללמיה לשעצר אור נה עליהם ולכך ילערי לצר קטן לחשצון גדול והנה האר"י הק' פירש הכתיב הקטן יהי' לאלף הלעיר לגוי עולם אני ד' צעתה אחישנה עפ"י ש"ס ע"ז ו' שיש אולר נשמות ואין צן דוד צא עד שיכלו הנשמות שצאולר זה והקצ"ה יחיש לגאלינו אז יתצו מלך שהקטן יהי' לאלף והלעיר לגוי עולם ומילא יהי' צעתה שכצו כלו כל הנשמות שצנן וצכ"ז יהי' אחישנה לפני זמנו ע"י שיתצו שלא כדרך הטבע והנה לראות עין כששרים צגולה אז אין שמחה צריצוי תולדות וכפרש"י יתרו י"ח צ' עה"פ אחר שלוחי' שאמר אהרן למשה כשרלה להולך אשתו וצניו למלרים על הראשונים אלו מלעערים ואמה צא להוסיף עליהם וכן נראה צכל יום צצמדינה שמעט ישראלים דרים צה אין הגלות כ"כ קשה כמו צמדינה שדרים צה הרצה ישראלים, וגם פי' הפלג"ה הכתיב וישצ צציון מעוני ואח"כ וישם כללן משפחות וזו כלרך שלא יהי' שריו צעוני ויהי' לו צמה לפרכם אם יצו שלא כדרך הטבע אולם צאיות הוא טוזה גדולה כצברי האר"י הק' הכ"ל וזו שכתוב הרציה הגוי לא הגדלת השמחה אם אז צעת שהולכים צחשך ויושבים צהרן ללמיה הרציה אותם שלא כדרך הטבע לצאות עין אנושי לא הגדלת השמחה צאל"ק צאמה לו צוא"י קרינן כי היא שמחה גדולה עפ"י יקצו גאולתינו.

בבריתות ד"ה: ע"כ אורכין משמ"י דרצ דעל חתיכה אחת ספק תלצ ספק שומן
 אינו חייב אשם תלוי וצטני חתיכות אחת תלצ ואחת שומן ואכל אחת

אמנם יש להקשות ע"ז דאם מהמטנה מוכח כר"ט א"כ רצה ור"ז ה"יך מפרכסין מטנה זו אולם יש ליישב בטוב דהנה ה"י דענין קרא מיוחד לרובא להבשר

וְדוֹבָא

הקדמה

ורוצא לפסוק הוא רק למ"ד דספיקא ויהיה לקולא וילפינן ל"י ממוחר ספק ולא ליכא למימר דגם רוב שרי קרא ליה דהא אי אמרת הכי ליכא למילף מיכ"י מיד"י לכל התורה כמובן אבל למ"ד דספיקא מה"ט להומרא דלא ילפינן ממוחר משום דרק שם התיר הכתוב ומשונה איסור זה מכל איסורין שבתורה וא"כ אחד קרא שמעינן ספיקא ורוצא, דהא ספיקא ג"כ אסור בכל התורה והכא שרי משום דזעינן מוחר ודאי וקהל ודאי וכמו כן שרי רוב דג"כ לא נקרי ודאי כמ"ש המפורשים מהא דצ"מ דף ו' צעשירי ודאי וכו' ולא לריך לדיד' קרא מיוחד לרוב דמחד קרא נפקי, והנה צ"ע שזעזעתי ש"א פ"ד כתב בסוכה דרצ"ל ס"ל ספיקא מה"ט להומרא ואצ"י ור' שימי סוצרים לזהולא ופסק הרמז"ס כאצ"י ור' שימי להלכתא כוותי' ש"ס. וא"כ השתא א"ש דרצ"ל לשיטת' דק"ל ספיקא מה"ט להומרא וא"כ שפיר אית ל"י מחד קרא דספיקא ורוצא שרי ממוחר ולא קשה ל"י המשנה ולא לריך לדיד' כל ה"ל, אבל הרמז"ס דק"ל דילפינן ממוחר ספק דספיקא מה"ט מוחר וא"כ לריך קרא מיוחד לרוצא לכן הוכרח לפסוק כמאן דצעי איקצע איקורא. ולדיד' ליכא קרא יתירה כ"ל דלאיכך טעמי ליכא קרא יתירה וא"ש.

בתפלה חור חדש על ליון תאיר וזוכה כלנו מהרה לאורו, י"ל בזכר' י"ג כתיב והי' בכל הארץ כאש ה' פי שנים זה יכרתו ויגועו והשלישית יותר זה וצנכדרין ק"א חור ר"ל שלישי של שם א"ל ר' יוחנן לא כיחא למריהו דאמרת להא הכי אלף אפי' שלישי של נח, וז"ל הלשון אפי' דהוליל אלף של נח ור' דרש"י צ"ע מורו פירש שאם ישראל לא יהי' שלישי של כל העולם יהי' הגרים וחסידי אלה"ע משלימין השליש ואם ישראל יהי' מרובין משליש יחזענו קלת ורש"י פירש שישראל יתקיימו כולן שכן השלישי לנח הוא שם ושלישי לשם הוא ארפכשד שממנו ילאו ישראל וכעין זה צנכדומא פ' לו סוף אות צ' אין שלישיית אלף ישראל שנאמר (ישעי' י"ט) והי' ישראל שלישי וכן צנכדומא שופטים ט' פי שנים זה יכרתו אלו האומרים שתי רשויות צדקיים והשלישית יותר זה אלו ישראל שהן משלישיתו של עולם בני ג' אמות, ד"א שאין מתישבין צארכן אלף צנכדומא שלישיית גאולה ראשונה גאולה מלרים, שני' גאולה עזרא, השלישית אין לה הפסק. ורש"י צנכר' פירש ששליש מאלה"ע יתגייירו והנה הצנכדומא סתומות צפרט צנכר' גאולה וכן הי' צת' של מלרים וצ"ע של צנל וכן כאן אם יזכו יהי' שלישי של נח אבל אם לא יזכו אז יהי' שלישי של שם וז"ש ר' יוחנן אפי' שלישי של נח דהיינו שאפשר לפרש גם כן שלישי של נח דהיינו אם יזכו, וזו שאנו מתפללין וזוכה כלנו צנכדומא לאורו שישאר שלישי של נח וישונו כולם צנל שלם צ"צ.

בצאתי מצית הספר, אורה על העצב, אשצח למרים מעפר, וחקד השם אזכיר, ועל העתיד אשחיר, יעיר קנו כנשר, ידבקו אליו כאזור, כנצולת ערצ וצוקר, לקרא לצדקים דרור, ואור יצקע כשחר, אקח עמי דבר, חוטט לפניו מפר.

נגמר ביום ח"י לחדש שבט פורית לפק.

